

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ucundan kan damlayan bir tehdit;
mükemmel bir gerilim...

ÖPÜCÜK

Raven Hart

sonsuz
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Roman

**Ucundan kan damlayan bir tehdit;
mükemmel bir gerilim...**

ÖPÜCÜK

RAVEN HART

Çeviren
Burçin Taylan

Bir Mektup, Vampir William'dan

Adım William Cuyler Thorne ve beş asırdır bir vampirim. Bu zamanın büyük bölümünde siz modernlerin adına ölüm isteği dediğiniz şeyi hissettim.

Neden ölüme özlem duyduğumu merak edebilirsiniz. Neden sonsuza dek genç ve güçlü kalacak, elinde muazzam serveti ve her isteğini yerine getirecek sınırsız sayıda güzel kadın bulunan ölümsüz bir yaratık, varlığına son vermek ister ki?

Kendi varlığımı sona erdirmeye isteğim, dönüştürüldüğüm gece başladı. Bir kan emiciye dönüştüğüm gece, hayatın kendisinden daha çok sevdiğim iki kişi olan karımın ve çocuğumun ölümüne tanık oldum. O anının acısı, yarım binyıl boyunca zihnime kazındı. Sonunda acımı sona erdirecek bir ölümü özlüyordum; bu, dönüştürüldüğümde ruhumu kaybettiğim için sonsuza dek lanetlenmek anlamına gelse bile.

Kendi kendimi öldürme isteğimi nasıl bastırdığımı inanın bilmiyorum. Sanırım asırlar boyunca bir araya getirmeye başardığım aile benzeri bir grup, bana düşündüğümde daha fazla yardımcı oldu. Güçlü, güzel kadınlardan oluşan bir kraliyet soyu -Yeni Dünyanın kıyılarında yaşamış en büyük voodoo rahibesi Lalee'nin soyu- kızlarım oldu. İç Savaş sırasında bir savaş alanında ölmek üzereyken bulup dönüştürdüğüm ve oğlum olarak gördüğüm Jack McShane. Ev halkımın geri kalanı, yarı köpek, yarı insan iki koruma: Reyha ve Deylaud.

Şimdi bir de Eleanor var. Dünya üzerindeki gecelerim boyunca bana eşim olarak hizmet edebilmesi için kan emiciye dönüştürdüm güzel, kuzgunî saçlı, baştan çıkarıcı sevgilim. Bana duyduğu yatışmak bilmez cinsel açlık bir yana, sadakati sonunda cehennemi anılarımın acısını hafifletmiş ve beni yine yaşam isteğiyle doldurmuştu.

Ama sonra imkânsız bir şey oldu. Ölümlü eşim Diana, tanrıçam, bir vampir olarak geri döndü. Öldüğünü ve beş yüz yıl önce gömüldüğünü sandığım o kadın geri geldi; bana doğurduğu oğlumuzla birlikte.

Ne var ki mutluluğum kısa sürede yerini öfkeye bıraktı. Çünkü asırlar boyunca hayatını ve yatağını paylaştığı güçlü bir kan emici olan başka bir adamla birlikte gelmişti. Karımı alan aynı kötü canavar tarafından dönüştürülmüş olan oğlum, beni tanııyordu bile ve bugün onun ölümlü babası olduğumu hâlâ bilmiyor. Bununla öfkem gazaba dönüştü.

Savannahdayken vampirleri tehdit eden korkunç bir hastalık oğluma da bulaştı. Tek tedavi, damarlarımda taşıdığım voodoo kanıydı. Benim kanımı içerek güçlendi ama gerçek iyileşme, ancak daha saf bir voodoo kanından gelebilirdi. Yani Maman Lalee'nin soyundan gelenlerin kanından. Aşkımanın kızlarından.

Hugo ve diğerleri, onların arasında en küçük ve en savunmasız olanı, küçük ve çok değerli Renee'mi yanların* aldılar. Onun gidişiyle, hazinem olan annesi Melaphia, arkasında kırık bir kalple ve aklını kaçırmış bir halde kalakaldı.

Melaphia ya kızını geri almak için dünyanın altını üstüne getireceğime dair yemin ettim. Onu ve sevgilim şehrimi -Savannah- güvenilir yavrum Jack'in yönetimine bıraktım ki o, insani yönleri güçlü olmasına rağmen, gerçekten korkutucu bir yaratıktır.

Ama hayal edilebilecek en zalimce şekilde ihanete uğramış, hayatı ve ölümü boyunca en çok sevdiği iki kadın tarafından hüsrana uğratılmış bir vampir olan benim kadar korku verici olamaz. Eleanor, Diana'yı Renee'ye götürmüştü ve birlikte onu kaçırmışlardı.

Öfkem içimde bir okyanus dalgası kadar güçlü bir şekilde yükseliyordu. Bu kadınları takip ederken, bir kurdun tavşan kokusunu aldığı gibi ben de onların kan kokusunu alabiliyorum. Onları bulduğumda, vampir olarak içtikleri kan bir yana, insan olarak asla nefes almamış olmayı dileycekler.

Sevgili Jack'imın diyeceği gibi, şimdi hesaplaşma zamanı!

İhanete uğramış olan vampirden korkun... çünkü öpücüğü ölümdür!

Bir Mektup, Vampir Jack'ten

Karısı en iyi dostuyla kaçan zavallılarla ilgili şu kovboy şarkılarını bilirsiniz. İşini kaybetmiştir, köpeği nalları dikmiştir, parası ve içkisi bitmiştir, Daytona 500 yayınları başlamadan hemen önce televizyonu bozulmuştur.

Kendimi o adam gibi hissediyorum. Hatta daha kötii.

Birkaç ay öncesine kadar işler benim için gayet iyi gidiyordu. Evet, bir vampirin isteyebileceği her şeye sahiptim; kendi araba tamir işim, bir avuç sadık insan ve pek insan olmayan arkadaşlar, tabutumu park edebileceğim sıcak bir yer ve seksi Latin bir kadın polisle yeni başlayan bir aşk ilişkisi. Son olarak, kıtanın en sert ve güçlü vampiri olan babam William Ihorne, arkamı kolluyordu.

William'la her zaman anlaşamadığımızı itiraf etmeliyim. Beni dönüştürdüğünden beri geçen yüz elli yılda beni itip kakıyordu ve sık sık birbirimizin gırtlığına sarılıyorduk. Ama her zaman birbirimize ihtiyacımız vardı. Genellikle şehirdeki hortlak ve diğer insan olmayan sersemleri hizada tutuyorduk. Ama aramızdaki gerginlik de hep sürüyordu.

Ama son zamanlarda bir tür anlayışa ulaşmıştık ve bana neredeyse dengi gibi davranmaya başlamıştı.

işte böyle bir dönemde her şey altüst oldu.

William'ın kendi babası -Reedrek adında iğrenç bir pislik- oğluyla eski bir hesabını kapamak için şehre geldi. Önce William'ın en iyi arkadaşlarından birini, sonra da benimkilerden birini öldürdü.

Bu beni *gerçekten* kızdırdı. William'la birlikte herifin icabına baktık ve onu inşaat durumundaki bir hastanenin temel taşlarından birinin içine gömdük. Tam rahatlamaya başladığımızda, daha fazla serseri ortaya çıktı. William'ın uzun zaman önce kaybettiği karısı ve oğlu, Hugo adında kötü bir vampirle çıkageldi.

Burası bir anda Amerikan Güreşi ringine dönüştü. William'ın karısı ve kız arkadaşı arasındaki kavgalar; Hugo'ya saldıran William; dişleriyle ortalığı kana bulayan sersem oğluna karşı da ben.

Bu yetmezmiş gibi, vampirleri etkisi altına alan bir salgın patlak verdi; öldürülen dostumu zombi olarak geri getirdim; eski kız arkadaşım polis Connie, bir kan emici olduğumu öğrendi.

Kötü geçen bir hafta mı demiştiniz?

İşte o noktada en kötüsü oldu. Yeni vampirler aceleyle şehirden ayrıldılar ve dokuz yaşındaki sevgili Renee'mizi de yanlarında götürdüler. Renee'miz diyorum çünkü William ve ben, tıpkı annesinin ve anneannesinin -daha öncekiler de dâhil- yetişmesinde olduğu gibi, onun da yetişmesine yardım ediyorduk.

Renee kaçırıldığında, kalbimin bir parçası da onunla gitti. Annesi güzel Melaphia'nın gözlerine baktığımda ve kızının kaçırılışının onu deliliğin eşğine getirdiğini anladığımda, kalbimin geri kalanı da paramparça oldu.

William, Renee'yi geri almak ya da bu uğurda ölmek için giderken Melaphia'nın sorumluluğunu bana bıraktı; S^ıvannah'nın karanlık varlıklarının, şehri bir iblis panayırına çevirmelerini engelleme görevi de bana kaldı.

William'ın belirsiz bir süre için şehirden ayrıldığı duyulduğunda, acemi bir kan emicinin veya fırsatçı bir biçim-değiştirenin bana saldırmaya kalkışması sizce ne kadar sürer? Sanırım her an olabilir.

Canı cehenneme! William kıtadaki en sert ve en güçlü yaratık olabilir ama Güler yüzü Jack de ondan aşağı kalmaz. Ayrıca, iyi bir gürültü sorunlarımı kafamdan atmama da yardımcı olabilir.

Söyleyebileceğim tek şey... gelin bakalım!

William

Donmuş toprağın üzerinden bakarak, az önce tutuşturduğum malikânenin alevler arasında kalışını, tıpkı benim içindekileri kenirdiğim gibi parça parça binayı kemirişini izledim. Bir yaratığın kanını içmeyi tercih ettiğimden, asla et seven biri olmamıştım çünkü kaliteye ve zarafete inanırım. Ama arada bir istisna yapabilirim.

Yavrum Jack, arada bir erkek geyik avlamasıyla tanınır; boynuzlarından tutarak onunla savaşır ve etyle beslenmeden önce boynundan ısırır. Ama tabii ki bunu sadece avlanma mevsiminde yapar. Sanırım bunun, canlı bir yaratığın etine duyduğu açlığın yanı sıra güneyle maçoluğuyla da ilgisi var. Ancak, on yıllar boyunca, diğer vampirlerin aksine, insan öldürme eğilimini kontrol altında tutmayı başardı.

Sonuçta Jack, daha temel ihtiyaçlarını kontrol altında tutmayı bilen uygar bir kan emici. Benim de çoğunlukla başardığım gibi. Ama bu gece farklıydı. Bu gece özeldi. Kendime asırlardır izin vermediğim bir özgürlük tanıdım. Şimdi alevler arasında kalmış olan malikânenin içindeki vampirlerin gırtlaklarını tek tek parçalamış, her birinin etinin ve kanının tadına bakmıştım. Bu hoşuma gitmişti.

Dışlerimi boğazlarına dayayarak, her birinden bana liderlerinin

yerini söylemelerini istemiştim. Çeşitli şehirlerin isimlerini duymuş-
tum ama dudaklarındaki yalanın kokusunu alabildiğimden, dişle-
rimi boğazlarına geçirmiştim. Bazılarının başlarını koparmış, hatta
birini parçalanmış bir tahta sandalyenin ayağıyla kalbinden kazıkla-
mıştım. Gece bitmeden gereğı öğreneceğimi biliyordum.

Öfkemin acısını kan emicilerden oluşan bu küçük gruptan çıkar-
mak güzeldi; özellikle de Renee'yi bulmak için Rusya'nın bu vahşi
ve en dondurucu yerine gelmek zorunda kaldığım için. Ne var ki
onu kaırınlar evlerine dönmemişti. Hugo ve klanı, beni "aileleri-
nin" geri kalanına götürmek veya şimdi hainlerin hepsinin taşıyor
olabileceğı salgını onlara bulaştırmak istemiyorlardı.

Bu hastalığın bir biyolojik silah olarak bize, Yeni Dünyanın barış-
ıl vampirlerine karşı bu malikânede hazırlanmış olması da ironiydi.
Ama salgın Hugo'nun kontrolünden çıkmıştı ve kendilerinden biri
de -oğlum Will- dünyanın öbür ucunda bu hastalığa yakalanmıştı.

Bunları düşünürken, malikânenin muhteşem kubbelerinden biri
kıvılcımlar saçarak ve cehennemin kapıları açılmış gibi bir gürültü
kopararak yıkıldı. Bir saat önce Rus barok mimarisinin etkileyici
örneklerinden biri olan binadan bir siluet sendeleyerek ıktı.

Malikâneden çıkmadan önce birinin hayatta kaldığını biliyordum
-kokusunu almıştım- ama her yeri gizlenilebilecek yerlerle dolu bu
binada onu aramak fazla yorucu ve zaman kaybı olacaktı. Bu yüzden
sadece binayı ateşe vermiş ve sıçanın yanan şemiye terk etmesini
beklemiştim.

Dev bir köknar ağacının gölgesinde durup, onun sendeleyerek ya-
nan binadan kaçışını ve bu arada tutuşan saçlarını çıplak elleriyle
söndürmeye çalışmasını izledim. O kadar komik görünüyordu ki
bir an yaşamasına izin vermeyi düşündüm; bu ürkütücü hikâyeyi
başkalarına anlatması için onu hayatta bırakmamın da avantajları
olabilirdi.

Ama kendimi o kadar cömert hissetmiyordum.

Bir anda üzerine ullanarak onu karla kaplı zemine yıktım. Başı-
nı dönüp bana bakmaya zorlarken neredeyse boynunu kırıyordum.

Hâlâ aralarında arkadaşlarının etlerinden parçalar kalmış olan dişlerimi gösterdim.

"Adın ne?" diye sordum.

"Vanya."

"Efendin nerede, Vanya?" diye sordum. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum" diye sızlandı. "Yemin ederim."

"Bu lanetlenmiş yemininin bana yararı ne? Ayrıca, Hugo ve eşinin nerede olduğunu biliyorsun. Korkunun kokusunu alabildiğim gibi bunun da kokusunu alabiliyorum."

"Beni zaten öldüreceksin."

"Belki. Belki de öldürmem. Ama kesin olan bir şey var: Bana söylemezsen, gerçekleri söylemeye başladığında olacağından daha çabuk geberirsin."

Gözlerindeki kararı gördüm. "Londra" dedi.

Benden daha az güçlü bir vampir onun yalan söyleyip söylemediğini asla anlamazdı. Ama ben, gerçeği söylediğini iliklerime kadar hissediyordum. Daha sıkı tutarak, bir âşık gibi dudaklarımı boynuna indirdim ve boynunu neredeyse koparan ölümcül ısırığımı gerçekleştirdim. Onu görmeyen gözlerle yıldızlara bakarken bıraktım.

"Londra" dedim, sevgili Renee'm kaçırıldığından beri ilk kez gülümseyerek.

Anlaşılan yine evime dönüyordum.

Jack

"Ta-da!" Werm cılız kollarını iki yana açarak, boş salonun ortasında bana Tac Mahal'i gösteriyormuş gibi döndü. Tavandaki çıplak bir ampul, dökülen duvar kâğıtları ve köşelerde sıçanlarıyla pislik içindeki bu deliği güya aydınlatıyordu. Şehirdeki bazı evsizlerin burayı kullandığını anlamak için aşırı duyarlı vampir duyularıma ihtiyacım yoktu; kokuya bakılırsa, en azından tuvalet olarak kullandıkları belliydi.

Her zamanki gibi siyah deri ve gümüş kıyafetleri içindeki acemi vampir dostuma baktım. Saçları, modern Miss Clairöl mucizesi sayesinde mürekkep siyahıydı. "Kendi gotik barını kurmak istediğin yer burası mı?" diye sordum. "*Benim* paramla?"

"Burası mükemmel!" Salonun bir tarafını işaret etti. "Şuraya barı koyacağız; benim arkamda da sahne olabilir."

"Sahne mi?" Werm'ün tuhaf arkadaşlarının ne tür gösteriler planladığını merak ediyordum. Muhtemelen New York'ta yeni yayılmaya başlayan şu çılgınca sanatsal gösteriler gibi olmalıydı. Werm'ün, küçük arkadaşları burnuna metal bir şeyler tıkarken Gettysburg Address okuduğunu hayal edebiliyordum.

"Evet. Birkaç grup getirebiliriz; birkaç şair..."

"Biz' derken ne demek istiyorsun, evlat?" Ben sadece sessiz ortak olmayı planlıyordum. Elimden gelirse, mekâna hiç adım atmayacak kadar sessiz. Sadece Werm'ün finansal açıdan ayağa kalkmasına yardım etmek için kredi vermeye söz vermişim. Filmlerde vampirler hayatlarını kazanmak zorunda değildir. Gerçek dünyaya hoş geldiniz. Ayrıca, boş duranı Tanrı sevmez; sevgili rahmetli annemin dediği gibi. Hele de boş duran kan emici bir iblise...

"Haydi, Jack!" dedi Werm. "Her şeyi tamamladığımızda burayı seveceksin."

"Yine şu 'biz' meselesi."

Werm benim şüpheli ses tonuma aldırmamaya devam ederek ellerini öne uzattı. "Burası şehrin en hareketli yeri olacak. Herkes buraya takılmak isteyecek. Ne istediğimi kesin olarak bilen bir dekoratör tuttum."

Werm'ün gotik arkadaşları buradaki işlerini bitirdiğinde, ne tür bir bar ortaya çıkacağını merak ediyordum. Muhtemelen bir cenaze evine benzeyecekti. Bir vampir için o kadar da uygunsuz sayılmazdı. Sonuçta, Werm tabutunu buranın mahzenine koyabilir ve kimsenin dikkatini çekmezdi. Zaten sosyetik anne ve babası onu evden tekmelemek üzereydiler.

"Arabayı atların önüne koymuyor musun?" diye sordum. "Dekore

etmeden önce burayı inşa etmen gerek. Sana verdiğim listedeki in-
saatçılardan teklifleri aldın mı?"

"Daha iyisini yaptım." Werm sırıttı. "Burayı toparlarken aynı za-
manda paradan tasarruf etmemizi sağlayacak harika bir fikrim var."

Werm ve "harika bir fikir" pek de birlikte olabilecek gibi görünmü-
yordu. "Anlat bakalım" dedim. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"İşi, Eleanor'un fahişelerine yaptıracağım. Bir düşünsene! Hafta-
lardır işsizler ve bu onlara para kazandırırken bir yandan da sokak-
lardan uzak durmalarını sağlayacak."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca fikir! Onlar sokaklarda ol-
maya alışkınlar. Onlar *fahişe* \ Marangozluk ve alçıpan işleri yapabil-
selerdi, *fahişe* olmaları gerekmezdi." Werm'den muhteşem bir zekâ
belirtisi görmeyi beklemiyordum ama bu... iğrençti.

"Fahişe olmaları, öğrenemeyecekleri anlamına gelmez. Yasal bir iş
yapmaya karar verirlerse bir meslek öğrenmeleri gerekir. Hatta bazı-
ları iyi bir meslek bile öğrenebilir."

"Bir şeyi unutuyorsun" dedim. "Bir fahişeyi kültüre yönlendirebi-
lirsin ama düşündüremezsin."

"Senin sorununun ne olduğunu biliyorum. Onları Eleanor'dan
çalmayı düşünüyorsun. Belki de sana 'Usta Pezevenk Jack' adını
takmalı." Werm kahkahalara boğuldu. "Seni mor bir takım elbise ve
büyük kuştüylü bir şapka ile hayal edebiliyorum."

"Gül bakalım, sivridiş" dedim. "Bir grup evsiz orospuya bebek ba-
kıcılığı yapmak, görüldüğü kadar eğlenceli değildir." Eleanor'un evi
Willianı'nın parasıyla tekrar inşa edilirken, beş kız için geçici barınak-
lar bulmak zorundaydım.

Reedrek, o gösterişli randevu evini sırf zevk için ateşe vermişti.
Fahişelere yeni ev eşyaları almış, yeni gardıroplar düzmüş, ellerini
tutmuş ve sorunlarını dinlemiştim. Tanrım, tırnaklarını boyayıp
saçlarını bile örmüştüm.

"Kesinlikle eğlenceli *görünüyor*" dedi Werm. "Eminim kızlar sana
nazıkçe yardımlarından dolayı her türde avantajlar sunmuştur, seni

şanslı it seni." Omzumu hafif bir şekilde yumrukladı.

Doğruydu; hepsi bana minnetlerini çeşitli şekillerde göstermeye çalışmışlardı ama ben işleri profesyonel seviyede tutmaya kararlıydım. "Kıskançlık kavgaları olmadan da yeterince sorunum var zaten."

"Bence hepsi sana âşık. Cheryl şehirdeki en güçlü ve en yakışıklı adam olduğunu düşünüyor. Ayak parmaklarını dalgalı siyah saçlarının arasına daldırmak istiyormuş."

"Kes şunu!" dedim.

"Souxi de yeni odasını senin gözlerinin tonunda maviye boyayacağını söylüyor."

"Hemen kesmezsen ısırırım seni!" dedim.

"Küçük ördek yavruları gibi peşinde dolaşıyorlar. Bu gerçekten komik."

Dişlerimi sıktım. Orospu çobanı. Bir olmadığım bu kalmıştı. Ah, evet, şimdi William ortalıkta olmadığından bölge hâkimiyeti için bana meydan okuduklarında, şehirdeki diğer kötülere gerçekten sert görünecektim.

"Cidden, Jack. Bence Eleanor onları geri alana kadar bar mükemmel bir iş fırsatı olabilir."

Tabii Eleanor onları geri *alırsa*. Onun durumunun ciddiyetini Werm'ün henüz kavradığından emin değildim. Dönüştürüldükten bu kadar kısa süre sonra babasından uzaklaşmaya karar vermesi çok tehlikeliydi.

William kişisel ve resmi şekilde Eleanor'u iki yüz yıllık baba-yavru bağından azat etmezse, William'ın deyimiyile, fiziksel olarak "bozulmaya" başladılar. Diğer bir deyişle, ayaklarından başlayarak çürür ve gerçekte olduğu ölüye dönüşürdü. Sadece William'ın ona zamanında ulaşabilmesini umuyordum.

Ayrıca, William'ın koruması altında olmayan bir yavru olarak, her türde avcı vampire karşı savunmasızdı. Hugo'nun onu kendisiyle birlikte Avrupa'ya gelmeye ikna etmek için ne söylediğini bilmiyol-

dum. Ama William yerine Hugo'ya güvenmeyi seçerse, bu kesinlikle ölümcül bir hata olurdu.

"Belki de bir meslek öğrenmeleri konusunda haklı olabilirsin" dedim. "Yine de burası tamamlandığında, marangozluktan çok kokteyl garsonu olarak işe yarayacaklarını tahmin ediyorum. Becerilerinin inşaatın daha ustalık gerektiren kısımlarına yeteceğinden de şüpheliyim. Belki sırtüstü yatarlarsa tavana dolgu macunu sürebilirler."

"Ben duvar kâğıdı yapıştırabilirim" dedi bir ses arkamdan. "Ve bunu iki ayağım üzerinde yapabilirim."

Döndüğümde, Eleanor'un kızlarından biri olan Ginger'ı üzerinde pembe bir tulum ve kolunun altında bir numune kataloguyla dururken gördüm. Ah, Tanrım, kendimi pislik gibi hissediyordum.

"Özür dilerim, tatlım" dedim. "Ben sadece..."

"Ne demek istediğini biliyorum, Jack. Ama bir fahişe olmam, yapmayı bildiğim tek şeyin bu olduğu anlamına gelmez." Rujlu dudaklarını büzerek burnunu çekti. "İç mimari konusunda yazışmalı kurs almıştım."

Yeterlik sınavlarını geçebilmek için bir kibrit kutusunun üzerindeki resmi mi kopyaladığını soracaktım ama dilimi ısırarak sustum. Ginger gerçekten de Eleanor'un emrindeki fahişeler arasında en akıllılardan biriydi. Ne yazık ki bu çok fazla bir şey değildi.

"Yeni dekoratör sen misin?" Başımın arkasını kaşıdım. Demek dekorlar gotik bir zindandan çok çağdaş bir genelevi andıracaktı. Sanırım bu da bir gelişmeydi. Her iki şekilde de burası şehirdeki en çılgın yer olacaktı. Aslında, bunu düşünerek sarhoş olabilirdim. "Harika bir iş çıkaracağından eminim, hayatım" dedim.

Yüzünde üzgün bir ifade belirmeden önce hafifçe gülümsedi. Verm numune katalogunu ondan aldı. "Dinle" dedi. "Jack'in demek istediği..."

"Sorun o değil" dedi Ginger, elini havaya doğru sallayarak. "Beni endişelendiren Sally."

"Ona ne olmuş ki?" diye sordum. Fahişelerden en genci olan

Sally'nin son zamanlarda biraz mesafeli ve gergin olduğunu fark etmiştim. Teni de sağlıklı bir insanınki gibi görünmüyordu. Sadece yangında çok fazla eşyasını kaybettiği için üzgün olduğunu sanıyordum.

"Kızmayacağına söz verir misin?" dedi Ginger, yelpaze gibi takma kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Tam göğsümün üzerine bir haç işareti çizerek yemin edecekken aniden hatırladım. Yüz elli yıldan sonra lanetli olduğumu unutmayacağımı sanırsınız, değil mi? "Söz veriyorum."

"Kristal met kullanıyor" dedi Ginger.

"Ah, Tanrım!" dedi Werm. "Emin misin?"

"Evet. Marlee onu elinde bir pipoyla görmüş. Hani şu ampulden, metal uçlu, içi çıkarılarak yapılan pipolardan. Ayrıca, düzgün yemek yemiyor ve kendini saldı. Teni berbat görünüyor."

"Formikasyonun etkisi" dedi Werm, başını iki yana sallayarak.

"Fornikasyondan" değil. Öyle olsaydı biz fahişelerin hepsinde olurdu" dedi Ginger.

"/w«ikasyon değil" diye düzeltti Werm. "/w7«ikasyon. Met bağımlısı biri teninin altında örümcekler ve yılanlar dolaşıyormuş gibi hisseder."

"Yani her tarafları kanayana kadar kaşınıp duruyorlar; Sally'nin yaptığı gibi" dedi Ginger, nihayet anlayarak.

"Sen met bağımlılığı hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordum, Werm'e.

"Spencer'da birlikte çalıştığım biri bağımlıydı" dedi. "Bitik durumdaydı."

"Ginger, Sally'nin bunu yaptığından kesinlikle emin misin?" diye sordum. Bu ciddiydi. William'ın bana gitmeden önce söylediği şeylerden biri, Eleanor'un kızlarına göz kulak olmamdı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Eleanor'un kendisini de.

* Hukuk dilinde zina. Ç.N.

"Kesinlikle eminim. Ama tek sorunu bu olmayabilir."

"Daha ne var ki?" diye sordum.

"Bir adam onu takip ediyordu" dedi. "Sapık olabileceğini düşünüyoruz."

"Neden kimse bana bundan daha önce söz etmedi?"

Ginger omuz silkti. "Bize de daha bu sabah kahvaltıda söyledi. Birkaç gündür devam ediyormuş."

"Satıcı filan olabilir mi?" diye sordu Werm. "Belki de ona kafayı takmış olan bir âşıktır? Nasıl biriymiş?"

Ginger başını iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmediğine yemin ediyor. Uzun boylu, zayıf biriymiş ve yüzünün bir tarafında paralel yara izleri varmış. Dev pençeli bir şey ona vurmuş gibi."

"Met bağımlıları paranoyak da olur" dedim. "Belki de hayal görüyordur. Ama yine de kaynağını kontrol edeceğim. Meti nereden aldığını biliyor musun?" O zehri insanlara satan birini gerçekten kanını emerek öldürebilirdim; özellikle de Sally gibi masumlara satanları.

Bir fahişeyi masum biri olarak düşünmek tuhaf görünebilirdi ama daha bu rahatsız edici haberi duymadan önce bile onun için korkmama neden olan bir saflığı ve savunmasızlığı vardı. Birinin onunla ilgilenmesine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Eleanor'un bu rolü doldurduğunu düşünüyordum.

"Bataklığın yakınlarında yaşayan bir çeteden alıyor. Bir aileler, isimleri... Thrasher."

"Ah, lanet olsun!" dedim.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu Werm.

"Öyle de denebilir."

Klanla ilk kez yirmili yıllarda kaçak içki yaparlarken ve ben onların adına taşırken tanışmıştım. Bir-iki kez beni de kazıklamaya çalışmışlardı ama onları bağışlamıştım. Beni asıl kızdıran, özellikle kötü olduğunu bildikleri ama atamayacak kadar cimri davrandıkları bir kasa içkiyle arkadaşlarımı zehirlemeleriydi. Müşterilerinizi

öldürmek işinizi olumsuz etkiler ama o zaman bu konuda özellikle öfkeliydim, çünkü onları öldüren içkileri ben vermiştim.

Bir defasında onlarla birlikte nehrin kenarındaki bir yerde oturup kâğıt oynamıştık. Hepimiz bayılmıştık. Uyanabilen bir tek ben olmuşum. Bunu yetkililere açıklamak elbette ki çok zor olmuştu. Benim "demirden mide" bahaneme inanmamışlardı ama içkiyi getirenin ben olduğumu da kanıtlayamamışlardı çünkü bütün diğer tanıklar nallan dikmişti.

Görünüşe bakılırsa aradan geçen seksen yılda Thrasher'lar hâlâ bir halt öğrenememişti. Bugünlerde kaçak olan şey, güneydeki kırsal kesimin uyuşturucu tercihi metaamfetamindi. Ve dolar kazanmak için birinin hayatını mahvetmek konusunda en fazla büyükbabaları kadar duyarlıydılar.

Belki de en kötüsü, maddenin onlara zarar vermemesiydi. Sonuçta onlar kurtadamdı. Ve her türde biçim değiştireni öldürmek, bir vampiri öldürmek kadar zordur. Bu yüzden kendileri kullandıklarında hiç zarar görmüyorlardı ama sürekli müşterileri cehennemi yaşıyordu.

Werm ve Ginger'la vedalaşıp onları duvar kâğıdı örnekleriyle başa bıraktım ve soğuk geceye çıktım. Bu gecenin geleceğini, William Avrupa'ya gittiğinden beri biliyordum. Bu şehrin karanlık yerlerinde yaşayan canavarlara, kontrolün bende olduğunu göstermek zorundaydım.

Biraz kurtadam kıcı tekmeleme zamanı gelmişti.

William

Bana iki kadının ihanet ettiğini söylemiş miydim?

Onu üç yapın.

Dondurucu sis etrafımda ıslak bir kadife pelerin gibi dönerken, Olivia'nın evinin pencerelerinde yayılan ışıklara baktım. Bedford Rovv'daki Georgian tarzı evin dört kata ek olarak bir de bodrumu vardı. Avrupalı Bonaventure'larım özel olarak seçtiğim lider ve mutlu vampirlerinin rahatça yaşayabilmeleri için bolca oda. Büyük, mutlu bir aile.

Dünya hâkimiyeti planlarını izlemek yerine yaşlı lordlara karşı savaşmayı seçen biz vampirler kendimize Bonaventure'lar diyorduk. Renee'nin kaçırılmasıyla sonuçlanan salgın hastalık olayı patlak verecek planlama seanslarımızı bozduğunda Savannahda toplanmıştık.

Londra'nın kuzeyindeki Bloomsbury semti, âlimler, sanatçılar ve Virginia Woolf gibi yazarlar arasında büyük çatışmalara sahne olmuştu. Şimdi kalitesi biraz bozulmaya başlamıştı. Şöyle bir etrafıma baktım ama ne insana ne de canavara uygun bir gece olduğundan, demir parmaklıkların üzerinden atlayışımı görecekti kimse yoktu.

Diğer tarafa geçtiğimde durarak eve hayranlıkla baktım. Rusya'daki malikâne gibi bunu da yakmak utanç verici olurdu fakat bana aynı ölçüde zevk verirdi. Olivia, Dianamın bir kan emici olduğunu keş-

fetmişti ama bu bilgiyi benden gizlemeyi tercih etmiş, daha da kötüsü, Jack'i de bu sırrı saklaması için ikna etmişti. Bu karar yüzünden Diana'nın Savannah'ya gelişini bilmiyordum ve arkasından gelerek felaketle sonuçlanan olaylara hazırlıksız yakalanmıştım.

On kapıya ulaştım ve büyük bakır tokmağı kaldırdım. Ama Olivia'ya da gelişimle ilgili Diana ya yaptığım uyarıyı yapmaya karar vererek duraksadım.

Kapının tokmağını tutup çevirdim. Elimde kaldığında, kapıda oluşan delikte kalan ahşap parçalarıyla birlikte bir kenara attım. Sonra kapıyı sertçe ittim ve sürgülü kilitlerle zincirlerin tutunduğu ahşap kısımları parçalayarak açtım.

Antrede bir merdivenin tırmandığı kat aralığındaki bir sürü kapıdan solgun yüzler çıktı.

"Gel, dışarı gel!" diye bağırdım. "Hangi celiennemdeysen!"

Zümrüt yeşili saten elbise giymiş siyah saçlı bir dişi vampir kat aralığına geldi. Arkasından Olivia beyaz ipek geceliğiyle yaklaştı. "Millet, bu Bay William Cuyler Thorne. Onunla konuşmamız gereken şeyler var. Siz odalarınıza geri dönün. Sizi başka zaman tanıştırirım."

Olivia yavaşça merdiveni inmeye başladı. Bana duyduğu korkunun kokusunu alabiliyordum. Onun emirlerine aldırmayan iki vampir peşinden geldi; siyah saçlı dişi ve her haliyle Kek kökenli olduğunu belli eden orta boylu, orta yapılı, kızıl kumral saçlı ve sakallı, masmavi gözlü bir erkek.

Olivia antreye ulaştığında bana sarılmak istemiş gibi kollarını kaldırdı ama gözlerimdeki bakışları görünce vazgeçti. "William, Rene için çok üzgünüm" dedi.

"Jack seni aramış" dedim. Elbette ki aramıştı. Jack bunu yapardı; herkesi bilgilendirirdi.

Önemi yoktu. Olivia'nın gelişime hazır olup olmaması umurumda değildi. Beni beklemişse bile, kendini savunmak için ne diyeceğini düşünmediği belliydi. Metal grisi gözleri kararsızlığını ve korkusunu ele veriyordu.

Olivia'nın platin rengi saçları ve kaymaktaşı teni, giydiği beyaz geceliğin içinde gerçekdışı, hayaletimsi bir görüntü yaratıyordu. Onunla ilk karşılaştığımdan çok farklı bir şekilde, şimdi daha da güzelleşmiş gibiydi. O zaman baştan aşağı siyah deriler içindeydi ve sert genci oynuyordu. O zambak beyazı boyunda kırmızı bir yarığın nasıl görüneceğini merak ettim.

"William, açıklayabilirim..."

Yıldırım gibi bir hareketle merdivenin ahşap parmaklıklarından birini söktüm ve kırılan ucunu Olivia'nın göğsüne bastırdım. Ahşabın kırık ucunun eti deldiği yerde, geceliğin mükemmel beyazlığı giderek yayılan kırmızı bir lekeyle bozuldu.

"Hayır!" diye bağırdı dişi vampir, merdivenin son basamağında durduğu yerden. Öne doğru atıldı ama yanındaki erkek onu hemen yakalayarak durdurdu.

"Bana seni öldürmemem için tek bir geçerli neden ver" dedim, yüzümü Olivia'nınkine yaklaştırıp dişlerimi göstererek.

"Bir değil, bir sürü verebilirim" dedi Olivia.

"Haydi, dostum" dedi erkek, titreyen sesiyle. Avusturya aksanıyla konuşuyordu. "Bunu sakince konuşalım, ne dersin?"

Ona aldırmadan, elimdeki kazığı Olivia'nın etine daha fazla hatırdım. Öfkemin gücü ayaklarımı yerden kestiğinden, şimdi onun üzerinde havada duruyordum ve dişlerim, yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Beş yüzyıl boyunca sevdiğin, ölüp gömüldü sandığın kişinin bir vampir olduğu gerçeğiyle yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen? Kendi limanımda durup uzun zaman önce kaybettiğim karımı ve oğlumu -ikisi de kan emici olarak- uzun varlığım boyunca karşılaştığım en iğrenç yaratıklardan birinin elinde olduğunu öğrendiğimde hissettiğim dehşeti hayal edebilir misin? Böyle bir görüntüye hazırlıksız olmanın yarattığı şoku bir düşün; üstelik de kendi kanından olan en güvendiğin iki kişi seni önceden uyarayabilecekken. Seni koruyabilecekken."

"Korkuyordum, William" dedi Olivia. "Senin için korkuyordum. Sana Diana'nın hayatta olduğunu söyleseydim, ona ulaşmak için

dünyanın altını üstüne getireceğini biliyordum. Bu, sayıca kesinlikle dezavantajlı olacağın bir duruma kendini sokman anlamına gelebile. Hugo hakkında daha fazla bilgi edinirsek ona karşı birlikte nasıl savaşılabileceğimizi öğrenirsek o zaman hayatta kalma şansının daha yüksek olacağını düşünmüştüm."

"Bu çok eğlenceli. Sözünü ettiğin türden bir duruma Rusya'da girdim ve bir düzineden fazla vampiri hiç çaba bile harcamadan öldürdüm. Liderleri Hugo tarafından önceden uyarıldıkları kesin olan vampirleri. Yine de kanlarını dökmemi ve onları yakıp kızartmamı engelleyemediler."

Olivia'nın gözleri iri iri açıldı ve diğer iki vampirin korkuyla inlediğini duydum. Üçü de benden ne kadar korkmaları gerektiğini anlamışlardı.

"Alger'ı yeni kaybetmiştim!" dedi Olivia, zorlukla. "Seninle birlikte geçirdiğim birkaç kısa günde benim yeni babam oldun. Gerçek babamı kaybettikten bu kadar kısa süre sonra seni de kaybedemezdim." Gözünün kenarından pembemsi bir yaş süzüldü. "Seni seviyorum, William. Seni, Alger'ı sevdiğim gibi seviyorum."

Beni seviyordun. Aniden şaşırtıcı bir şekilde duraksadım. Son birkaç günde olanlar -Renee'nin kaçırılması, Melaphia'nın isteri krizi, Diana ve Eleanor'un ihaneti, Rus klanı yok edişim- karnıma top yemişim gibi bir güçle eziciliğini hissettirdi. Ayaklarım yere değdi ve antika bir duvar saatine sırtımı yaslayarak kalakaldım.

Olivia yanıma gelerek koluma girdi. Sevgi itirafının beni kendime getirdiğine inanmasına izin verecektim. Kan emici dostlarımla sevgisine inanacak kadar aptal olduğumu düşünmesine izin verecektim. Bütün ihanetlerden sonra, kendi türüm arasında sevgisine gerçekten değer verdiğim tek kişi Jack'ti. Asla anlayamadığım nedenlerden dolayı, onun geri kalan insanlığına fazlasıyla değer veriyordum. Ama o anda Olivia ve grubunun Renee'yi kurtarmamda yardımlarına ihtiyacım vardı; dolayısıyla, bunu çok istememe rağmen onu cezalandırma eğilimine kendimi kaptıramazdım. Jack'in söyleyeceği gibi, kendimi toplamak ve akıllı oynamak zorundaydım.

Kazığı yerdeki antika Doğu halısının üzerine bıraktım ve Olivia kollarını boynuma dolayarak hıçkırıklara boğuldu. Onu neredeyse kendim öldürmek yerine az önce korkunç bir yazgıdan kurtarmışım gibi bana sarılmıştı.

"William, çok üzgünüm! Lütfen, lütfen beni bağışla! Bir daha senden asla sır saklamayacağım. Bir kan emici olarak varlığım üzerine, Algernon'un anısı üzerine yemin ederim."

Artık görüşüm öfkem yüzünden kan kırmızısı değildi. Yine de Olivia'ya onu bağışladığımı söyleyebilecek kadar iyi niyetimi toparlayamadım. Çünkü bağışlamamıştım.

Ama onu kollarımın arasına aldım ve bağışlamışım gibi sarıldım.

Beni salona oturtular ve Olivia kanlı geceliğini değiştirmek için üst kata çıktı. Bu arada diğer dişi çay hazırlamak için mutfığa girdi. Kadınlar gittikten sonra erkek kendini tanıttı. "Adım Donovan Baird" dedi. "Olivia'nın sağ koluyum."

Uzattığı eli sıktım. "Jack aradığından beri" diye devam etti, "araştırmalar yapıyoruz."

"Araştırma mı?"

"Hugo'nun çetesinin yeriyle ilgili" diye açıkladı. "Kıta'daki casuslarımız bize onların Rusya'ya geri dönmediğini bildirdi. Bizimle bağlantı kursaydın, seni oraya boşuna gitmekten kurtarabilirdik." Gergin bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Planlarımla ilgili onları bilgilendirmemekle yanlış yapmış olduğumu söylemeyecek kadar diplomatikti. Benim açımdan, akıllı bir adamdı.

"Casuslarınız size neler anlattı?"

"Londra'da olduklarını söylediler. Ama bunu zaten biliyordunuz; yoksa burada olmazdın."

"Nerede olduklarını biliyor musunuz?"

O sırada Olivia üzerinde kot ve tişörtle geldi. Daha önce gördüğüm diğer vampirler de hanımlarının arkasındaydı. Sessizce salona girerek karşı taraftaki koltuklara yerleştiler, bağdaş kurarak yere

oturdular. Benden olabildiğince uzak kalmaya çalışıyorlardı.

Soruma Olivia cevap verdi. "Sanıyoruz. Bu gece onlara nasıl yaklaşacağımız konusunda strateji planlamak için toplanacaktık. Ama önce onları izlememiz gerekiyor. Kaç kişi olduklarını görmek, gidiş gelişlerini öğrenmek zorundayız."

"O kısmı bana bırakın" dedim.

"Elbette. Nasıl istersen" dedi Olivia.

Siyah saçlı dişi, elinde çay ve kan tepsisiyle döndü. Diğerleri bana hizmet ederken, o Olivia'nın yanına gidip kollarını ona sardı ve elini nazikçe Olivia'nın göğsüne koyarak iyileşmeye başlamış olan kazık yarasını inceledi.

Olivia diğerlerini tanıştırtırken, ben de içiyordum. Siyah saçlının adı Bree'ydi. Salonda oturan kan emicilerin yüzlerini tek tek taramdım. "Hugo'nun yanına gönderdiğin casusun durumu nasıl? Klanı tarafından ciddi şekilde yaralanmış olan?"

Yerde oturan kadınlardan biri hıçkırıklara boğuldu ve en yakının-daki erkek teselli etmek istercesine elini onun omzuna koydu. "Başaramadı" dedi Olivia. "Son gücünü bize ulaşmak için kullanmıştı ama çok fazla kan ve boğazından çok fazla et kaybetmişti. Bütün vücudu diş izleriyle doluydu. Yaralara bakılırsa, bir sürü vampir kim bilir ne kadar süre ondan beslenmişti. Bizim damarlarımızdan ne kadar beslense de onu kurtaramadık."

"Kaybınız için üzgünüm" dedim. Ateş, güneş ışığı, kalbe saplanan tahta bir kazık veya kafasının kesilmesi dışında bir şey yüzünden bir vampirin ölmesi gerçekten ender bir durumdu. Vampirler kan kaybından neredeyse daima toparlanırlar. Kan emicilerin dünyasında dişilerin daha zayıf olduğu bir gerçek olsa da bu dişinin kan kaybından ölmüş olması, yaralarının gerçekten ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu.

Donovan konuyu değiştirdi. "Elbette ki hepimizin hizmetinde olduğumuzu biliyorsun" dedi. "Ne yapmamızı istiyorsan hepimiz savaşımaya hazırız."

"Hazır olup olmadığınızı merak ediyorum" dedim. "Gerçekten hazır mısınız?"

Bree diğerlerine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkarak salonun ortasına yürüdüm. Bir vampirden diğerinin gözlerine bakarak tek tek onları tarttım. "Çok fazla ortalıkta görünmeyerek, kendinizi büyük ölçüde bu duvarların arasına gömerek ve faaliyetlerinizde gizliliğinizi koruyarak, karanlık lordlardan korunmayı başardınız."

Bu gerçekleri biliyordum, çünkü yakın zamanda öldürülene kadar bu vampirleri yöneten Algernon'la sıkı bağlantıyıldım. Yaşlı lordlar geleneksel olarak kırsal alanları seçtiklerinden, şehir kendilerini korumalarına yardımcı olmuştu.

"Hugo ve klanına saldırdığımızda bunların hepsi değişecek. Hiçbir şey yaşlı babaları çatışmalar kadar çekmez. Onların gözünde ne kadar kanlı olursa o kadar iyidir. Renee için harekete geçtiğimizde bir kan banyosu olacak. Hugo elindeki en karanlık güçlere başvurabilir. Her şey bitene kadar nelerle karşılaşacağımızı kestirmek mümkün değil."

"Yani, Hugo'dan daha güçlü ve kötü bir şeyle karşılaşabileceğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu Bree.

"Kesinlikle" dedim. "Kara lordların bizim için çok kötü bir şey hazırladığını hepimiz biliyoruz. Açılış salvoları Hugo'yu vampir salgınına yayması için Birleşik Devletler'e göndermekti. Salgını durdurabildiğimiz için şimdi bize daha da tehlikeli bir şeyle saldıracaklar. Hugo'nun klanıyla bir savaş başlatırsak, yaşlı babaların bir sonraki saldırılarının zamanını öne çekmiş olabiliriz. Özellikle de şimdi ben buradayken."

"Bu ne fark eder ki?" diye sordu Donovan.

"Avrupa'ya gelişimi muhtemelen Hugo'nun saldırısına misilleme olarak yorumlayacaklardır ve bir şeyler hazırlayarak geldiğimi düşüneceklerdir. Hugo onlara hiç şüphesiz voodoo kanından söz etmiş olsa bile, buraya sadece bir insan çocuğu kurtarmaya geldiğime inanmayacaklardır. Onların düşünce tarzı öyle değil."

"Hugo'nun onlara voodoo kanından söz edeceğinden emin misin?" diye sordu Olivia. "Belki de kara lordlar Renee'yi kendilerine isterlerse diye kendine ve klanına saklamak isteyebilir."

"Bu da mümkün" dedim. "Bu, kendisini onlarla ne kadar iç içe geçirmek istediğine bağlı. Renee'yi kendisine ve küçük ailesine saklayarak kara lordlara bundan söz etmemesi, umabileceğimiz en iyi senaryo olur. Her iki durumda da bizi bekleyen çok ciddi bir savaş var."

Bree denen tekrar konuştu. "Kara lordların dikkatini üzerimize çekerek neden kendimizi tehlikeye atalım ki?" Diğerlerinin korku dolu iniltilerine aldırmadı. "Kanı büyülsün olsa bile bu insan çocuk bizim için bir hiç" dedi, destek almak için etrafındakilere bakınarak. Kimse öne çıkmadı.

Gözleri öfkeyle parlayan Olivia, onu salonun diğer ucunda ve tam arkasında duran vampirin kollarına gönderecek bir güçle yüzüne sağlam bir tokat indirdi. "Emirlerime karşı gelmeye nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı Olivia. "İçinde bulunduğumuz mücadeleyi anlamıyor musunuz? Kara lordlar o ya da bu şekilde sonunda bize gelecek. Başka bir kıtada yaşasa bile, William bizim liderimiz. On yıllardır, barış seven vampirlerin Amerika'ya kaçırılmasına yardım ediyor. Reedrek bize kara lordların saldıracağını söyledi; dolayısıyla geri kalanlarımızı güvenliğe götürmek için zamanımız yok. Şimdi William burada olduğuna göre, stratejimizi ve savunmamızı planlamamıza yardımcı olabilir. Bu doğru değil mi, William?"

"Elbette" dedim, donuk bir yüzle.

Bree yine ayağa kalktığı anda, solgun yüzünde belirgin şekilde görünen bir el izi vardı. "Ama biraz önce seni öldürmekle tehdit ediyordu. Şimdi hepimizin iyiliği için ona güveniyor musun?"

"William korkunç şeyler yaşadı" dedi Olivia. "Duygularının etkisindeydi. Öyle olduğunu biliyorum." Uzandı ve kendini rahatlatmak istercesine elimi sıkıca tuttu. "Renee'yi kurtarmak için savaşılmaya ve sonrasında da hayatta kalmamızı garantilemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlanacağız."

Salondaki diğer vampirlere baktı. Yüzümde biraz şüphecilik görmüş olmalı, çünkü sonunda dimdik durarak konuştu. "Endişelenme, William. Göründüğümüzden daha güçlüyüz."

"Güzel" dedim, bunun doğal sonucunu dile getirmeden: *Hazır olsalar iyi olur.* En azından şimdilik bunu söze dökmedim.

Jack

Bir servi ağacının arkasında durarak yetmiş beş metre ötedeki kulübeye odaklandım. Kamyonetimi yarım mil geride kalan yolun kenarına park etmiştim ve bataklıktan yürüyerek buraya kadar gelmiştim. Bataklık suyu beni iliklerime kadar dondurmıştu. Her açıdan soğukkanlı bir yaratığım; tıpkı şimdi etrafımdaki çamurun içinde kış uykusuna yatmış olan kurbağalar gibi. Savannah kış mevsimlerinde asla o kadar soğuk olmaz; insanlar için. Ama biz vampirler soğuğu hissedebiliriz. Ölüm elini sırtınıza koymuş ve sizi mezara yönlendirmeye çalışıyormuş gibi hissedersiniz; güneşin sıcaklığını hir daha asla hissedemeyeceğinizi hatırlatarak.

Soğuk yeterince kötü değilmiş gibi izlendiğimi de hissediyordum. Kn son böyle hissettiğimde, sevgili büyükbabam Reedrek şehirde peşimde dolaşıyordu. Arkama baktım ve her şeyin sessiz, hareketsiz olduğunu gördüm. Bataklık otlarını oynatan bir esinti bile yoktu.

Ama bir şeyler duyuyordum. Etrafımda huzursuz ruhlar vardı. Uzakta zincirlerin şakırtısını duyuyordum ve bu omurgamı ürpertiyordu. Köle gemilerinin batı Afrika'dan getirdikleri insan yüklerini boşalttıkları yerlerden birine yakındım. Kıyıya sürüklenirken, bazıları Atlantik Okyanusundaki yolculuklarının zorluğundan hastalanmış veya ölmek üzere olan erkek ve kadınların çığlıkları o sessizlikte bana geliyordu. O umutsuz çığlıklardaki keder, acı ve korku kulaklarımı kapamak istememe neden oluyordu.

Böyle zamanlarda, ölümlerle iletişim kurabilme becerimi geri vermek istiyordum. William her zaman bunun bir yetenek olduğuna ve sahip olduğum için sevinmem gerektiğine inanırdı. Bir gün bana çok yararlı olacağım düşünürdü. Sorun şuydu ki; bu küçük yetenek, eski insanların birbirlerine karşı sergilediği zalimliği bana tekrar tekrar hatırlatıyordu. Şimdiki zaman söz konusu olduğundaysa, pe-

mürde bir papyonu tercih ederdim.

Sesleri kafamdan atmak için dikkatimi tekrar elimdeki işe çevirdim. Kulübenin etrafında hiçbir hareketlilik yoktu ama bir ışık yanıyordu ve ince perdelerin arkasında dolaşan silüetleri görebiliyordum. İçimden gelen şey sadece oraya yaklaşip ateşe vermek, kurtadamları etrafa kaçırtmaktı. Bu arada birkaç tanesi ölürse, bu da benim sorunum olmazdı.

Yetkililer sadece met pişirilen birçok yerde olduğu gibi buranın da havaya uçtuğunu düşünürdü. Kullanılan kimyasallar öylesine patlayıcıydı ki yangınlar ve patlamalar ender görülen şeyler değildi. Ama içeride kötü adamların yanında masumlar da olabiliirdi. Ya ortalıkta yavrular, yani çocuklar varsa? Emin olmak zorundaydım ve sorular sorarak kendimi ele vermeden bunu öğrenmenin en kolay yolu, sadece bekleyip izlemektir.

Yine aynı duyguyu, ensemdeki sıcak bir nefes gibi hissediyordum. Kesinlikle ürperticiydi. Tüylerim diken diken oluyordu. Derin bir nefes aldım ve hafızamda tanıdık izlenimler uyandıran bir şeyin kokusunu aldım. Vahşi, nemli bir hayvan kokuşuydu. Sonra hafif, titreşen bir şekilde başlayıp güçlü bir hırıltıya dönüşen bir ses duydum. Bir vampire yaklaşabilecek kadar cesur bir şey sessizce arkamdan yaklaşmayı başarmıştı.

Bir kurtadam gibi. *Lanet olsun!*

Olduğum yerde döndüğümde kendimi en az benim kadar uzun boylu bir kurdun sarı-yeşil gözlerine bakarken buldum; arka bacaklarının üzerinde kalkmıştı ve saldırmaya hazırdu. O gözlerdeki zekâyı ve ancak benim gibi başka bir lanetlenmiş yaratığın algılayabileceği doğaüstü gücü hissettim.

Üzerime atılıp göğsüme çarparak beni yere devirdi. Kiikreyerek, güçlü çene kasları ve jilet keskinliğindeki dişleriyle boğazıma saldırdı. Elimi boynuna dayayarak bütün gücümle başını geri ittim ve kurdu yuvarlanarak geri gönderdim; aradan geçen süre ayağa kalkmama yetmişti.

Kurt toparlandı ve sivri dişlerimin uzadığını görünce bir an tered-

düt etti -sadece bir an- ve tekrar bana saldırdı. O anda, bu kurdun kokusunun neden tanıdık geldiğini anlamıştım. Anladığımda da gözlerindeki bir şeyin değiştiğini fark ettim.

Üzerime atılarak beni yine sırtüstü devirdi. Yüzüme yaklaşırken inanılmaz gücünü hissedebiliyordum. Başı bir ağaç kütüğü gibi kocamandı ve devasa ağzı yüzümden bir santim mesafede açıldığında göz göze, diş dişe gelmiştik.

Kuyruğunu sallarken bütün vücudu onunla birlikte sallanmaya başladı ve dili uzanıp yanağımı sırlıslıklam yaladı.

"Kalk üzerimden seni pire torbası sersem. Senin gibilerden öpücük isteseydim bunu söylerdim." Kurdu yine ittim ve bu kez sırtüstü düştüğünde, köpek yüzüyle bana sırtıttı. Kuyruğu mutlu bir şekilde toprağı dövmeye devam ediyordu.

Gözlerimin önünde, kurt dönüşmeye başladı. ReyhaveDeylaud'un daha önce bunu aksi yönde yapışını izlemiştim; insandan köpeğe dönüşmelerini. Tersini hiç görmemişim, fakat aynı ölçüde şaşırtıcı ve korku vericiydi. Kemiklerin çatırtısı en kötüsüydü ama yaratık aldırıyor gibiydi. Uzun kemikler yeniden biçimlenirken görüntü ve ses karşısında dişlerimi sıktım.

Nihayet bittiğinde, Setli Walker otların üzerinde cırlıçıplak yatıyordu ve güneşte uzun bir uyku çekmiş gibi geriniyordu. Sonunda dirseklerinin üzerinde doğrularak bana baktı. "Beni hiç tanımayacağımı sandım, seni sivri dişli orospu çocuğu. Vampirlerin koku duyusunun bir boka yaramadığımı hep söylerim."

"Saçmalık. Koku duyum seninkinden daha iyi. Senin iğrenç varlığını yüz metreden tanırım zaten" dedim. Beni yaladığı yeri sildim.

"Bu sululuk için özür dilerim. Bazen eski dostları gördüğümde kurt tarafım sevincini gizleyemiyor."

"Bir daha olmasın yeter. Hele de sen böyle cırlıçıplakken insanlar yanlış düşüncelere kapılabilir."

"Hey, biçim değiştirdiğinde giysilerin seninle birlikte gelmiyorsa benim suçum mu?"

"Her neyse, meyvelerini kendine sakla."

Güldü. "Giysilerimi buradan bir mil mesafedeki bir kayanın arkasına gizlemiştim. Bak ne diyeceğim? Otobanın yanındaki şu köhne kafede buluşalım da sana bir bira ısmarlayayım, seni ihtiyar kan emici. Birbirimize burada ne aradığımızı anlatırız."

Aynı zamanda Deriyüzücü adıyla tanınan Seth Walker, bir limon dilimini bir Corona'nın içine sıkıp uzun boyunlu şişeye tıktı. "Evet, burada ne işin var bakalım?"

"Burada yaşıyorum" dedim, kendi içkimden bir yudum alırken. "Bu kadarını bilmen yeterli." Seth, kuzey Georgiadaki küçük bir kasabada komiserdi. Hizmet ettiği toplum onun Lon Chaney Jr. filminden fırlamış bir şey değil, muhteşem bir kanun adamı olduğunu sanıyordu.

Aynı zamanda kendi tarzında bir doğacı ve folklor uzmanıydı. Amerikan yerlileriyle ve dünyanın her yerinden biçim değiştirenlerle ilgili hikâyelerle sizi saatler boyunca eğlendirebilirdi.

Bir defasında bana dünya üzerindeki her kültürde bir biçim-değiştiren miti olduğunu söylemişti. Bundan ne anlam çıkarabiliriz? Dedikleri gibi, ateş olmayan yerden duman tütmez. Bir hikâyeye mit denmesi, onun gerçek olmadığı anlamına gelmez.

"Savannah'da yaşadığımı biliyorum" dedi. "Yani, bataklıkta ne işin vardı? Thrasher'larla ne olduğunu bilmediğim kapanmamış bir he-sabın mı var?"

"Kendisini ilgilendirmeyen konularda bu kadar soru sorması, ancak bir kanun adamından beklenir" dedim.

Sırıttı. "Sadece bir sorun olmasa bu sefil, tüylü yaratıklara bu kadar yaklaşacağını sanmıyorum, hepsi bu."

"Doğru anlamışsın." Biramdan bir yudum daha aldım ve yanımdan geçen seksi garson kızın kalçalarının sallanışını izledim. "Hikâye şu: Thrasher'ların met pişirip benim korumam altında olan birine sattıklarına inanmak için nedenlerim var."

Seth ciddileşti ve ilk kestiğinde neredeyse böğürmesini bekleyeceğim kadar çığ bifteğini ısırđı. "Aslını istersen ben de bu yüzden buradayım sayılır. Thrasher kuzenlerden biri, kuzey Georgia dağlarında bir operasyon kurmaya kalktı."

"Ona ne oldu?" Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Yedim."

"Afiyet olsun."

Seth geçirdi ve bir tane daha istediğini işaret etmek için boş şişeyi garsona doğru kaldırdı. "Ama önce onu aile operasyonunun geri kalanıyla ilgili konuşturdum. Birinin dudaklarını gevşetmek için sağlam dişler gibisi yoktur; dudaklarının yanında bağırsaklarının da gevşediğini belirtmeme gerek yok. Haklı mıyım?"

"Ben de birkaçının ödünü patlatmıştım" dedim. Garsona bardan ır şişe Corona daha getirdi ve şişelerimizi tokuşturduk.

"Yani buraya işleri kontrol etmeye geldim" dedi.

"Bana şehirde olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyordun?" diye sordum.

Yine ciddileşti. "Önce anlamam gereken birkaç şey vardı."

"Mesela?"

"Mesela... Thrasher'lardan birinin neden çoğu geceleri senin garajına takıldığı gibi."

"Kimden söz ediyorsun sen?"

Seth kör bifttek bıçağıyla kanlı bifteğı kesti. "Adı Jerry olan biri. Anne tarafından bir Thrasher."

"Dalga geçiyorsun." Oto tamirhaneme takılmayı seven çocuklardan birkaçının yüzde 100 insan olmadığını hep biliyordum ama lam olarak ne olduklarıyla hiç ilgilenmemiştim. Halklarının kim olduğuyla da. Tabii *halk* bunun için doğru kelimeyse.

Jerry ve Rufus biçim-değiştirenler gibi kokuyordu ve ben de Jerry'nin bir kurtadam olduğundan emindim. İnsan dışı eğilimleri olan bizler, genellikle birbirimizi kokularımızdan tanırız; vampirler

ve biçim-değiştirenler (özellikle de kediler ve köpekler). Diğerk türde yaratıkların farklı yöntemleri vardır.

Garaja takılan çocuklar bana ne olduğumu sormayacak kadar terbiyeli davrandıklarından ve iyi bir güneyli ev sahibi olduğumdan, ben de onlara sormamıştım. Sanırım buna bir tür "sorma-söyleme" politikası demek mümkün. Ancak, benim bir vampir olduğumu da onların bildiğinden eminim. Bu konuda şüpheleri olmuşsa bile, sevgili Reedrek şehre gelip çalışanlarımdan biri ve sürekli müşterilerimin -onlara bu adı vermiştim- iyi bir dostu olan Huey'i öldürdüğünde, eminim artık şüpheleri kalmamıştır.

"Yani Jerry'nin Thrasher sürüsünün bir parçası olduğunu bilmiyor muydun?"

"Ah, hayır. Sen garajımda olup bitenleri nereden biliyorsun bu arada?"

"Sen orada olmadığında mekânı izliyordum." Mükemmel, beyaz, insanımsı dişlerini göstererek sırttı. "Ve bazen sen oradayken de."

Bir kurtadamin bir vampiri hazırlıksız yakalayamayacağı konusunda itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki daha bir saat önce hayvan biçimindeyken ne yaptığını hatırladım. Ama bu konuda kendimi kötü de hissetmiyordum çünkü Seth sıradan bir kurtadam değildi.

Güneydeki en sıkı biçim değıştirenlerden biriydi.

Onunla ilk kez, yıllar önce William, gizli bağlantıları sayesinde ona haber göndererek Savannah'ya gelmesini ve bir sorunla ilgili bize yardım etmesini istediğinde tanışmıştım. Yerel bir kurtadam halktan insanları çiğniyordu ve yarı yenmiş cesetlerini herkesin görebileceğı şekilde ortalıkta bırakıyordu. Bu olamazdı. Derinlemesine sürdürülecek bir polis soruşturması, bütün insan nüfus arasında paniğeyol açacak türde sonuçlar doğurabilirdi.

Hortlaklardan ve insanlık dışı dünyanın diğersakinlerinden oluşan muhbirler ağı sayesinde, William, Seth'in, tıpkı kendisinininki gibi bir üne sahip olduğunu öğrenmişti. Seth bir kanun adamıydı ve bu tür şeylere izin vermezdi; dahası, vampirler ve geceleri hırlayıp murlayan yaratıklar gibi tüm biçim değıştirenlerin varlığının gizli tu-

tulması konusunda o da bizim kadar hassastı. Felsefesi ve yaklaşımı da William'inkine benziyordu: Bir biçim değiştirensen ve yaramazlık yapıp huzursuzluğa yol açıyorsan, seni yerdı. Bu kadar basitti.

Tıpkı vampirlerin kendi sorunlarını kan emiciler arasında tutması gibi, kurtadamlar da kurtadam meseleleriyle ilgilenmeyi sevdiğinden, William kendisi gidip o kötü kurdu tepelemeden önce Seth'i arama nezaketini göstermişti.

Seth hemen Savannah'ya gelmiş ve siz daha Jack Robinson diyesen, geride hiçbir kan izi veya kürk parçası bırakmadan kötü adamı ortadan kaldırmıştı. Her şey düzgün ve temizdi; tıpkı William'ın olmasını istediği gibi. Dolayısıyla, William onu sevmişti. Reyha ve Deylaud bile ona bayılmıştı ve köpeksi eğilimleri olan diğer kişilerle tanıştırsak, işler daha da renklenebilirdi. İkizlerin kişiliklerle ilgili yargısı neredeyse hiç şaşmazdı ve bu benim için yeterliydi.

Seth birkaç gün kalarak konunun devamını izlemek istemişti ve o dönemde arkadaş olmuştuk. O zamandan beri her yıl Savannah'ya geliyordu ve birlikte avlanıyor, içiyor, eğleniyorduk. Geceleri benimle takılıyor, gündüzleri başkalarıyla golf oynuyordu. Üzerinde haki pantolonuyla görseniz, Kappa Alpha'dan yeni çıktığını sanırdınız. Ama benimle birlikte ormanda aynı rahatlıkla geyik izi sürebiliyor, tıpkı benim gibi sadece dişlerini -onun durumunda bir de pençelerini- kullanarak avlanabiliyordu.

Sanırım Savannah'da geçirdiği süreçlerde özellikle kurtadamlar başta olmak üzere diğer biçim değiştirenlerle bağlantılarını da güçlendiriyordu. Bazen gündüzleri golf kulübünde takıldığı çocuklardan bir-ikisinin gelip bizimle savaşılabilecek kurtadamlar olup olmadıklarını merak ediyordum, fakat insan olmayan birinin kimliğini deşifre etmek ciddi bir konuydu ve Seth'in asla sormayacağını biliyordum.

Seth'in gerçek yaşının kaç olduğunu bilmiyordum. Biçimdeğiştirenler vampirler gibi ölümsüz değildir ama insanlardan daha uzun yaşarlar, yaşlarını pek fazla göstermezler ve öldürülmeleri çok zordur. Bu işi yapabilecek şeyler sadece gümüş bir mermi (tahmin ettiniz)

veya kalbe saplanan gümüş kazık, ateş veya kafalarının kesilmesidir. Otuz yaşlarında bir insan gibi görünen Seth elli veya yüz yaşında olabilirdi. Kestirmem mümkün değildi; diğer kurtadamların da söyleyebileceğini sanmıyorum.

Güneydeki en önemli kürklü yaratık olarak nasıl ün yaptığını da bilmiyordum. Ona bir-iki kez sormayı denemiştım ama her seferinde sorularıma kaçamak cevaplar vermiş, sonra da çabucak konuyu değiştirmişti. Bu yüzden, diğer herkese gösterdiğim "sorma" nezaketine onu da dâhil etmeye karar vermiştim. Ama amatör doğacı ve ekolojist olarak hobilerinden söz etmeyi severdi. Atlanta civarında doğal çevre için bolca dolar toplamıştı ve Chattahoochee ve kamu topraklarındaki kötü ünlü çevre kirleticilerin peşine düşmesiyle ilgili anlattığı ilginç hikâyeleri vardı. Gizlice yapabilirse, birilerine dışleri ve pençelerini kullanarak hadlerini bildirmekten asla çekinmezdi.

Bildiğim kadarıyla, şu anda Milledgeville akıl hastanesinde yatan şanssız bir politikacı, hâlâ kendisini dinleyenlere bir adamın kurda dönüşerek gırtlığına saldırdığını anlatıyordu. Hooch'a boşalttıkları zehirli atık yüzünden çok fazla miktarda balığın ölümüne neden olan bir kimyasal tesisten rüşvet almasıyla, o olay arasında hâlâ bağlantı kurabildiğini sanmıyorum. Önemi yok. Bir daha balık öldüremeyeceği kesin.

Seth, kabaca benim boylarımdaydı ve tipik bir Amerikan Yerlisi ile İskoç İrlandalı kırmasıydı; ifade için özür dilerim ama köpekler için kullanılan melez anlamındaki kelime budur. Kumral saçları kısa kesimliydi ve o sarı-yeşil gözler neredeyse kurt biçimindeyken olduğu gibi bakıyordu.

Kadınlar onu genellikle yakışıklı bulurdu çünkü ikimiz bir ortama girdiğimizde genellikle bütün dışilerin dikkatlerini üzerimize çekerdik; böbürlenmek istemiyorum ama aşırı alçakgönüllü olduğumu da söyleyemem. Tepkileri, sinsi yandan bakışlardan açıkça ağızlarının sulanmasına kadar değişebiliyordu. Bizi baştan aşağı süzüyorlardı.

"Yaşım ilerledikçe gevşiyor olmalıyım" dedim. "Garaja yaklaştığını bile hissetmedim."

Seth sırtıttı. "Vampir yaşlarında daha toy sayılırsın."

"Peki, bana şehirde olduğunu söylememenin diğer nedeni neydi?" diye sordum.

"Özellikle başka doğaüstü varlıklarla uğraştığımda kendimi göstermeyi pek sevmediğimi bilirsin" dedi. "Bir süre sonra gelip sana hatır soracaktım. Sadece önce şu Thrasher meselesini çözmek ve olaya karışmanı engellemek istedim. Onlara bulaştığında sonuç asla hoş olmaz."

"Buna itiraz edemem" dedim. "Ama artık bulaştığıma göre, peşlerinden nasıl gitmemizi öneriyorsun?"

Seth iç çekti. "Seni bunun dışında kalıp konuyu bana bırakmak konusunda ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ. Şu Jerry denen adamı konuşturmaya ve kulübede dönen met operasyonu ile ilgili tüm bildiklerini öğrenmeye çalış. Sonra notlarımızı karşılaştıralım ve sonrasında ne yapacağımıza karar verelim."

"Güzel bir plan" dedim, barın üzerine bir tomar para atarken. "Gel bakalım tüylü beyin; burada geçireceğin zamanda benim yerimde kalabilirsin. Ben de bir süreliğine William'ın evinde kalıyorum zaten."

"Çok konukseversin. Hâlâ, Dale Earnhardt'ın numarasını taşıyan şu tuhaf tabutta mı uyuyorsun?"

"Kesinlikle."

"Sen gerçek bir güneylisin, dostum" dedi Seth, birlikte kapıya doğru yürürken.

"Ve sen de unutmuyorsun" dedim. Bugünlerde Seth'i kökenleri hakkında konuşturmaya kararlıydım. Gerçek kökenleri. Muhteşem bir hikâye olduğundan emindim.

William

Donovan'la birlikte Hugo ve çetesinin gizlendiği malikâneyi izlerken iki taş kadar hareketsizdik. Siyahlar giymiş halde, sokağın karşı tarafındaki parkta yükselen karaağaçların gölgesinde duruyorduk. Bana eşlik etmek konusunda ısrar etmiş, Londrada kaldığım süre boyunca yardımcım olmak istediğini belirtmişti.

Olivia'nın casusları, Hugo, Diana ve Will'in kaldığı evi tanımlamayı başarmıştı. Kokularını buradan alabiliyordum. Ama aynı zamanda Renee'nin evde veya evin yakınlarında olmadığını da biliyordum. Bunu sadece soyunun başı olan Maman Lalee'yle olan sezgisel bağlantım sayesinde biliyordum. Lalee'nin bana hediye ettiği mistik deniz kabukları işe yaramamıştı. Bana Renee'yi veya en azından ona giden yolu göstermeleri umuduyla onları da yanımda getirmiştım. Ama hiçbir şekilde aydınlatıcı şeyler göstermemişlerdi. Lalee'nin yürüdüğü topraklarda kullanılması gerektiğini, toprakla onun arasındaki antik ve mistik bağlantıya ihtiyaçları olduğunu hissediyordum. Bu kıtada gerçekte oldukları kadar ölüydüler ve Renee'yle soyu sayesinde aramda süren psişik bağlantı da beni ancak bu noktaya kadar getirmişti. Şimdi onun izini sürmek için daha alışılmış yöntemlere dayanmak zorundaydım.

Gözlerimi kapadım ve Renee'yi onu en son gördüğüm haliyle hayal ettim. Üzerinde ekose eteği ve beyaz gömleğiyle okul üniforması

vardı. Dizlerinden birinin üzerindeki sıyrığa çizgi film karakterli bir bant yapıştırılmıştı. Saçları başının iki yanında özenle iki örgü yapılmıştı. Ev ödevini yapmak için mutfak masasına yönelmeden önce beni yanağımdan öpmüştü. Göğsüm onun özlemiyle eziliyordu.

Göz ucumla Donovan'ı izliyordum; tabii gerçek adı buysa, itaatkâr biriydi ve önceki gece Olivia'nın evindeki davranışlarına bakılırsa popüler ve sürü yaşamını seven biriydi. Olivia'nın ona çok güvendiği belliydi. Güvenilir biri olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ama ben varsayımlarla hareket edebileceğim bir pozisyonda değildim.

"Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım" dedi sırtarak. Sonra boğazını temizleyerek toparlandı.

"Yavrum Jack'le tanışmak hoşuna gidebilirdi" dedim. Şaka yapacak durumda değildim. "O benden çok daha şakacıdır."

"Öyle diyorsan" dedi.

"Senin hikâyen ne?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, bakışlarını evden ayırmadan.

"Alger'ın grubuna nasıl katıldın? Daha önce senden söz ettiğini hatırlamıyorum."

"Alger öldürüldükten hemen sonra geldim" dedi. "Gezgin sayılıyım. Hayatımın büyük bölümünü Oz'da geçirdim -siz Yankiler için Avustralya- ama zaman zaman başka yerlere de gittim. Oraya buraya yolculuk yapıyorum -gemilere gizlice girmek benim uzmanlık alanımdır- ve kara lordlardan bir adım önde kalmaya çalışıyorum. Ama artık yerleşmeye karar verdim."

"Öyle mi? Neden şimdi?"

Bulutlar aralanırken ve ayışığı yüzünü daha net aydınlatırken bana baktı. Teni bir vampirin doğal tonundan daha beyazdı; kara lordlardan söz etmek, yüzündeki bütün kanın çekilmesine neden olmuş gibiydi.

"Sayıdan kaynaklanan güce özlem duyuyorum" dedi sonunda.

"Tekrar soruyorum: Neden şimdi?"

"Geldiklerini hissedebiliyorum" dedi, aniden çatlayan bir sesle. "Sen hissedemiyor musun?"

"Evet" dedim. "Hissedebiliyorum." Kiralık uçağımla Avrupa topraklarına ayak bastığımdan beri farkı hissediyordum. Ayaklarımın .ihında bir şeyler çalkalanıyordu. Cehennem harekete geçiyormuş gibiydi.

"Burada olmana sevindim" dedi.

Karşılık vermedim. Olivia'nın benimle ilgili mitolojiyi grubundakilere anlatıp anlatmadığını merak ediyordum. Algernon ona yüzyıllar boyunca yaptıklarını öyle bir anlatmıştı ki Savannah'da benimle ilk karşılaştığında bir tanrıymışım gibi önümde diz çökmüştü. Gruptakilerin beni tek kurtuluşları olarak görmemelerini umuyordum. Avrupa'ya gelirken ve Avrupa'da yolculuk yaparken düşünecek ve kendi kırgınlıklarımı gözden geçirecek çok zamanım olmuştu. Bir zamanlar türümün daha barışçıl üyelerinin kendilerini köleleştirmek isteyen kara lordlara karşı zafer kazanmasıyla ilgili büyük hayallerim vardı. Ama en sevdiklerimden birkaçı bana ihanet ettikten sonra, herhangi birimizin yaşayıp yaşamadığı konusunu o kadar umursamadığımı anlamaya başlamıştım. Şimdi tek endişem Renee'ydi. Olivia'nın klanı aynı zamanda onları kurtarmaya geldiğime inanabilirdi. Renee'yi geri almama yardım ettiklerinde, onları yazgılarına terk edecektim.

Bu, tutumumda önemli bir değişimdi. Olivia, on yıllarımı diğer vampirleri kara lordlardan kurtarmaya adanmış konusundaydı. Ama son birkaç haftada olanlardan sonra, umursamaktan vazgeçmiştim. Onları kendi başlarına bırakacaktım.

Donovan aniden başını izlediğimiz eve doğru çevirdi. Hugo ve Diana ön kapıdan çıkıyordu. Arkalarından da Will geldi. Zayıf ama iyi görünüyordu. Savannah'dan ayrıldıktan hemen sonra yapılan aşı onu tedavi etmiş gibi görünüyordu. Ama kendini bu kadar onarabilmek için Renee'nin kanını da içmiş miydi? Onu en son gördüğümde yüzünden sarkan çürümüş etten hiçbir iz kalmamıştı. Kısa kesilmiş kızıl-sarı saçları ve küpeli kulaklarıyla hâlâ sert, yağsız, yirmili yaşlarda bir rock tutkunu gibi görünüyordu. Aynı şekilde kibirli yürüyordu ve yüzünde aynı küstah ifade vardı.

Eleanor ortalıkta yoktu; Renee de öyle.

"Onları takip edeceğim" diye önerdi Donovan ve uzaklaştı.

Küçük kötü aile doğal bir tavırla sokakta ilerleyerek hiç şüphesiz masumların kanıyla beslenmeye yönelirken, Donovan da güvenli bir mesafeden onları takip ediyordu; kokusunu diğer vampirlere hissettirmeyecek kadar uzakta ama onları kaybetmeyecek kadar da yakındaydı. Bu tür bir şeyi daha önce yapmış gibi görünüyordu.

Diğerleri gözden kaybolduğunda, sokağın karşı tarafına geçerek evin yan bahçesine girdim. Ev Olivia'nınki kadar gözlerden korunmuyordu ve ön kapıyı kırarken birileriyle karşılaşmayı umursamadım. Karanlık arka bahçeye ulaştığımda, kilitsiz bir mahzen penceresi buldum, kaldırdım ve içeri süzıldüm. Evde kimse varsa onları uyarmak istemiyoordum. Derin derin nefes alıp verirken etrafı dinledim. Eleanor'un korkusunun kokusunu algıladım... ve o kokunun peşine düştüm.

Jack

Garaja girdim ve kendime bir kupa kahve doldurdum. Rennie ve sürekli müşteriler her zamanki gibi kâğıt oynuyordu. Rennie benim iş ortağımdı ve tüm Georgia eyaletindeki en iyi tamirciydi. Ve de insandı. Sürekli müşteriler, bütün gece açık olan oto tamir işim Gece Yarısı Tamircileri'ne takılmayı seven karışık bir gruptu. Neden neredeyse sürekli orada oldukları ve evlerine -her neredeyse- gitmedikleri konusunda çeşitli tahminlerde bulunulabilirdi. Daha önce dediğim gibi, benim politikam kimseye çok fazla soru sormamaktı.

En uzun süredir takılan sürekli müşteri Otis'ti. Otis insan gibi kokar; ciddi hijyen sorunları olan bir insan gibi olabilir ama sonuçta yine de insan. Ama yine de onda sadece... farklı bir şeyler vardı. Doğüstü anlamda farklı. Sivri kulakları veya sayısız sivri dişi yok, dolayısıyla ne olduğunu pek tahmin edemiyorum. Ama bir gün öğreneceğim.

Rufus'un bir biçim değiştiren olduğundan neredeyse kesinlikle eminim; bir kurtadam olmayabilir ama tanımlayamadığım başka bir

Şey. Jerry baştan aşağı kurtadamdı. Seth daha doğrulamadan önce ile biliyordum. Kurtadamlarda tespit edilmesi -ya da koklanması- kolay, hayvani ve ilkel bir şeyler vardı. Ayrıca, dolunay meselesi de vardı. Dolunaylı gecelerde Jerry asla gelmezdi. Aslında Rufus da gelmezdi. Bu ne anlama geliyorsa?

Bir de kendi başına bir ekol olan Huey'imiz vardı. Huey, Reedrek'in öldürdüğü arkadaşımı ama şimdi her gece sürekli müşterilerle takılıyor, ilgilenecek arabası olmadığında kâğıt oynuyordu. Huey'in lylar önce ölmüş olmasına rağmen neden hâlâ ortalıkta olduğunu sorabilirsiniz.

Şey, onu kazayla mezarından kaldırdım da. Huey et yiyen bir zombi. Daha önce sözünü ettiğim ölümlerle iletişim kurma becerisi kontrolden çıkabilir. Bir gece zil zurna sarhoş halde bir voodoo ayini yaparken onu ayağa kaldırdım. Sarhoşken araba kullanmamak gerekliliğini söylerler ya; aslını isterseniz, sarhoşken bir voodoo /asından güçlü vampir yetenekleri de istememek gerektiğini anladım.

Uzun lafın kısıası, Melaphia, Huey'in olduğundan daha fazla çii- itmemesini sağlayacak bir büyü yaptı. Mezardan çıktığında son kullanma tarihini fazlasıyla geçmiş olmasına rağmen, tamamen çüliimemişti. Ona bakanlar hâlâ onu insan sanıyor; ciddi vücut kokusu sorunu olan ve baltayla yapılan bir dövüşte üçüncü olmuş gibi görünen biri. Aslında, Huey veya Otis'le yakınlaşmayı kesinlikle istemezsiniz ama en azından Huey'in bir mazereti var: O bir ceset. Otis'se pasaklının teki.

Elin bitmesini bekledikten sonra *Field&Stream* in en son sayısını sallayarak ve yeni bir pompalı tüfek modeliyle ilgili görüşünü almak istediğimi söyleyerek onu mutfak bölümüne çağırdım. Diğerlerinin işitme mesafesinden çıkar çıkmaz konuya girdim: "Bana Thrasher'ların met operasyonu ile ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum ve salcın hana bir şey bilmediğini söylemeyi aklından bile geçirme."

Dikkat çekmemeyi severim, fakat bazen insanlara büyük ve kötü bir şey olduğunuzu açıklamak avantaj sağlar. Jerry'yi çok fazla sarsmam gerekmediğini biliyordum. Ne kadar tehlikeli olduğumu ve

lafı dolaştırmaktan hoşlanmadığımı biliyordu. Bembeyaz kesildi ve zorlukla yutkundü.

"Nereden biliyorsun?"

"O kısmını boş ver. Bana her şeyi anlat. Bu arada, bana Thrasher klanından birinin neden her gece garajıma geldiğini de açıkla."

"Ben Thrasher değilim" dedi, inançlı bir tavırla. "Annem onlardan biriydi, hepsi o. Babam araba altında kaldığında onların sürüsüyle büyüdü. Bu konuda seçme şansım yoktu."

"Onu kim ezdi?"

"Kanun. Bir cinayetle ilgiliydi."

"Hı-hım. O da birini mi *çiğnemişti*?"

"Thrasher viskisi içtiği için aklını kaçırdı ve kontrolünü kaybetti. Çocukluğumdan beri onu hiç görmedim. Bana kalırsa, onu Thrasher'lar kendileri öldürmüş de olabilirler."

Bir sürünün istemedikleri bir şekilde yetkililerin dikkatini çektiği için kendilerinden birini ilk kez öldürüşü değildi bu. Kesinlikle ciddi oldukları az sayıdaki kuraldan biriydi.

"Sen onlardan nasıl ayrıldın?" diye sordum. Kurtadam sürüleri komiktir. En zayıf üyelerine pislik gibi davranırlar. Bu konuda normal kurtlardan farklı değildirler. Ama kurtadamlarda, o üye kaçmaya çalıştığında çok kötü davranabilirler. Biri onlardan ayrılmak istediğinde son derece sahiplenici olurlar.

"Annem öldüğünde onlardan ayrıldım. Bir süre ortalıkta dolaştım ama başka bir sürüye uyum sağlayamadım ve yalnız bir kurt olmak zordur. Ayrıca, evimi özlüyordum. Bu yüzden Savannah'ya geri döndüm ve sadece yollarına çıkmamaya çalıştım."

Yalnız bir kurt olmanın zorluğunu tahmin edebiliyordum. İzini kapamak için bir sürünün desteğine ihtiyaç duyarsın. Yani, bir düşünsenize; kanunun daima bir adım önünde olmak zorundasınız, çünkü dolunay varken hapse girme riskini göze alamazsınız. Kurtalar isteyerek kurda dönüşebilir ama dolunaylı gecelerde bu ter-
(ılıc bağlı değildir; dönüşmek zorundadırlar. Dolayısıyla, hapse gire-

mezler, orduya kanlamazlar veya meraklı gözlerden uzak kalamayacakları başka durumlara düşmek istemezler. Her türlü zor durumda tüylü kışkılarını kurtarmak için sürünün desteğine ihtiyaç duyarlar.

"Onlardan uzak kalmayı nasıl başardın?"

Jerry kızardı. "Geceleri buraya takılıyorum." Omuz silkerek başını çevirdi.

Duyduklarıma inanamıyordum. Jerry'nin her gece buraya gelmesinin nedeni, benim korumam altında olmak istemesiydi! Benim boyumdaydı, benden daha kaslı ve iri yarıydı. Öyle birinin kendi başının çaresine bakamayacağını düşünmek tuhaf olabilir ama Thrasher klanının ne kadar zalim olabileceğini benden daha iyi kimse bilemezdi.

Ayrıca, bir vampirin mekânında takılmak, o vampirle aranızı iyi tuttuğunuz sürece gerçekten güvenli olabilir. Şimdiye kadar da sorun yoktu.

"Onlardan birini en son ne zaman gördün?"

"Yaklaşık iki hafta önce kuzenlerimden biri beni aramaya geldi. İş konusunda yardımımı istedi. Met pisliğini şehre götürüp pazarlamamı istiyordu. Onunla biraz dövüştüm ve sonra kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp bataklığa geri döndü."

Sanırım Jerry bunu kelime anlamıyla söylüyordu. Kurtadamlar gerektiğinde gerçekten çok hızlı dönüşebilirler. Genellikle dövüşürken kurt biçimine dönerler; özellikle de gerçekten zor bir dövüşse. "Sence bu onları son görüşün mü oldu?"

"Ah, hayır. Kuzenim topallayarak giderken bana tekrar konuşmak için geri döneceğini ve bu kez yalnız olmayacağını söyledi. Şehirde iş yapmaya başlama zamanlarının geldiğini söyledi." Jerry ürperdi ve yine bakışlarını kaçırdı.

Ne tür kaçak işle uğraşırlarsa uğraşınsınlar, Thrasher'lar daima bataklıkta kalmayı tercih etmiş ve perakende işleri için dışarıdan birilerini tutmuşlardı. Yıllar önce içki işlerinde ben de yer aldığım için bunu biliyordum; ta ki ürünleri arkadaşlarımı öldürene kadar. Aile üyelerine sokaklarda satış yaptırmak, iş planlarında ciddi bir değişiklikti.

"Bana söylemediğin nedir?" diye sordum. Jerry derin bir nefes alarak bakışlarını tavana dikti. "Endişelenme. Elçiyi yemem." Kendimi tutamayarak güldüm ve Jerry'nin biraz rahatladığını gördüm.

"Kuzenim Leroy, William gittiği için, artık operasyonlarını genişletmenin güvenli olduğunu düşündüklerini söyledi."

Aniden içimde yükselen öfkeyi hissettim. "Demek bunu söyledi, ha?" Bu Leroy'a tükürdüğünü yalatacaktım; üstüne kırmızı Georgia kili yedirecek ve bataklık suyu da içirecektim. William'ın gittiğini duyar duymaz bu tür yaratıkların üzerime çullanacağını tahmin etmekte haklı çıkmıştım. Geçmişe dönüp bakınca, başta gelenlerin Thrasher'lar olacağını da tahmin etmeliydim.

"Bildiğim bu kadar, Jack. Yemin ederim."

Ona inanıyordum. Jerry bir biçim değiştirendi ve doğaüstü âlemin kanunlarını bilirdi; özellikle de üstat bir vampire yalan söylememesi gerektiğini. "Orada şu anda sürü lideri kim?" diye sordum. Onlarla çalışmamızdan beri eski sürü liderinin değiştiğini umuyordum.

"Hâlâ Samson dayım, iğrenç bir orospu çocuğudur."

Sanki bilmiyormuşum gibi. Bir defasında Samson Thrasher'ın çalıntı bir kamyonetin anahtarları yüzünden çıkan bir tartışmada kendi kurtlarından birini parçalayışına tanık olmuştum, ihmalkârlığı yüzünden arkadaşlarım zehirlendiğinde onunla kendim de kapışmıştım. Onu oracıkta öldürmememin tek nedeni, William'ın bana izin vermemesiydi. Ama Samson'ı öldüresiye dövmeme ve o içkiyle bir kişiyi daha öldürürse, ikimizin birden gelerek derisini yüzeceğimizi ve bir ağaca çivileyeceğimizi söylememe izin vermişti.

Bir sürü liderini öldürmek hafif bir iş değildir. Sürü lideri öldüğünde, sürüyü korumasız bırakırsınız ve peşinden kimin hâkimiyet için öne çıkacağını bilemezsiniz. Samson'dan daha kötü biri de olabilirdi. Kişisel olarak, bataklık köpeklerinin ne halt ettiği umurumda bile değildi. Birbirlerini paramparça edebilirler. Ama William bölgedeki baş canavardı ve kurtları kurtlara düşürmek istediğinin bilinmesini istemiyordu.

Vampirlerle kurtadamlar arasında sidik yarışı başlatmanın gere-

ği yoktu. Diğer türde biçim değiştirenler de kurtadamların tarafına geçerse, her yer cehenneme dönerdi. Zaten kendi kara lordlarımızla yeterince başımız dertteydi. William politika konusunda zekiymi. Ben sadece birilerinin kıcını tekmelemek istiyordum. Ama şimdi onun yerinde ben olduğuma göre, bu konularda William kadar zekice davranmak zorundaydım.

Ama Samson'la sorun yaşadığımda yaptığım şey kış tekmelemek olmuştu. Ben de az yara almamıştım ve yaralarımın iyileşmesi haftalar sürmüştü. Isırığı da ruhu kadar zehirliydi ama özellikle ben vücudundaki kanın yarısını boşalttıktan sonra onun görüntüsü daha da kötüydü. Derisinde hâlâ dış izlerim olabilirdi.

"Bana bütün bunları neden soruyorsun?" diye sordu Jerry.

Ona Ginger'ın Sally'nin bağımlılığıyla ilgili anlattıklarını aktardım ama Seth'ten söz etmedim. Onu açığa çıkarmanın anlamı yoktu. Jerry'ye güveniyor olabilirdim ama onu döverek de konuşturabilirlerdi; ya da ısırarak. "Söylesene, şu kuzenin Leroy nasıl biri?"

"Uzun boylu, ince yapılı ve yüzünün sağ tarafında pençe izleri var. Sally'yi takip edenin o olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, tanıma uyuyor. Ayrıca, aslında her şeye uyuyor. Thrasher'lar özellikle benim korumam altında olan birini hedefliyorlar ve uyuşturucularını ona satıp peşine düşüyorlar. Beni kızdırmaya çalışıyorlar."

"Kesinlikle onlara uygun; hepsi korkaktır. Erkek -ya da kurt- gibi karşına gelmek yerine kızları yem olarak kullanırlar. Ne yapacaksın, Jack?"

Sırtını sıvazladım. "Bu konuda endişelenme, Jerry. Ne kadar az şey bilersen senin için o kadar iyi olur. Bu Thrasher'lardan biri seni hırpalamaya kalkarsa bana haber ver."

"Teşekkürler, Jack. Dikkatli ol. O heriflerin ne kadar iğrenç olabileceklerini sana söylememe gerek yok." Tekrar oyun masasına döndü ve Rennie desteyi ona verdi.

İlk kahvemi bitirdim ve bir tane daha almak için döndüğümde arkamda duran Seth'le karşılaştım. "Hey, dostum" dedi. "Kafeinin seni bütün gece ayakta tutacağını bilmiyor musun?"

"Peşimde öyle sinsice dolaşmaktan vazgeç" dedim. "Bana kalp krizi geçirteceksin."

"Daha ben doğmadan önce kalbinin durmuş olduğu düşünülürse, bu gerçekten ilginç olur." Formika masaya oturdu ve garajın diğer tarafında oyun oynayan sürekli müşterileri başıyla işaret etti. "Şuradaki çocuktan yararlı bilgiler alabildin mi?"

"ThrasherTarin parçası olmak istemediğini ve onlardan uzak durduğunu söylüyor. Met ürettiklerini biliyor. Şehirde ona sattırmaya çalışmışlar ama kabul etmemiş."

"Onlara hayır demek tehlikelidir" dedi Seth. "Ona güveniyor musun?"

"Evet."

"O halde, ben de güveniyorum. Senin dostun, benim de dostumdur."

"Peki, plan ne?" Büfeden temiz (denebilecek) bir kupa indirdim ve Seth için de kahve doldurdum.

"Buradan sonra işi ben devralıyorum."

"Bunu barda konuşmuştuk" dedim, kulaklarıma inanmakta zorlanarak. "Bensiz adım atmıyorsun."

"Bu polis ve kurtadam işi, Jack. Seni karıştıramam."

"Savannah içinde ve civarında insani olmayan her iş *benim* işimdir. Ayrıca, peşinde oldukları da benim. Çok yakında nasılsa onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım." Seth'e Sally'nin peşindeki adamdan söz ettim ve Ihrasher'ların beni dışarı çıkmaya zorladıkları yönündeki düşüncemi anlattım.

"Ayrıca" dedim, "bütün bir sürüye tek başına nasıl karşı koyabilirsin?"

"Buna mecbur değilim ki." Seth kahvesini yudumladı. "Lanet olsun, Jack, bu kahveye ne koyuyorsun, şanzıman yağı mı?"

Ona kahvenin bir zombi tarafından hazırlandığını, dolayısıyla tadı şanzıman yağı kadar iyiyse şanslı olduğunu söyleyecektim ama mutfak hizmetçisi olarak neden bir zombiyi kullandığımı açıklama

zahmetine girmek istemedim. "Mecbur değilim derken ne demek istiyorsun?"

"Sadece şu Samson'la uğraşmam yeterli. Herhangi bir erkek, sürü liderliği için ona meydan okuyabilir. Sürüden biri olması gerekmez."

"Liderlik savaşı, ha? Yani ölümüne bir dövüş. Sen koka filan mı çekiyorsun? Kaybedersen ölürsün ve kazanırsan, büyük dolandırıcılıklarla dolu bir hayattan başka bir şey bilmeyen serseri bir kurtadam sürüsünün başına geçersin. Bataklığa taşınıp o pire torbası orospu çocuklarına liderlik etmeye hazır mısın?"

"Öyle bir şey olmayacak. Bence bölgeyi benim adıma yönetmesi için birini getirmem yeterli olur."

"Kurtadamlar bunu yapabilir mi?"

Seth tereddüt etti. "Teoride."

"Ah, Tanrım." Yüzümü ellerime gömdüm. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Bu bir tür sosyal deney; antropolojik açıdan" dedi.

"Sen ne?"

"İş hayatında geçerliyse, kurtadamlarda neden geçerli olmasın?"

"Sen ne kadar süredir kurtadamsın? Kendin dışında bir şey biliyor musun? Kurallara göre oynasalardı, zaten kurtadam olmazlardı."

Seth eliyle saçlarını sıvazladı. "Her işin incelikleri vardır, Jack. Bana bırak. Samson'dan kurtulduğumda, o sürü çok geçmeden benim elimden yemeye başlayacak."

"*Elini yemesinler de. Tabii geri kalanına ek olarak.*"

"Hiçbir şey işe yaramazsa, onu hapse atmakla tehdit edeceğim. Bu onları hizaya sokar."

"Kim kimi hapse atıyor?" Connie arkamdan gelmişti. Anlaşılan İhi gece herkes bana sinsice yaklaşmayı başarıyordu. Onu beklemediğimde -ve bazen beklediğimde- geldiği her seferinde, görünüşü neredeyse kalbimi şokla canlandıracak gibi oluyordu. İnsan biçiminde, seksi ve şehvetli bir kalp defibrilatörü gibiydi.

Ayağında dar kot ve üzerinde beyaz gömlekle deri bir pilot montu vardı. Uzun siyah saçları bir omzundan aşağı dökülüyordu ve kulaklarıyla boynunda mücevherli gümüşler parlıyordu. Derin bir nefes aldım. Birkaç adım öteden bile, sıcak insanlığının kokusunu alabiliyordum.

Geldiği yönden dolayı önünde dikilene kadar Seth'i görmemişti; Seth de onu görmemişti. Göz göze geldiklerinde ikisi de donup kaldı.

"Seth" dedi Connie. "Sesini tanıdığımı sandım ama gerçekten sen olabileceğini düşünmedim."

"Connie. Eh, ben..." Ayağa kalktı ve Connie'ye sarılacakmış gibi bir hareket yaptı ama sonra duraksadı. Gümüş kolye ve küpeleri görmüştü. Sadece gümüşe dokunmanın bile bir kurtadarnı ciddi şekilde yakabileceğini duymuştum. Connie'nin bu gece gümüş takılar takmış olmasına gerçekten sevinmiştim.

Seth ona sarılmak yerine sessizce durmakla yetindi. Seth Walker't birçok durumda görmüştüm ama nutkunun tutulduğunu ilk kez görüyordum. Gevezelik etmek konusunda doğal bir yeteneği vardı ama şimdi işe yaramıyor gibiydi. Connie'ye sanki uzun, su dolu bir bardakmış ve kendisi susuzluktan ölüyormuş gibi bakıyordu.

"Uzun zaman oldu" dedi Connie.

Connie'nin onu gördüğüne memnun olup olmadığını kestirmek zordu. Kendisinden beklenmeyecek şekilde çok ketum davranıyordu. Gözlerimi kısarak, eski dostuma tepkisini izledim.

"Seni... uzun zamandır... görmemiştim. Asırlar gibi geliyor." Seth bir şekilde kendini toparlamaya başlıyordu.

"Eski arkadaş mısınız?" diye sordum, doğal görünmeye çalışarak. "Birbirinizi nereden tanırıyorsunuz?"

"Akademiden" diye cevap verdi Connie, çabucak.

Eh, anlaşılan bu hafta herkes yalan söylüyordu. "Siz ikiniz akademia birlikte gitmiş olamazsınız" dedim. Seth, daha Connie üniforma giymezken bile kanun adamıydı.

"Hayır" dedi Connie. "Seth oradaki ateşli silahlar hocalarımdan biriydi."

"Yani Seth'in avlanarak ve balık tutarak tatil yapmak için buraya geldiği tüm bu zamanlar boyunca ona garajımda hiç rastlamadığını mı söylüyorsun?"

Connie bakışlarını arkadaşşımdan ayırmadan başını iki yana salladı.

"Seninle yine burada, Jack'in garajında karşılaştığımızı inanamıyorum" dedi Seth. "Atlanta bölgesinden taşındığını duymuştum ama nereye gittiğini bilmiyordum."

Connie omuz silkti. "İşte buradayım."

"Hepimiz buradayız" diye vurguladım. Aralarında ne olup bittiğini sormak istiyordum ama alabileceğim cevaptan korkuyordum. Kalbimde Connie'yi kız arkadaşım olarak görüyordum ama ilişkimiz son zamanlarda gerginleşmişti. Bir kere, bir kan emici olduğum için çuvallamıştım. Bu, yeni başlayan her aşk ilişkisini baltalardı. Yani, seksi piliçler bir erkekte en çok hoşlandıkları özellikleri listelerken "hortlak" diye belirtmezdi.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, o da yüzde 100 insan değildi ve olduğu şeyle uyum sağlayamıyordum. Sadece bir kez sevişmeye başlamıştık ve ona dokunduğum anda açık elektrik kablosuna dokunmuş gibi olmuştum. Sonunda ona değen her yerim yanık içinde kalmıştı; kelime anlamıyla. En iyi dostum Melaphia, Connie'nin kısmen bir tür Maya tanrıçası olduğunu keşfetmişti. İkisi birlikte Connie'nin gerçek kimliğiyle ilgili daha fazla şey öğrenmeye çalışmışlardı; Renee kaçırılana kadar.

"Eh, görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu Seth.

"İyiyim. Aslında, sadece Jack'e iyi bir haber vermek için geldim" dedi.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Dedektifliğe terfi ettim. Şimdi görevdeyim ve artık sade giysiler giyebilirim."

Giyisileri kesinlikle sade filan değildi. O iri ve diri göğüslerle böyle bir şey mümkün olamazdı. Seth'in de ona benim kadar ilgiyle ve iştahla baktığının farkındaydım. Connie de bunun farkındaydı. Kafedeki garsonların Seth'le nasıl flört ettiğini hatırlayınca, Connie'nin de muhtemelen onun özel olduğunu düşündüğünü anladım. Neden öyle görünmek zorundaydı ki? Tanrı aşkına, herif bir kurtadamdı. Adalet diye bir şey varsa, Köpek Yüzlü Çocuk Jo-Jo gibi görünmeliydi.

Konu Connie'nin ilgisini çeken diğer adamlara geldiğinde ne kadar dezavantajlı olduğumu biliyordum. Yani normal insanlar için konuşuyorum. Kan emici ve sonsuza dek lanetli olmamak gibi avantajları vardı. Bunlarsa benim *bagajımdı*.

Ama Seth normal bir adam değildi; normal olmaktan çok uzaktı. Eğer Connie onun boş zamanlarında insan yiyen canavar rolü oynadığını biliyorsa, bu Seth'in durumunu daha da zorlaştırabilirdi. Bu bilgiyi kazayla ağzımdan kaçırabilirdim, değil mi? Mesela: *Baksana, Connie, Seth'in en azından ayda bir kürkünün ve dişlerinin uzadığını biliyor muydun? Eğer bir erkekle çıktığında arada bir aya bakarak ulumakta sakınca görmüyorsan, Seth kesinlikle senin tipin olabilir.*

Ama bir sorun vardı. Karanlığın sakinlerinin arasında birbirlerini insanlara açık etmemek konusunda bir tür centilmenlik anlaşması vardır. Bu, insan olmayan herkesin çok ciddiye aldığı bir şeydir; bir tür hırsızlar arasındaki onur anlayışı gibi. Connie'ye Seth'in kurtadam olduğunu söyleyemezdim. Bunu sadece kendisi yapabilirdi.

İlişkilerinin nasıl olduğunu merak ediyordum. Muhtemelen Stefan'ın bir kurtadam olduğunu biliyor olamazdı. Yani, onunla vampirler hakkında konuştuğumda neredeyse aklını kaybediyordu. Çoğu insan gibi, onun da canavarlarla dolu gölgeler dünyasından, insanların ulaşımının ve anlayışının ötesinde süren tantanalarından haberi yoktu. Tanrı'nın böyle olmasını istediği de açıktı. Seth gibi doğuştan biçim değiştirenler bunu güdüsöl olarak anlıyordu. Doğmak yerine sonradan dönüşenlerimiz -yani vampirler- öğrenmek zorundaydık. Bazen birimiz bunu unutarak sapıttıyorduk ve hatırlatılması gerekiyordu.

"Tebrikler, Detektif. Bu harika bir haber" dedi Seth. "Bu bölgedeki kötü adamlar dikkatli olmalı. Sen de kendine dikkat etsen iyi olur, Jack." Kaburgamı gereğinden biraz fazla sert dirsekleği.

"Evet" dedim. "O kötü adamlara dikkat etmen gerek. Koyun görünümündeki birinin ne zaman *kurda* dönüşeceğini asla bilemezsin."

Seth sarı-yeşil gözlerini kısarak bana baktı ama Connie fark etmemiş gibiydi. "Sanırım artık gitsem iyi olur. Vergimetreniz işliyor" dedi Connie.

"Seni geçireyim." Kolumu Connie'nin omzuna atarak onu nazikçe Seth'ten uzaklaştırırken, Connie itiraz etmedi. Seth'le arasına biraz mesafe koymak istediğı izlenimine kapılmıştım. Onun dışında son derece dostça göründüklerinden bu beni meraklandırmıştı. Yakında konunun özünü öğrenmeliydim.

"Jack" dedi, Seth'in ışıtmeye mesafesinden çıktığımızda. "Aslında buraya seninle başka bir konuda konuşmak için geldim."

"Nedir?" Connie'nin arabasının yanında durduk ve Connie kaputa dayandı.

"Sahip olduğunu söylediğın şu yeteneğı düşünüyordum. Sullivan'ın cenazesinde öldükten sonra onunla iletişim kurmak için kullandığın yeteneğın. İban'ın son bir kez arkadaşıyla konuşabilmesi için bir tür tercümanlık yapmıştın."

"Evet?"

"Bunu benim için de yapmanı istiyorum."

"Yani..."

"Ulaşmam gereken ve ölmüş olan biri var. Benim için çok, çok önemli biri."

Bunu beklemiyordum. Ölülerle konuşma yeteneğinden yoksun bir ölümlü olarak sürdürdüğüm hayatın üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki birini *sonsuzla dek* kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sanırım bağlantı kurmaya çalışmak son derece doğaldı. Connie'nin gözlerine baktım ve neredeyse umutsuzluğa va-

ran ihtiyacı gördüm. Belki de sonuçta William haklıydı. Belki de Connie'ye yardım etmek için kullanırsam, yeteneğim iyi sonuçlar getirebilirdi.

"Şey, tabii" dedim. "Elimden geleni yaparım. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Her şeyi mi?"

"Evet." Yüzüne düşen buklesini çekmek için nazikçe uzandım. Ona dokunmalıydım. "Gücüm dâhilinde olup da sana verebileceğim her şeyi veririm. Bir tercüman olabileceksem, senin için önemli biriyle konuşmanı sağlayacak bir tür medyum olabileceksem, hiç sorun değil."

"Teşekkür ederim, Jack. Ama onunla sadece konuşmak istemediğimi bilmelisin."

"Anlamıyorum" dedim.

"Bana bir... ne olduğunu söylediğinden beri..."

"Bir vampir. Ben bir vampirim." *Sana yalan söylemeyeceğim.* Olduğum şeyi söyleyememesi biraz kırıcıydı.

"Bir vampir" dedi. "O zamandan beri, birinin ölüyken... ölü olmayabileceği fikrine alışmaya çalışıyorum. Yani, sen bir hortlaksın ve Sullivan ölüp gömüldükten sonra bile bizimle konuşabiliyor... Neden aidimin başımdan gittiğini tahmin edersin."

Aslında Connie'nin aklını başından almak için yapmayı düşündüğüm şey tam olarak bu değildi ama bu da bir başlangıçtı. "Tabii, anlıyorum" dedim. "Sanırım hazmetmesi çok zor bir şey. Ama... sadece konuşmak istemiyorum derken neyi kastettin?"

Connie gülümsedi ve gözleri içime korku salan manyakça bir şekilde parladı.

"Oraya gitmek istiyorum, Jack. Her neredeyse, beni ona götürmeni istiyorum."

A-

William

Bütün duyular arasında anılarla, kişilerle, yerlerle ve olaylarla en çok bağlantısı olanın koku duyusu olduğu söylenir. Merdivenden inerken, Eleanor'un kokusu zihnimde canlı görüntüler çağrıştırıyordu. Uzun, kokulu boynunu ilk öpüşüm; bacaklarının arasına ilk dokunduğumda algıladığım o seks kokusu. Küçük oyunlarımızdan birinde beni ilk kez kazıklamaya çalıştığında duyduğu korku ve heyecanın kokusu.

Seks, korku ve tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin kokusu beni ona sürüklerken, vampir gözlerim de hızla karanlığa alışıyordu. Buradaydı ve yanında biri vardı. Sonunda Eleanor'u gördüm; ihanet eden karanlık meleğim, bileklerindeki kelepçelerin zincirleriyle tavana asılmıştı. Bir elektrik düğmesine bastım ve tavandaki çıplak bir ampul kirli odayı aydınlattı. Eleanor uzun bir uykudan uyanmış gibi kıpırdandı. Saçları daima güzel şekilde biçimlendirilmiş, teni daima en pahalı losyon ve yağlar sayesinde yumuşak olan Eleanor'um, şimdi ucuz bir sokak yosmasına benziyordu. Saçları yağlı ve darmadağınikti. Teni cansız ve kirli görünüyordu. Üzerimde zıplarken canlıymışçasına hareket eden göğsündeki yılan dövmesi şimdi ucuz duruyordu.

Yaklaştığımda, vücudundaki bazı lekelerin pislik değil, çürük olduğunu fark ettim. Daha da yaklaştığımda, ısırlıkları ve daha faz-

lasını gördüm. En kötüsü, daha önce tanımlayamadığım kokunun kaynağını şimdi anlamıştım. Eleanor'un vücudu çürüyordu.

"William" dedi Eleanor. "Güzel, yeşil gözlü meleğim. Benim için geldin. Tanrı'ya şükür."

"Senin için mi?" Sertçe güldüm. "Kendini kandırma. Ve sakın Tanrı'yı bu işe karıştıрма, yoksa şimdi olduğundan daha da fazla lanetlenirsin. Buraya Renee için geldim. Nerede o?"

Eleanor ona duvarlarda asılı duran işkence aletlerinden biriyle vurmuşum gibi baktı. Sonunda kendini toparlayarak konuştu. "Bilmiyorum. Burada değil. Onu başka bir yere götürdüler. Ve onu... ziyarete gittiler."

"Ve ondan beslenmeye" dedim.

"William, Renee'ye zarar vermeyi asla düşünmedim."

"Ama onu almalarına yardım ettin. Bana hayal edebileceğim en zalimce şekilde ihanet ettin."

"Önce sen bana ihanet ettin!" Boğuk bir sesle hıçkırdı. "Şehre geldiklerinde, beni tamamen reddettin. Ben daha yavruyum. Hayatta kalmak için babama ihtiyacım vardı. Benden uzaklaşıyordun."

"Ve şehirden ayrılacaklarını öğrendiğinde, Diana'nın hayatımdan çıkacağını anladın. O zaman neden Savannah'da kalmadın? Ondan kurtulacaktın."

"Onların peşinden gideceğini sanıyordum ki öyle de yaptın." Sesinde suçlama vardı.

"Sadece Renee'yi geri almak için."

"Renee'yi çalmasalardı bile Diana'yı Hugo'dan almak için gelecektin."

Bunu bir an düşündüm. Gerçekten yapar mıydım? Başka bir adamı tercih ettiğini bilerek Diana'nın peşinden gelir miydim? "Hayır. Hiç sanmıyorum" dedim. "Peşini bırakırdım."

Eleanor'un şaşkın yüzü bana inanmadığını gösteriyordu. Birden seçiminde ne kadar yanlış davrandığını anlayarak başını eğdi ve yine lıçkırdı. "Beni dövüyor" dedi.

"Bunu görebiliyorum." Eleanor daha şiddetli fetişleri olanlara alışkın olmasına ve herkes için baskın rolde oynayabilmesine rağmen, kurban rolünde olmaktan asla zevk almazdı. Üzerinde hiçbir şekilde kontrol sahibi olmadığı bir oyuna girmişti. İlk kez ona acıyordum. Diana ilk geldiğinde ve bir tehdit olduğunu gösterdiğinde, onun ihtiyaçlarına karşı daha duyarlı davranabileceğim doğrudur. Eleanor'u rahatlatmalıydım. Ona güven vermeliydim. Ama zaten güveneceğini düşünmüştüm. Oysa güvenmemişti ve sonucu dünyamı temelinden sarsmıştı. Onu bana eş olması için dönüştürmüştüm; yük olması için değil. Hele hain olması için... hiç değil.

"Beni kandırdı" dedi. "Neden bana seni iki yüz yıl daha terk edemeyeceğimi hiç söylemedin?"

"Çünkü beni terk edecek kadar aptal olacağın aklıma gelmemişti" dedim.

"Jack'le hep yaptığın gibi beni de karanlıkta bırakmak istedin. Bizi bu şekilde kontrol ediyorsun."

"Saçmalık. Ana bir kan emici olmayı öğretmek için önümde bir sonsuzluğun uzandığını sanıyordum. Birlikte hayatımıza başladıktan bu kadar kısa süre sonra beni terk edeceğini nereden bilebilirdim?"

Öfkeyle bir çığlık attı. "Çünkü o geldi. O geldiğinde, aramızdaki her şey değişti."

Bu gerçeği inkâr edemezdim. "Yine de, bütün bunlar Renee'nin kaçırılmasındaki rolünü haklı çıkarmıyor."

"Renee'nin kanla bağlantısını kendileri keşfettiler. Gerard'ın deneylerde onun kanını kullandığını biliyorlardı ve ikiye ikiye toplamaları zor olmadı. Onları durduramazdım."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için zihnine uzandım ama psikik bağlantıyı reddetti. Bu, bir yavru için etkileyici bir numaraydı. Jack onu iyi eğitmişti.

Hıçkırıklara boğularak kendini zincire bırakırken ben hiçbir şey hissetmedim. Renee'nin kanı onu tuttukları delikte emilirken, benim de bir vampir olarak içimdeki son şefkat kırıntıları eriyor gibiydi.

"Beni kabuklarda gördün, değil mi? Bana ilk kez nasıl... tecavüz ettiğini gördün." Onu tanıdığımdan beri ilk kez yüzünde utanç görüyordum.

"Evet, gördüm. Başka bir adamın seni kullanışını ve benim için değeri olan her şeye sahip olmalda övi'nüşünü izlemek zorunda kaldım. Benim yerime Hugo'ya güvenmekle nasıl korkunç bir hata yaptığını anladığın anı da gördüm. Bunu anlamanın dehşetini yüzünden okudum."

Eleanor yine hıçkırdı. "Diana bana söylemek için bekleyemedi. Neden kendimi kötü hissettiğimi açıkladığında daha uçaktaydık. Önce bana zehirli kan verdiklerini sandım. Sonra yanıma geldi ve bağımızdan azat edilmeden senden ayrılmakla kendi ölüm fermanımı imzaladığımı söyledi. Bana güldü. Daha ölmeye başlarken, bana gülüyordu."

Eleanor'un anlatışı kanımı daha da dondurdu. Diana'nın aşkım ve karım olarak tamamen gittiğini artık kesin bir şekilde görüyordum. Onun yerine en iğrenç ihanetleri gerçekleştirebilen ve en zalim şeyleri yapabilen güzel bir iblis gelmişti. Bu konudaki yanılığımın kendi illüzyonlarımdan kaynaklandığını anlıyordum.

"Şimdi seni besliyorlar mı?" diye sordum, çıplak ampulün ışığında vücudunun ne kadar zayıf olduğunu görerek.

Başını iki yana salladı. "Kana ihtiyacım var. Lütfen."

Sol kolumu sıyırıp bileğimi ağzına uzattım. Zarifçe ama damarımı delemek kadar sertçe ısırıldı. Ne kadar zarif bir vampir olduğunu bir kez daha düşündüm. Hayatta kalma dürtülerinin böylesine zayıf olması çok acıydı; kime güvenmesi gerektiği konusunda bir tercihle karşılaştığında kötü seçim yapmıştı. Bu hatanın ölümcül olup olmadığı birkaç gün içinde anlaşılacaktı.

Güzel dudaklarını yaraya dayadı, içişi iştahlıydı ve yanaklarına her an biraz daha renk geldiğini görebiliyordum. Ben daha kan kaybının etkilerini hissedemeden dudaklarını tenimden ayırdı.

"Beni yanında götür" dedi. "Beni bu zincirlerden kurtar. Beni yavru bağından azat et."

"Yapamam. Henüz olmaz. Geri dönerlerse ve gittiğini görürlerse ya da mucizevî bir şekilde kendine gelmeye başlarsan, burada olduğumu anlarlar. Bu da Renee'yi daha büyük bir riske sokabilir. Burada biraz daha kalman gerekiyor."

"Burada kalıp çürüyeceğim yani" dedi, öfkeyle.

"Renee'yi bulduğumda, geri dönüp seni bağlarından kurtaracağım; hem mistik hem de fiziksel olanlardan. Bu arada onlara bu gece beni gördüğünü söylememelisin."

İtiraz edecekti ama hayatta kalmak için iyi niyetimden geri kalana ihtiyacı olduğunu bilerek, gözle görülür bir çabayla kendini durdurdu. Durduğu yerde dikildi ve gözlerine düşen saçları çekmek için başını sertçe arkaya attı. "Yaklaş" dedi.

Dediğini yaparak ona yaklaştım. Zincirler izin verdiği ölçüde vücudunu benimkine yapıştırdı ve bir dizini kırarak bacağıma doladı. "Beni şimdi yanında götürmeye ikna etmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Çürümüşlüğü beni tiksindirmesine rağmen, vücudum her zaman olduğu gibi tepki vermeye, ısınıp sertleşmeye başladı. Uzanıp zincirleri kavradı ve vücudunu yerden kaldırdı. Bacaklarını belime dolayarak kadınlığını bana sürttü. "Beni onlarla burada bırakacağına inanamıyorum" diye mırladı. "Alabileceğim bütün güce ihtiyacım var, William. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sözünü ettiği şey açıktı. Kanımı emmesine izin vermeme ek olarak, onu özgür bırakmadan daha fazla güç verebileceğimi biliyordum. Hortlakların dünyasında, bir dişi seks yoluyla erkeğin gücünü çekebilirdi.

Kemerimi çözüp sertleşmiş aletimi çıkardım. Kalçalarını kavrayarak sertçe içine girdim. Attığı uzun ve güçlü çılgının nedeninin zevk mi, yoksa acı mı olduğunu bilmiyordum. Onu kaçıran kişi bile istemediğim şekillerde onu kullanmıştı. Ama içine girip çıkarken bacaklarını belime dolamıştı. Göğüslerini emebilmek için gövdesini arkaya yatırdım ve dilimle göğüs uçlarını yalayıp ısırarak sertleştirdim.

Tam tadını aldığım anda teninde Hugo'nun kokusunu algıladım ve uçaktaki görüntüyü hatırladım. İri gövdesiyle Eleanor'u yatağa çivileyerek ona arkadan girmişti ve Eleanor acıyla inleyerek durması için yalvarırken, vahşice tekrar tekrar vurmuştu. Nihayet işini bitirdiğinde sırtüstü devrilmişti ve bir bacağını Eleanor'un zarif bedeninin üzerine koyarak, tekrar kullanmak isteyene kadar hareket etmesini engellemişti.

Duyduğum tiksinti, işimi her zaman olduğundan daha çabuk bitirmek istememe neden oldu.

Eleanor'un belini kavrayarak kendime bastırdım ve içine tamamen girerek hızımı artırdım. Çok geçmeden boşaldım ve aletimi saran kaslarının ritmik şekilde kasılıp gevşeyişini hissettim.

İblis tohumlarım içine boşalırken vücudu kasıldı ve zincirler izin verdiği ölçüde arkaya doğru gerildi.

Vücudu hareketsiz kaldığında içinden çıkıp giyindim. Tükenmiş bir halde zincirlere asılı kaldı ama güç aktarımını hissedebiliyordum. Bir süre daha güçlü olacaktı. Ancak, etkisi geçiciydi. Yakında yine çürümeye başlayacaktı.

"Sana yalvarıyorum, William. Beni şimdi yanında götür. Renee'yi bulmana yardım edebilirim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Aramana yardım ederim. Dediğin her şeyi yaparım."

"Bana yardım edebilmen için tek yol düşünebiliyorum. Burada kalacak ve Hugo'yu baştan çıkararak Renee'yi tuttukları yeri söylemesini sağlayacaksın."

"Baştan çıkarmak mı?" dedi Eleanor, neredeyse isterik ölçüde acı bir kahkahayla. "Savanuah'dan ayrıldığımız andan itibaren bana istediği her şeyi yaptı zaten; ne söylesem, ne yapsam da."

"Gönüllü olduğun şey bu değil miydi zaten? Yeteneklerinin Hugo'yu parmağında oynatmana yetmemesine şaşırdım; bir zamanlar bana yaptığın gibi."

Yanaklarından yaşlar süzüldü ama ona acımadığımı fark ettim. "Hep-

si şu lanet olasıca Diana yüzünden" dedi. "İkinizi de baştan çıkarmış. En azından biraz bile olsa beni hâlâ sevmemene inanamıyorum."

"Neye istiyorsan ona inan."

Sert yüzümle karşılaşınca taktik değiştirdi. "Sana hâlâ diz çöktürebilirim" dedi. "Artık Londrada olduğunu bildiğime göre, babam olarak sana seslenebilirim. Geceler ve gündüzler boyunca, sana bir zamanlar birbirimiz için ne olduğumuzu hatırlatacağım. Hâlâ ne olabileceğimizi."

"Sana izin vermediğim sürece zihnime giremezsin" dedim.

"Ah... izin vereceksin."

Kan ve gücümü vermem, yine eski Eleanor gibi görünmeye başlamasını sağlamıştı; zarif ve baştan çıkarıcı. Başını eğerek bakışlarını gözlerime odakladı, ilk sevişmemizle ilgili erotik görüntüler zihnimi kaplamaya başlamıştı. Pahalı, beyaz Mısır pamuklularını, kendi kanımdan birkaç damla dışında kusursuz görünen çarşafın gördüğümde nasıl heyecanlandığımı keşfetmişti. Fikrimi değiştirip onu özgür bırakmam için beni ikna etmesine fırsat vermeden düşüncelerimi ona kapadım.

Bir dişi vampir erkeğin gücünü emdiğinden, zaman içinde eşinden daha güçlü olacağı aklıma geldi.

Bu yüzden, erkek vampirlerin bu olmadan önce dişileri öldürmesi yaygın görülen bir durumdur. Çok az dişi vampirin bir insan ömründen daha uzun süre hayatta kalabilmesinin nedeni de budur. Hayatta kalanlar, korunma için ihtiyaç duydukları erkek için bir şekilde vazgeçilmez olmayı başaranlardır. Bu genellikle çok özel bir cinsel yaşam anlamına gelir. Ama erkek koruyucu yıllar boyunca dişi tarafından zayıflatıldığında, genellikle daha zayıf hale gelir, işte o noktada da dişinin erkeği öldürmesi yaygındır.

Varlığımın geri kalanı boyunca Eleanor'la birlikte kalmayı planlamıştım. Zaman içinde beni yok etse bile umursamayacaktım. Ölüm dileğim gerçekleşecekti ve en azından o süreçte geçen yıllar sıkıcı olmayacaktı. Ama beni öldüreceğini sanmıyordum... çünkü ona gerçekten güvenmiştim.

Beş yüz yıl boyunca kendi sonumu göze alacağım ölçüde savunmamı indirmeme neden olacak kadar beni etkileyen sadece iki kadın olmuştu: Diana ve Eleanor. Belki bir gün özellikle baştan çıkarıcı başka bir dişinin siren şarkısının etkisinde kalarak savunmamı indirir ve böylece ölüm dileğimi gerçekleştirirdim. Hatta yeterince zekiye beni seks sırasında öldürmesine bile izin verebilirdim. Ama bu kadın, yakın zamanda bana birlikte ihanet etmiş olan bu iki kadından biri olmayacaktı.

"Renee'yi kendi başıma bulamazsam, neler öğrendiğini sormak için geri döneceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma." Dönüp yürümeye başladım ama sesi beni durdurdu.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu. "Yine çürümeye başlamamdan önce mi? Ölüp sonsuza dek cehenneme gitmemden önce mi?"

"Bunu birlikte göreceğiz. Bu arada, burada olduğumu kimseye söylemeyeceksin. Bunu yaparsan, seni kendim öldürürüm." Yine gitmek için döndüm ama bilmesini istediğim son bir şey aklıma geldi. "Deylaud'un nasıl olduğunu sormaman dikkatimi çekti. Ben Savannah'dan ayrıldığımda ölmek üzereydi; onu ölümüne terk ettin. Seni yaşamdan daha çok sevmişti."

Acı bir çığlık attı. "Onu görmeme izin vermediler. Elimde değildi. Yemin ederim!"

"Kes sesini!" dedim.

Döndüm ve üst kata çıktım. Az mobilyalı odaları çabucak taradım ama Renee'den bir iz veya yerini gösterebilecek herhangi bir işaret bulamadım. Buzdolabında kan yoktu. Bu durumda muhtemelen canlı avına çıkmış olmalıydılar.

Dışarı çıktığımda Hugo ve küçük ailesinin gittiği yönde yürüdüm. Bir sonraki blokta kokularını kaybedince, kendi düşüncelerime dalmış halde gölgeli sokaklarda yürüdüm ve sonunda kendimi King's Cross'ta buldum.

Londra'yı son ziyaretimden beri bölge bir şekilde güzelleştirilmiş, uluslararası Eurostar Tren İstasyonu'nun yakınlarındaki binalar yeniden yapılmak üzere yıkılmıştı. Ancak, eski fahişe ve uyuşturucu

satıcıları hâlâ ortalıktaydı. Genç bir kadın gölgelerin arasından önüne çıkarak yolumu kesti. "Biraz eğlenmek ister misin?" dedi, hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli eden bir tavırla.

"Ne kadar cesursun" dedim. Saçları siyah boyanmıştı ve yüzündeki makyaj kürekle sürülmüşe benziyordu. Çenesinde kalemle çizilmiş bir ben vardı. Çıplak sağ omzundaki dövme dikkatimi çekti: SID V. SONSUZA DEK.

"Alıyor musun, almıyor musun?" diye sordu.

"Ve romantik" dedim.

Yüzünü ekşitti. "Ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Romans. Öpüşmekle başlayarak" dedim, aksanını taklit ederek. Bir kolumu beline, diğerini omuzlarına doladım ve boynundan öperken onu gölgelere geri sürükledim. İtiraz edemedi, eldivenli elimle ağzını kapayarak boynunu ısırdım.

Kanının dişlerimden geçerek boğazıma doluşunu, canlı, nefes alıp veren bir insandan beslenmenin coşkusu hissettim. Kalp atışları kendimin gibi kulaklarımda çınılıyordu. Emip yutarak susuzluğumu bastırdım. Kalp atışları yavaşlamaya başladığında, boynundaki yarayı dudaklarımla mühürledim. Birkaç saat sonra kendine geldiğinde beni hatırlamayacaktı.

Onu alıp birkaç adım ötedeki bir telefon kulübesine taşıdım; Londra'ya ait kartpostallarda iki katlı otobüslerle birlikte görebileceğiniz türden kırmızı olanlardan birine. Artık herkesin kendi cep telefonu olduğundan, bu kulübeler büyük ölçüde dekoratif amaçlıydı. Kapıyı açtım, onu yere bıraktım ve kapıyı tekrar kapadım. Biri tesadüfen onu bulursa, kafayı bulmuş olduğunu düşünürdü.

"Yabancılarla konuşma küçük kız" dedim, ayrılırken.

Olivia'nın evine döndüğümde onu diğer vampirlerle birlikte sandalye otururken buldum. "Donovan neler bulmuş?" diye sordum.

Olivia ayağa kalktı. "Senin yanında değil miydi?"

"Ayrıldık. Hugo ve diğerleri evden çıkıp yürümeye başladı. Donovan onları takip ederken ben de evi aradım."

Bree, Olivia'nın yanına geldi. "Yani o vampirlerin peşinden tek başına mı gitti? Buna nasıl izin..."

Olivia uyarıcı bir tavırla elini Bree'nin omzuna koydu. Sonra yanından geçip kapıya yürüyerek dışarı baktı. "Henüz geri dönmedi."

Jack

Ertesi gece günbatımından hemen sonra, yanımda Reyha'yla tabutumda uyandım. William'ın tabutunda uyumaya alışkındı ama o gittiğinden beri benimle uyumak için ısrar ediyordu.

Melaphia ve ikiz köpekleri korumak için William'ın evine yerleşmiştim. ikizler, gündüzleri Mısır bekçi köpeği, geceleri ise insan oluyordu. Prusya Kralı, bunları "VVilliam'a hediye etmişti. Antik, ölümsüz varlıklardı ve eskiden firavunların mezarlarını beklerlerdi. Şimdi William'ın evinde yaşıyorlar ve uyurken onu koruyorlardı.

William'a hizmet etmek konusundaki mistik yeminini bozduğunda, Deylaud ölümsüzlüğünden ve dönüşebilme yeteneğinden vazgeçmenin eşiğine gelmişti.

Son birkaç haftada, Eleanor, William'ın yanına taşındıktan sonra, Deylaud ona güçlü bir şekilde bağlanmıştı. Eleanor, William'ın kendisine sırtını döndüğünü düşündüğünde, gidip hâlâ inşaat halinde olan kendi evine yerleşmişti. Deylaud onunla birlikte gitmişti ve Eleanor gittikten sonra onu bulduğumuzda neredeyse ölmek üzereydi. Melaphia, Deylaud'un yeminini tazelemek ve bozduğu mistik bağları onarmak için elinden geleni yapmıştı ve şimdi Deylaud yavaş yavaş iyileşiyordu.

"Günaydın, Jack" dedi Reyha, siyah tabutumdan çıkmamı beklerken. William'ın yerine yanında benim olduğumu anladığında biraz kafasının karıştığının farkındaydım. O ve Deylaud, William'ı çok özliyorlardı.

"Günaydın, hayatım" dedim. Ayağım yere değdiğinde uzun ba-

caklı sarışını kollarıma alıp tabuttan çıkardım. Onu, William'ın kol-luğunun yanındaki ayak taburesine bıraktım ve Hugo iki bacağını ila kırdığından beri kullandığı koltuk değneklerini eline tutuşturdum.

Neyse ki iyileşme gücü bir vampirinki kadar mucizeviydi. Muh-temelen bir hafta içinde eski haline dönecekti ama onun veya Melaphia'nın, Hugo onları öylesine kötü dövdükten sonra buldu-ğumuz hallerini unutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Reyha'nın ortalıkta topallayarak dolaştığını gördüğüm her seferin-de, zavallı Mel veya Deylaud'a baktığım her seferinde, bu dünyada yapacağım son şey olsa bile o orospu çocuğu Hugo'yu öldüreceğime bir kez daha yemin ediyordum. Tabii önce William öldiirmezse.

"Deylaud'u kontrol etsene" dedim.

Reyha kardeşini düşününce neşelendi ve topallayarak uzaklaş-tı. Ben de duşa girdim. Dayanabileceğim kadar sıcak suyu açtım. William'ın mahzenindeki gösterişli duşakabini seviyordum. Titre-şim bana nabzım varmış gibi ve sıcak su kendimi yine sıcakkanlı hissettiriyordu. Bazen kafam da en iyi duştayken çalışıyordu.

O anda Connie'yle durumumu düşünüyordum. Önceki gece benden istediği şeyin beni ürküttüğünü fark etmiş, bu yüzden daha sonra tekrar konuşmayı önermişti. Şimdi onu yer altı dünyasına gir-mekten vazgeçirmem gerektiğini biliyordum. William oraya gidip güvenli bir şekilde dönmeyi başarmıştı ama şahsen, denemeyi dü-şündüğüm bir şey değildi. Bir terslik olabilirdi ve vampire dönüştür-meye çalıştığımda -ve başarısız olduğumda- zavallı Shari'ye olduğu gibi orada kalabilirdi. Ben çuvalladığımı için Connie sonsuza dek orada kalırsa ne yapardım, bilmiyordum.

Belki Melaphia uzun süredir içinde olduğu ruhsal durumdan çı-karak bana sağlam bir tavsiyede bulunabilirdi. Gerçekten o kadar şanslı olabilir miydim? Duşu kapatıp kurulandım ve kotumu, çiz-melerimi ve siyah bir kazak giydim.

Mutfak kapısında durup içeri baktığımda gördüğüm sahne içimi burktu. Reyha, yaralı bacakları el verdiğiince kardeşinin yanına çö-

melmişti. Deylaud hâlâ köpek biçimindeydi. Onu o gece eve geri getirdiğimizde o kadar umutsuz durumdaydı ki köpek biçimine dönüşmüş ve öyle kalmıştı. William bunun iyi bir işaret olduğunu, köpek olmanın onu daha hızlı iyileştireceğini söylemişti. Ama Reyhayı bir biçimde, Deylaud'u diğer biçimde görmek beni ürkütüyordu. Benim için böylesine zorsa, onlar için durumun nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. İki bin yıldır bu döngüyle yaşamışlardı.

Reyhanın yanına çökerek kardeşinin solgun başını okşadım. Güçsüz bir şekilde elimi yaladığında gözyaşlarımı zor tuttum. Başını patilerine dayadı ve bu çaba onu yormuş gibi iç çekti.

İkizler kötü görünseler de Melaphia daha da kötü durumdaydı. Fiziksel yaralan güzel bir şekilde iyileşiyordu ama beni asıl endişelendiren zihinsel durumuydu.

Mutfak masasında, renk renk boncuklardan oluşan bir yığının başında oturuyordu. İğnesi minik bir boncuğa girip çıkıyor, yığından bir boncuk daha alıp iğneye geçiriyordu. Ördüğü şey önceki gece-den beri biçimleniyordu. Kol ve bacakları, bir gövdesi, bir başı olan ve her biçimde, ölçüde ve renkte yüzlerce minik küreyle parlayan bir şeydi. Cam, kristal, taş... hepsi inanılmaz bir renk cümbüşüyle bir araya gelmişti.

"Buna halüsinasyon deniyor" dedi Reyha. "Dikiş yani." Melaphia'nın yanında bana katılmıştı.

Uygun görünüyordu. Gerçekten de halüsinasyon gören birinin elinden çıkmış gibi bir şeydi. Ama yine de mükemmeldi. Hiçbir mantıklı kalıbı yoktu ama büyü ve biraz ürkütücü görünüyordu. Ne için kullanılacağını sormaya korkuyordum.

Melaphia'nın omzunu nazikçe sıktım. "William aradı mı?" Sadece başını iki yana salladı. Bu pek iyi bir işaret değildi. Yine de en azından tepki vermişti.

Tekrar Reyha'ya döndüm. "Deylaud'a yiyecek sıcak bir şey hazırlasana. Salam ve yumurta olabilir, onu seviyor. Bu arada biraz da Mel e hazırla."

"Evet" dedi Reyha, neşeye ve buzdolabına döndü.

"Mel, seninle konuşmam gerek." Karşısındaki sandalyeye oturdum ve ona Connie'yle konuşmamı anlattım. Bakışlarını işinden hiç kaldırmadığından, beni dinleyip dinlemediğinden başlangıçta emin olamadım. Renee'nin gidişinden beri, Melaphia çoğunlukla tutarsız geçen günlerin arasında sadece birkaç gün tutarlı davranabilmişti. Bunun onun iyi günlerinden biri olmasına fazlasıyla ihtiyacım vardı.

Connie'nin yer altı dünyasına inmek istediğini söylediğimde, Mel'in parmakları donup kaldı ve uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum. "Yani, denemesine izin veremeyiz ve bunu biz olmadan yapamaz. Ona William'dan ve o boyutta nasıl kaybolduğundan, gördüğü cehennemi şeylerden ve tehlikeden söz etm.

"Hayır!" dedi Melaphia ve o sabah ilk kez gözlerime baktı. Bakışlarında beni şaşırtan bir kararlılık vardı ama en azından anladığını görebiliyordum. Tepkimi gördüğünde omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı. "Hayır" diye tekrarladı, daha sakince. "Bunu bir süre düşünmeme izin ver. Şimdilik onu oyal. Ona... sorun üzerinde çalışıp ona geri döneceğimi söyle."

"Dur" dedim. "Burada aynı sayfadayız, değil mi? Gerçekten bunu yapmasına yardım etmeyeceğiz?" Connie, planında Melaphia'dan yardım almaktan söz etmemişti ama Mel'in ne kadar güçlü bir *mambo* olduğunu biliyordu.

"Elbette ermeyeceğiz" dedi Melaphia. "Sadece onu oyalamanı söylüyorum. Eğer seni zorlarsa suçu bana yükle. Ona yasakladığımı söyle. Bu çok tehlikeli."

"Teşekkürler" dedim.

Reyha, Melaphia'nın önüne bir tabak yiyecek koydu ve Melaphia kızarmış ekmekten bir parça alıp kemirmeye başladı. Renee'yi kaybettiğimizden beri neredeyse hiçbir şey yememişti. Tekrar bize geri dönmeye başladığını umuyordum.

Reyha yüzümün önüne doğru çiğ bir jambon dilimi salladı; dişle-

rimle yakaladım ve spagetti gibi yuttum. Güldü ve ben de uzun, düz saçlarını hafifçe çekiştirdim.

"Bana ihtiyacın olursa ara" dedim, dışarı çıkarken. "Bir adamla bir kurt hakkında görüşmem gerek."

Önceki gece Seth'le küçük bataklık barında buluşmaya ve Samson'a nasıl yaklaşacağımız konusunda konuşmaya karar vermiştik. Hâlâ Seth'i doğrudan sürü liderine meydan okumaktan vazgeçirebileceğimi umuyordum. Kanunu bir kenara atarak büyük bir kavgayı hâlâ tercih ediyordum. Ama bir düzineden fazla kurtadama karşı iki kişi olmak, Seth ve benim ne kadar şanssız olduğumu da gösteriyordu. Keşke desteğimiz olsaydı ama şehirdeki diğer tek vampir Werm'dü. Tatlı biriydi ama bir kavgada arkanızı kollamasını isteyeceğiniz türden biri değildi. O kadar kısa ve cılız ki iri, kötü kurtlardan biri onu sadece nefesiyle bile yere yıkabilirdi.

Werm'in artık başkalarının itip kakabileceği biri olmamak için onu vampire dönüştürmem konusunda nasıl yalvardığını hatırlıyordum. Eğer gerçekten bizden biri olacaksa, kalkıp biraz sertliğini gösterme zamanıydı. Kendi iyiliği için, dövüşmeyi öğrenmek zorundaydı. Hortlakların dünyasında sadece güçlü olan hayatta kalırdı. Bataklığa giderken yeni yerine uğrayıp vampir vampire biraz konuşmaya karar verdim.

Dönüştürülmüş depoya girdiğimde, fahişeleri çalıştırmak konusunda sözünü tuttuğunu gördüm. Cheryl ve Souxi bir duvarı kırmızıya boyuyordu. Marlee, başka bir duvardaki siyah boyayı bitiriyordu. Ginger ve Sally, üçüncü duvara bir ışık fıkstürü yerleştirmeye çalışıyordu. İçeri girdiğimde hepsi durarak beni selamladı.

Sally diğerlerinden geri duruyor, benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bu da ciddi bir konuşma yapmamı gerektirecek başka bir gençti. Kendimi ıslahhane müdürü gibi hissetmeye başlıyordum.

"Eh, ne diyorsun, Jack? Gerçekten bir şeyler ortaya çıkıyor, değil mi?" diye sordu Werm. Üzerinde işçi tulumu gördüğüme inanamıyordum. Sanırım siyah deriden başka bir şey giydiğini ilk kez görü-

yordum. Diken diken saçları, başına sardığı bir bandananın altından çıkıyordu.

Onunla ilk karşılaştığımda, saçlarını klasik gotik tarzda siyaha boyamıştı. Sonra Reedrek onu bir vampire dönüştürmesi için William'ı zorladığında, Werm'ün saçları korkudan beyaza dönüşmüştü. Şimdi yine siyaha boyamıştı.

"Evet, gerçekten... bir şeye benzeyecek." Ama o bir şeyin ne olacağı konusunda hâlâ bir sürü fikir yürütülebilirdi. "Açılış gecesi ne zaman?"

"Birkaç gün içinde hazır olacağımızı sanıyorum."

"O kadar çabuk mu?"

"Elbette. Kızlar neredeyse yirmi dört saat çalışıyor."

"Buraya ne isim vereceksin?"

"Jack'in Yeri demeyi düşünüyorum, çünkü bana parayı filan sen verdin. Sen olmasaydın bu şey asla gerçekleşemezdi." Werm samimi bir şekilde sırtıma vurdu.

"Lütfen. Lütfen, bana dalga geçtiğini söyle." Şiirler okunan, punk müzik çalınan, zengin çocukların takıldığı bir gece kulübüyle adının birlikte anılmasını asla istemiyordum. Merle Haggard çalan, fıstık kabuklarının yere atıldığı türden yerleri seviyordum.

Werm güldü. "Evet, Jack. Dalga geçiyorum. Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum ama umarım arada bir takılmak istersin."

"Sabırsızlanıyorum" dedim, samimi görünmeye çalışarak. "Dinle, buraya bunun için gelmedim. Seni itip kakmaya çalışan biri olduğunda canına okuyabilmek için vampire dönüşmek istediğini hatırlıyor musun?"

"Evet?" Werm kafasına bir şey düşmesini beklermiş gibi temkinli bir ifadeyle baktı. Çocuk aslında zekiydi. Hakkını vermek zorundaydım.

"İşler nasıl gidiyor? Yani, sence artık sert misin?" Bunu gerçekten bilmek istiyordum. Belki de sezgilerimde yanıliyordum ve Werm aslında görüldüğünden daha güçlüydü. Öyle olmasını umuyordum.

"Birkaç kişiyi tepeledim" dedi Werm. "Daha önce beni itip kakan çocuklar onlara hadlerini bildirdiğimden beri artık buna cesaret edemiyorlar. Sanırım birkaçı benden ciddi şekilde korkuyor."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedim. Werm'ün eski lise kabadayılarını dövecek kadar kendine güvenmeye başlaması iyiydi ama doğaüstü kötü adamlarla dövüşmek başka bir şeydi. "William ve benim bütün bu yıllar boyunca birbirimizin arkasını nasıl kolladığımızı biliyorsun."

Werm ciddi bir tavırla başıyla onayladı. "Evet. İç Savaşta seni dönüştürdüğünden beri."

"Doğru. Mesele şu: Artık William bir süre burada olmayacağını, bunu senin yapman gerekiyor. İşler zora girdiğinde desteğine ihtiyacım var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Werm'ün yüzünde yarı heyecan yarı korku yansıtan bir ifade vardı. "Ben mi? Gerçekten mi? Şey, tabii. Yani, elbette ki arkamı kollayacağım."

Doğal görünmeye çalışıyordu ama bununla gurur mu duyması, yoksa arkasına bakmadan kaçması mı gerektiğini bilemediğini görebiliyordum. Bandananın altından başını kaşdı. "Ama lütfen, bir tekne dolusu kara lordun daha limana gelmediğini söyle."

Güldüm. "Hayır, kara lordlar gelmedi. En azından, henüz."

"Reedrek hâlâ yerinde mi?"

"Tanrım, umarım öyledir."

Werm belirgin bir şekilde rahatladı. "Pekâlâ, güzel. O zaman diğer hiçbir şey o kadar kötü olamaz. Yani, sonuçta bir şey olmuş olmalı, yoksa bana bu soruları sormazdın, değil mi? Ama dediğim gibi, diğer hiçbir şey o kadar kötü olamaz."

"Hayır. Sadece küçük bir kurtadam sorunu, hepsi bu."

"Küçük bir kurtadam sorunu mu?" *Kurtadam* kelimesini söylerken Werm'ün sesi çatladı.

Onu kurtadamlar ve Reyha'yla Deylaud dışında her türde biçim değiştirenlerle tanıştıralı daha birkaç hafta olmuştu. Garaja geldiğin-

de Jerry ve Rufus'la karşılaşmış, bu adamların sıradan insanlar olmadığını hemen anlamıştı. Sivri dişlerle ortalıkta dolaşan varlıkların sadece biz vampirler olmadığımızı açıkladığımda neredeyse altına kaçırıyordu. Sanırım hâlâ fikre alışmaya çalışıyordu.

Werm kendi araştırmaları ve gözlemleriyle vampirlerin gerçekliğini keşfetmişti. Bu onun adına gerçek bir başarıydı. Ama diğer canavarlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de kafasında romantikleştirdiği ve var olmalarını çok istediği için vampirlerin gerçekliğini kabul etmek için daha kolaydı. Ama insan olmayanların dünyasının diğer parçalan, onlarla karşılaşacak kadar talihsiz olan diğer tüm insanları etkileyeceği kadar etkilemişti.

Werm'ün zamanda grri dönebilse ve şimdi bildiklerini bilerek seçme şansı olsa, yine vampir olmayı isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Sormadığım sürece bunun cevabını öğrenebileceğimi sanmıyordum ama soruyu o anda sormaya da niyetim yoktu.

"Ginger'ın bize, Sally'ye kristal met satanların Thrasher klanı olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Werm, Sally'yle birlikte duvara ışık sabitlemeye çalışan Ginger'a baktı. Sally'nin yaptığı şeye odaklanamadığı ortadaydı. "Hatırlıyorum" dedi.

"Thrasher'lar *kurtadam*. Sally'ye ve başkalarına yaptıkları şey yüzünden onlara saldıracığım. Sen de bana yardım edeceksin."

Bana bakarak gözlerini kırıştırdı. "Ah, Jack... bize başka kim yardım edecek?"

Tepkisini görebilmek için ona sadece ikimiz olacağımızı söylemeyi düşündüm ama bayılmasını istemediğimden, gerçeği söyledim. "Sadece Mississippi'nin bu tarafındaki en sert ve en güçlü kurtadam. Matta belki Jerry de bize yardım eder."

"Kaç tane kötü kurt var?"

"Sekiz ya da on taneden fazla değil."

Werm sol elindeki parmakları saymaya başladı ama parmakları o kadar titriyordu ki elini indirdi. "Ona karşı *dört*. Jack, eğer on tane

kurtadam kıcımın peşine düşecekse, bundan daha iyi bir duruma ihtiyacım var."

Güven verici olmasını umduğum bir tavırla omzunu sıktım. "En-dişelenme, dostum. Bizler vampiriz, unuttun mu? Bu canavarların hepsinden daha güçlüyüz."

"Öyle diyorsan öyledir. Hey, onlara gümüş mermiyle ateş edebilir miyiz?" diye sordu umutla.

"Bunu yapamayız. Onlar da tahta kazıklarla bize saldıramazlar. Doğaüstü varlıklar arasında yazıya veya söze dökülmemiş kurallardan biridir bu. Kendi türünden olmadığı sürece, karşıdaki adamın Kriptanitini kullanamazsın. Diş dişe, adil bir dövüş olmak zorunda."

"Yani sen veya ben bir vampirin kalbine tahta kazık çakabiliriz ama normal bir insanın aksine, bir kurtadama karşı gümüş mermi kullanamayız, öyle mi?" Werm duyduklarına inanamıyordu.

"Mantıksız görüldüğünü biliyorum" dedim. "Ama şöyle açıklayayım: Bu kuralı bozarsan ölmezsin ya da başka bir şey olmaz. Yani sonuç, kendi babanı öldürdüğünde olacağı gibi değildir. Ama doğaüstü türler arasında kötü bir ünün olur."

"Bir kurtadam bacağımı kemirirken ünü neden umursayayım ki?"

İç çektim. "Bütün o kabadayılar seni itip kakarken kendini nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Zayıf biri olarak ünlenmiştin ve bu hoşuna gitmemişt, değil mi?"

Werm başını iki yana salladı. "Hayır" diye mırıldandı.

"Bu da aynı türde bir şey. Adil dövüşen ve karşıdaki kişinin Kriptonitine ihtiyaç duymayan biri olarak ünlenmek istersin. Ama konu biz vampirler arasında bir dövüşe geldiğinde, hiçbir kural yoktur; kazık, ateş ya da ne istiyorsan kullanabilirsin."

Werm bir an duraksayarak bunları düşündü. "Diğer doğaüstü türlerle adil dövüşmeyen biri olarak ünlenirsen, bunun seni izleyeceğini söylüyorsun."

"Aynen öyle" dedim.

Werm homurdandı. "Beli de sen ve şu diğer sert adam gidip

Ihrasher'lara uyuşturucu satmayı bırakmalarını söylediğinizde... bırakırlar" dedi, umutla.

"Hiç sanmıyorum." Kulüp açılışıyla ilgili o kadar neşeliyken moralini bozmaktan nefret ediyordum ama kendime bunun onun iyiliği için olduğunu hatırlatıyordum. Ayrıca, büyük bir savaşta hayatta kalırsa -bunun olmasını sağlamaya kararlıyım- özgüveni üzerinde harikalar yaratabilirdi. Daha önce söylemiştim, tekrar söylüyorum: Özgüven sorunu olan bir vampir, oldukça üzücü bir tablodur.

"Peki, onlarla ne zaman karşılaşacaksınız?" diye sordu Werm.

"Seth'le bu gece buluşacağım. Sana sözünü ettiğim oydu. Karar verdikten sonra sana da bildiririz."

"Kötü adamların bölgesinde mi olacak?"

"Evet. Hortlaklarla kürklü dostları arasında burada, Savannah'lı insanların önünde dövüşemeyiz, öyle değil mi?"

"Sa-sanırım hayır" dedi Werm.

"Bak ne diyeceğim. Belki sen ve ben o büyük dövüşten önce biraz antrenman yapabiliriz."

"Ah, tamam."

Bir gümbürtü koptu ve dönüp Ginger'la Sally'ye baktık. Işık yere düşmüş, cam küre binlerce parçaya ayrılmıştı. Sally iri iri açılmış gözlerle önündeki manzaraya bakıyordu.

"Ben temelini duvara vidalarken senin onu sabit tutman gerekiyordu" diye azarladı Ginger, genç kızı. "Gidip şuradaki süpürgeyi getir de temizlememe yardım et."

Sally bunun yerine bardan dışarı fırladı ve diğerleri arkasından bakakaldı. "Ben onunla konuşurum" diyerek peşinden gittim.

Dışarı çıktığımda, Sally'nin bir arabaya doğru koştuğunu gördüm. Elli metre ötede kaldırıma yanaşmıştı. Arkasından seslendim ama bana aldırmadı ve Mustang'in yolcu kapısını açarak bindi. "Lanet olsun" diye homurdandım.

Üstün gece görüşümle bile direksiyondakinin yüzünü göremiyordum. Ama özel plakayı görebilmiştim: HUFNPUF.

S

William

Olivia'nın malikânesinin güçlendirilmiş bodrumunda bir düzineden fazla tabut düzenli bir şekilde dizilmişti. Bu bana Renee'ye küçük bir çocukken okuduğum "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler" masalındaki resimleri hatırlatmıştı. Çalınmış sevgili kızımı düşündüğümde kalbime kazık saplanmış gibi hissettim.

Ben, Hugo'nun yakın zamanda işkenceyle ölümüne yol açtığı genç kadının boşalttığı tabutta uyuyacaktım.

Güneşin doğmasına birkaç saat vardı ve Donovan hâlâ dönmemişti. "Güneş batar batmaz bir arama grubu oluşturacağız" dedi Olivia. "O zamana kadar gündüz uykumuzu uyuyacağız ve Donovan'ın hayatta kalıp aynı şeyi yapacak güvenli bir yer bulmuş olmasını umacağız. Bu gece aramaya çıktığımızda, bence güvenlik için bir arada kalmalıyız."

"Genellikle grup olarak mı gidiyorsunuz?" diye sordum, cevabı zaten bilmeme rağmen. Duş almış, krem renkli bir balıkçı kazağı ve gri yünlü pantolon giymiştim.

"Hayır" diye itiraf etti Bree. Talimat bekleyen diğer vampirlerle birlikte uzun bir kütüphane masasının etrafında oturuyorduk.

"Ben önden giderim" dedim. "Başarısız olursam, o zaman şehri bölgelere ayırarak dağılıyoruz."

"Neden bizi orada yanında istemiyorsun, William?" diye sordu Olivia.

"Donovan'ın ayrılmadan önce bana söylediği şeylerden biri, yaklaşan kötülüğü hissedebildiğiydi. Kara lordlar geliyor. Belki kendi biçimlerinde, belki de başka şekilde. Bilmiyoruz. Bence siz şimdilik birbirinize yakın kalmalısınız; ben neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar."

Olivia zarif, uzun parmaklı eliyle platin rengi saçlarını sıvazladı. Masadan kalkıp pardöstimü vermelerini işaret ettim. Vampirlerden biri pardösümü tuttu.

"Günbatımını beklemek yerine şimdi tek başına mı gidiyorsun? Donovan'ı tek başına bulamazsın. Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey" dedi Olivia. "Günbatımından önce onu bulup geri dönmek için çok az zamanın var."

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylememen gerektiğini Dilemelisin. Unutuyorsun, Olivia. Şimdi şehrim Savannah olabilir ama ondan çok uzun zaman önce, şehrim Londra'ydı."

Gözden uzak ve gölgeli bir yerde bir mazgal deliği bulana kadar, Hugo'nun kiralık evinin bitişiğindeki caddelerde dolaştım. Mazgalın kapağını kaldırıp aşağı indikten sonra kapağı tekrar yerleştirdim. Aşağıdaki kanalizasyonda ayaklarımın üzerine indim. Sokağın gürültüleri -gece sevkiyatı yapan kamyoncular- şafağın ilk ışıklarıyla birlikte aniden ve tamamen kayboldu.

Bu gürültülerin yerini yeni gürültüler almıştı: Uzaktaki bir yer altı şalesinin şırıltısı ve en yakın metronun uzaktan gelen titreşimle/i. Ve buraya ev diyen sıçanların sesleri.

Hugo'nun evinin altındaki tünelleri araştırmaya karar verdim. Hugo'nun çetesi Donovan'ı ortadan kaldırmışsa, kalıntıları atacakları en iyi ve en kolay yer kanalizasyon olurdu çünkü burada bir ceset hiç bulunmadan kalabilirdi.

Ceset bir insan tarafından bulunsa bile, muhtemelen şehrin su teknisyenlerinden biri olurdu. Onlar da ancak tünellerden birinde bir tı-

kanıklık olduğunda gelirdi. Bu cesur işçiler, yeraltındaki zehirli gazlar yüzünden yanlarında oksijen tüpleri taşırdı. Elbette ki biz vampirlerin havanın kalitesiyle ilgili bu tür endişelerimiz yoktu; doğaüstü koku yetimi çıldırtma aşamasına sürükleyen iğrenç koku dışında. Vampir duyularım kutsama olduğu kadar lanet de olabiliyordu.

Getirdiğim el fenerini çıkarmak için elimi cebime attım. Bu zifiri karanlıkta benim gözlerim bile göremezdi. Tıpkı kediler gibi, gözlerim en küçük ışığı güçlendirebilirdi ama hiç ışık olmadığında, ben de ayaklarımın dibinde dolaşan hamamböcekleri kadar kördüm.

Tünelde bir dönemeci döndüm ve yere uzanmış birini gördüm. El fenerinin ışığını doğrulttuğumda üzerindeki giysilerin daha önce Donovan'ın üzerinde gördüklerim olmadığını anlayarak rahatladım. Cesedi incelemek için çömeldiğimde, doğal olarak önce boynuna baktım. Yukarı bakan tarafta diş izleri yoktu.

Boynunun diğer tarafını görebilmek için cesedi sırtüstü çevirdim. Cesetten bazen çürüyen kalıntılardan çıkan bir ses çıktı; ruhu sonsuz ödüle veya lanete gittikten sonra arkada kalan kabuğun son nefesi.

Boynunun diğer tarafında diş izlerini buldum. Aslında bir çiftten fazlaydı. Anlaşılan bir aile yemeği olmuştu. Işıktaki bir şey parladı ve zavallının bir yumruğunda hâlâ altın bir zincir tuttuğunu gördüm. En azından mesleğini anlamıştım. Adam, bu korkutucu ve oksijensiz ortamda değerli bir şeyler arayarak yaşıyordu.

Bu tür kişiler kariyerlerine daha çocukken Thames'in kıyılarında, gelgitlerin kıyıya vurduğu şeyleri arayarak başlardı. Bence insanın hayatını kazanmasının çok daha kolay yolları vardı ama ben kim olup da yargılayacaktım ki? Benim çok sayıdaki mesleklerimden biri de antika koleksiyonculuğuydu. Benim de başka insanların atıklarını alıp sattığım söylenebilirdi.

Ellerimi silkeleyerek arayışıma devam ettim. Bu tür çok sayıda ceset bulursam hiç şaşırmayacaktım. Hugo'nun grubu ben gelmeden önce günlerdir Londra'daydı. Civar bölge çok sayıda ucuz otel ve motel kaynıyor, sürekli bir geçici nüfus yaratıyordu: Mükemmel bir avlanma bölgesiydi. Arada bir kaybolan biri hemen fark edilmez-

di; özellikle de King's Cross'un uyuşturucu satıcıları ve fahişeleriyle ünlü kuzey ve doğu bölgelerinde.

Yüzeyden aşağı uzamış ağaç köklerine ek olarak kanalizasyon zeminindeki daha iğrenç şeylere takılmamaya çalışarak devam ettim. Dik durmaya izin verecek kadar yüksek tavanlı tünellerden birinde olduğum için gerçekten şanslıydım. Dizlerime kadar yükselen çamurun içinde yürümek zorunda kalmak hoşuma gitmezdi.

Bana doğru yönelen ayak seslerini duyunca duraksadım. Yaklaşan kişinin yürüyüşünde bir tuhafılık vardı; ayak sesleri tereddütlü ve sanki topalmış gibiydi. Biraz sonra el fenerimin alanına girecekti.

"El feneri ışığı görüyorum. Kim var orada?"

"Donovan?"

"William! Tanrı'ya şükür!"

Görüş alanıma girdiğinde ikiye katlanmış halde yürüyordu. Kollarını göğsüne sıkıca bastırmış olduğunu görebiliyordum. Yanıma ulaştığında kendini kollanma bıraktı. Onu duvarda görebildiğim en temiz yere dayadım ve ışığı göğsüne tuttum.

Tam kalbinin üzerinde bir delik vardı, yara derin ve genişti. Giysisine kanla bir tahta parçası yapışmıştı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum.

Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

"Nasıl hayatta kaldın?" Bir vampirin kalbine saplanan tahta kazıkla hayatta kalabildiğini ne görmüş ne de duymuştum. Donovan'ın yüzüne baktım ve solmaya başlayan loş ışıktaki mavi gözlerindeki vahşi pırıltıları gördüm. Nihayet konuşacak kadar kendini toparlamıştı.

"Sende voodoo kanı olabilir. Ama benim de birkaç numaram var, ahabp."

Ve bayıldı.

Jack

Küçük bataklık barında bira içip tavuk kanadı yerken, Seth'e gördüklerimi anlattım. Aslında, o tavuk kanadı yiyor, ben bira içiyordum. Bir restoranda bazen siparişinizin gelmesi oldukça uzun sürebilir. Sanırım ürünlerinin kalitesiyle ilgili biraz endişeleniyorlardı ama barın sahiplerine gıda zehirlenmesine karşı neden bağışıklı olduğumu elbette ki açıklayamazdım.

"O Mustang, Samson'ın en büyük oğlu Nate'e ait" dedi Seth. "Buradaki bağlantılarıma göre bir süre önce karısı kaybolmuş. Belki de Sally'yle sevgilidirler." Seth başparmağındaki ve işaret parmağındaki sosu emdi. "Ah, işte kısmen insan olmanın en iyi yönlerinden biri. Siz vampirler biçim değiştirebiliyor musunuz? Yarasaya filan dönüşebiliyor musunuz?"

"Hayır, lanet olasıca bir yarasaya dönüşemem. Kim neden bir yarasaya dönüşmek istesin ki? O yaratıklar iğrenç. Birini yakından gördün mü hiç? Deri kanatları olan Chihuahua köpeklere benziyorlar. Anlaşılan sen çok fazla Bela Lugosi filmi izlemişsin." Seth'in eski korku filmlerine çok büyük ilgisi vardı.

"Gerçekten, dostum, vampirler gerçekten ilginç bir şeyler yapıyor mu?"

Seth'le aramızda doğaüstü varlıklar arasında hangisinin en muhteşem olduğu konusunda süregelen bir tartışmamız vardı; vampirler mi, kurtadamlar mı? "Eh, yarasaya dönüşebiliyor olmayabilirim..." Kimsenin bizi duymayacağından emin olmak için etrafıma bakındım. "Ama *uçabilirim*."

Seth'in gözleri iri iri açıldı. "Benimle alay ediyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bunu görmem gerek." Seth hemen cüzdanına uzandı ve barın üzerine iki yirmilik bıraktı. "Hemen dışarı."

"Hey, dur bir dakika. Bunu abartmak istemiyorum. Bir kuş veya sinek gibi filan uçamam."

"Dostum, ya uçuyorsundur ya uçmuyorsundur. Bu hamile olmak gibidir."

"Mesele uçuş şeklimle ilgili. Biraz yapabiliyorum. Aslında, daha çok... havada durmak gibi."

Seth o kadar güldü ki birasını tüküreceğini sandım. "Pekâlâ, havada asılı durabiliyorsun. Sanırım bu gözünü tahta kazıkla çıkarabilmekten daha iyi." Selamlayan bir tavırla bira şişesini kaldırdı.

"Senin yapabileceğinden daha fazlası, köpek kılıklı."

Seth şişeyi indirdi. "Geçen gece bir tarafını ısırp koparmalıydım ama ölü eti sevmem."

Kurnazca yorumlarımdan bir başkasıyla karşılık verecektim ama kapıdan giren kişiyi gördüğümde lafım ağzımda kaldı.

Samson Thrasher. Kolunda da platin saçlı Connie Jones vardı. Hiç düşünmeden ayağa fırladım. "Bu da n..."

Seth beni kolumdan yakaladı. Yüzüne bir bakış attığımda, onun da benim kadar şaşkın olduğunu anladım. "Sakin ol, Jack. Gizli çalışıyor olmalı. Berbat etme. Hayatını tehlikeye atabilirsin."

Yapabileceğim tek şey, tekrar yerime oturmaktı. Ama Seth'in haklı olabileceğini anladım. Connie'nin Samson Thrasher'la takılması'nın tek olası açıklaması buydu. Onun Thrasher sürüsüyle bir araya gelmesi düşüncesinden nefret ediyordum; sadece polis olarak işini yapsa bile. "Onları izlediğini sanıyordum. Sen neden bunu bilmiyorsun?"

"Mesele peruk" dedi Seth. "Arada bir oraya girip çıkan bir sarışını görüyordum ama yüzünü görece kadar yakında değildim ve hiç aklıma gelmemişti. Çocuklardan birinin yeni bir eş bulduğunu düşünmüştüm."

Kendi içlerinde çok fazla eşleşmemek için Thrasher sürüsü sık sık oğulları ve kızlarına eş bulmak için yakın çevredeki diğer sürülere yönelirdi. Savannah veya Louisiana'da olmanız fark etmeksizin, sanırım bir bataklık köpeği sonuçta bataklık köpeğiydi. Kendi türleriyle bir arada olmayı sevdikleri belliydi.

"Thrasher meselesini biz canavarlar arasında tutma düşüncesi bu raya kadar. Polis işe karıştığına göre şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum" dedi Seth. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Zamanın doldu, dostum" dedim. Ayağa kalkıp Samson ve Connie'ye doğru yürüdüm.

"Dikkatli ol, Jack. Connie'yi tehlikeye atacak bir şey söyleme sakın."

"Endişelenme" dedim, ona anlamlı bir bakış atarak. "Connie'yi incitecek bir şeyi asla yapmam."

Onlara yaklaştım. Diğer iki erkek kurtadam -ikisinin de kolunda birer kız vardı- sürü liderinin arkasından bara girdi. Kızlardan biri Sally'ydi.

Samson, yıllar önce onu son gördüğümünden beri çok değişmemişti. Uzun boyluydu ve öylesine zayıf birinden beklenmeyeceği için sahip olduğu güçle sizi her zaman şaşırtabilirdi. Özellikle de onunla dövüşürken. Dağınık beyaz saçları vardı. Gözleri Seth'inkinden farklıydı; bir Sibirya kurdununki gibi mavi-beyazdılar. Baktığınızda donmanın eşiğinde suyla dolu bir mil derinliğindeki bir havuza bakıyormuşsunuz gibi hissettiren o gözlere Samson'ın nereden sahip olduğunu hep merak ederdim.

Beni gördüğünde o gözler iri iri açıldı. "McShane, seni yaşlı tamerici seni. Sanırım bugünlerde buraya herkesi ve her şeyi alıyorlar. Zevksizliği konusunda bar sahibini eleştireceğim. Seni benim bataklığıma getiren ne?"

"Ah, ne kadar sosyal biri olduğumu bilirsin" dedim. "Buralardaki gece hayatının tadına bakmayı düşünmüştüm."

Göz ucumla, Connie'nin beni gördüğü anda sinmediğini fark etmiştim. Ağzında kocaman bir sakız vardı, yüzünde sıkkin bir ifade vardı. Tanrım, bu kadın iyi rol yapıyordu.

Samson başını arkaya yatırarak burnunu havaya dikti ve derin bir nefes aldı. Yanında gelenlerin dışında başka bir kurtadamin kokusunu almıştı. O anda müzik dolabındaki şarkı sona erdi ve dans pistindeki müşteriler yerlerine döndüğünde, Samson, şişesini kaldırarak kocaman bir sırtışla selam veren Seth'i gördü.

"Arkadaşın kim?" diye sordu Samson.

"O mu?" dedim. "Adı Seth. Tanışman gereken biri. *Senin* arkadaşın kim? Beni bu güzel hanımla tanıştırmayacak mısın?"

Samson başını Connie'ye doğru eğdi. "Bu küçük hanımın adı Bitsy" dedi. "Bitsy, Jack McShane'le tanış."

"Bitsy mi?" Kendimi tutamayarak kıs kıs güldüm.

Connie bana öfkeyle baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Müzik dolabında başka bir şarkı başladı; bu kez slowdu. "Bitsy, Samson gidip arkadaşım ile tanışırken sen benimle dans eder misin? Eminim ikisinin konuşacak çok şeyi vardır."

Tamamen güdülerimle hareket ediyordum. Seth arka kapıdan sıvışmak yerine Samson'ı selamladığına göre, bir planı olduğunu düşünüyordum. Dolayısıyla Samson'ı Seth'le tanışmaya davet edebilirdim, çünkü ben teşvik etsem de etmesem de bunu zaten yapacaktı. Ayrıca, böylelikle Connie'yle yalnız konuşabiliirdim.

Connie omuz silkti ve umursamıyormuş gibi sakızını şişirip patlattı. "Tabii. Neden olmasın?"

"Ben birazdan dönerim, hayatım" dedi Samson. "Hey, Jack, ben yokken kızım ile sakın dişli, yani süslü bir şey denemeye kalkışma, duydun mu?" Samson sırtıma biraz fazla sert vurdu ve kendi şaka-sına gülerek Seth'e doğru uzaklaştı. Diğer kurtadamlar ve kızlar da onun peşinden gitti. Arkalarından baktığımda, Sally'nin bana korku dolu gözlerle bir bakış attığını gördüm ama neyse ki bir şey söylemedi.

Connie'yi kollarıma alarak dans pistinin en uzak köşesine sürükledim. "Burada ne işin var senin?" diye sordum.

"Gizli bir soruşturma sürdürüyorum. Sen burada ne arıyorsun?" diye tısladı. "Sen ve Seth? Neler oluyor?"

"Seth ve benim Thrasher'ların kristal met ürettiklerine inanmak için nedenlerimiz var. Biz de soruşturma yapıyoruz."

Uyuşturucunun adını andığımda, Connie'nin yüzünde ancak nefret olarak tanımlayabileceğim bir ifade belirdi. Bu biraz rahatsız

ediciydi. "Seth kanun işinde" dedi sonunda, "dolayısıyla burada olmasını anlayabilirim. Sen nasıl karıştın?"

"Thrasher'lerden birinin yanındaki şu küçük sarışını görüyor musun?"

"Evet, Sally. Thrasher'ların en büyüğünün kız arkadaşı. Sen onu nereden tanıyorsun?"

"Eleanor'un kızlarından biri."

"Eee?" Connie'nin zarif kaşlarından biri havaya kalktı. William ve benim vampir olduğumuzu öğrenmesinden sonra Eleanor'la ilgili her şeyi araştırmıştı. Ben de ona her şeyi anlatmıştım. Şey, neredeyse her şeyi. Diğer insan dışı varlıklardan hâlâ haberi yoktu. Ama görünüşe bakılırsa yakında öğrenecekti.

El hâlâ isteyken -yani Reedrek evini yakmadan önce- Eleanor'un operasyonundan haberi olsa, Connie'nin mekânı fahişelik suçundan basacağından emindim. Tabii, polis teşkilatının tepesindekiler, uzun zamandır operasyona göz yumanlar buna izin verseydi.

Eleanor'un evi ilk açıldığı günden beri, politikacılar ve diğer güçlü, zengin adamlar arasında popüler olmuştu. Polis orayı kapatacak olsa, bir sürü açıklama yapmak zorunda kalırdı. Connie rütbesini düşürmelerini umursamazdı; Eleanor'u ve grubunu yine de tutuklardı. İşte böylesine kitabına uygun hareket etmeyi severdi. Ama bunların hiçbiri olmamıştı ve şimdi bir sürü açıklama yapması gereken bendim. Diğer bir deyişle, Eleanor'un kızlarından biriyle neden bu kadar yakından ilgilendiğimi açıklamalıydım.

"Şey, ee, William kendini Eleanor'un kızlarından sorumlu hissediyor; evini yakan ve yaşamlarını altüst eden kendi babası olduğu için. Dolayısıyla Avrupa'ya giderken bana kızlarla ilgilenmemi söyledi."

Connie bana elinde tahta bir kazık olmasını dilemiş gibi baktı. "Yani William gittiğinden beri süslü bebeklerle dolu bir randevu evi için bebek bakıcılığı yaptığını mı söylüyorsun?" Ellerini göğsüme koyarak beni itti.

"Onlar evsiz" dedim. "Hıristiyan yardımseverliğin nerede?" Kollarımı beline dolayarak onu yine nazikçe kendime çektim. Bu kızın

bana dokumnasını o kadar seviyordum ki. Ve tıpkı bir kadından bekleneceği gibi daima güzel kokuyordu.

Connie, Samson ve oğullarının Seth'le konuştuğu yere baktı ve ben de onun bakışlarını izledim. Şimdiye kadar sadece sakince konuşuyorlardı. Bar bu gece dolu olduğu için seviniyordum. Kimse insanların önünde olay çıkarmak istemezdi.

"Eh, bana Thrasher'lar Sally'yi -senin sorumluluğunda olan bir kızı- mete alıştırdığı için mi burada olduğunu söylüyorsun?"

"Evet" dedim, nihayet sakinleştiğine sevinerek. En azından şimdilik.

"Seth bu olaya nasıl karıştı? Kendi görev bölgesinin çok dışında."

"Şey, o... eee..." Seth'in bir kurtadam olduğunu yumurtlamadan nasıl açıklayabilirdim? Bunu söylemek bana düşmezdi. Ama Connie'nin onun da bir canavar olduğunu bilmesinin beni hiç rahatsız etmeyeceğini de eklemeliyim.

"Söylemediğin şey ne, Jack? Her neyse bilmem gerek."

Haklıydı. Bu soruşturmada daha anlamaya bile başlayamayacağı şekillerde hayatını tehlikeye atıyordu. Başka seçeneğim yoktu.

"Bunu açıklamak kolay değil" diye başladım. Bir adamın müzik dolabına bir bozukluk daha attığını görerek sevindim.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Görünüşe bakılırsa Seth, Samson ve oğullarını şu anda oyalıyor ama çok fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum."

"Seth bir kurtadam" diye patladım. "Eh, yani, Samson bir kurtadam. Aslında, hepsi kurtadam."

Connie çılginca etrafına bakındı. "Bütün bu insanlar kurtadam mı? Dur bir dakika! *Kurtadam diye bir şey de mi varr*

Sesi bir oktav yükseldiğinden, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Hayır, hepsi kurtadam değil."

Onu kendime çektim ve Connie de ona sarılmama izin verdi. Bu biraz daha devam ederse tahrik olacaktım ve o zaman da son kez Connie'yle yaklaşmayı denediğimde olduğu gibi aniden alev al-

mam gibi bir sorunla karşılaşacaktık. Bu başlı başına bir olay olabiliirdi. Duman alarmlarından söz etmeye bile gerek yok.

"Sadece Seth ve Thrasher'lar kurtadam" dedim. Ona o şekilde sarılmışken, kot ceketinin altında omuz kılıfında taşıdığı tabancayı hissedebiliyordum. Yanına silah almasına sevinmiştim.

"Seth bir kurtadam mı?" Connie biri kafasına kalın bir sopayla vurmuş gibi bakıyordu. "Bütün bu süre boyunca onu tanıyordum ve o bir kurtadam." Ürperdi.

"insanların bizi öğrenmemesi için vampirlerin nasıl kendi aralarında polislik yaptığını açıkladığımı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Kurtadamlarda da aynı şey var. Bir düşün. Aksi takdirde hapishanelerdeki insanlar için bir kan banyosu, insan olmayan herkes için de bir felaket olurdu."

Connie gözlerini sımsıkı kapadı. "Buna inanamıyorum. Önce vampirler. Şimdi kurtadamlar. Başka neler var, Jack?"

"Sana onları daha sonra açıklarım. Şimdi bilmen gereken şu: Seth ve ben, Thrasher meselesini halledeceğiz. Yerel polis karışamaz. Şehre dönüp orada kalman gerek."

"Bunu yapamam."

"Nedenmiş o?"

"Jack, ben buraya uyuşturucu olayını araştırmaya gelmedim. Buraya cinayete dönüşmüş olabilecek bir aile içi şiddet olayını araştırmaya geldim. Sally'nin yeni erkek arkadaşı Nate'i görüyor musun?"

Samson'ın en büyük oğluna baktım; babası Seth'le konuşurken, o da bara yaslanmıştı. Bütün sürü üyelerinde olduğu gibi onda da huysuz, küstah bir görünüş vardı. Sürü liderinin oğlu olmak, görünüşünü hiç yumuşatmamıştı. Meydan okuyanlara karşı babasını savunmak zorundaydı ama Samson'a asla kendisi meydan okuyamazdı. Şey, bunu yapabiliirdi tabii ama sonra da kendi babasını öldürmek zorunda kalırdı. Thrasher'lar birbirlerine çok bağlıydı ve kendi aralarından birinin babalarını ortadan kaldırmasına hoş bakacaklarını sanmıyordum. "Evet? Ne olmuş ona?"

"Muhbirler aracılığıyla duyduğuma göre, karısını sürekli dövüyor-muş. Ben soruşturma için buraya gelene kadar kadın gözden kaybolmuştu. Ailedeki diğer kadınları sorguya çekmeyi denedim ama hiçbiri ona neler olduğunu anlatmadı."

Zihnimde alarmlar çalmaya başlamıştı. "Bence şimdiden çok şey yapmışsın bile. Sen bu kızı sorduğunda kadınların olayı erkeklerine anlatacaklarını bilmiyor musun? Hemen buradan gidip konuyu bana ve Seth'e bırakmak zorundasın."

"Hayatta olmaz. Polisi getirmenin eşiğinde olabilirim."

"Polisi getirmek mi? Bana bunu desteksiz yaptığını mı söylüyorsun yani?" Kulaklarıma inanamıyordum. "Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Connie kim ne derse desin bildiğini okuyacağını gösteren bir tavırla çenesini kaldırdı. "Pek sayılmaz. Başlangıçta elimde yeterli kanıt yoktu. Ama şimdi sen bunun bir met operasyonu olduğunu söyledğine göre, bu gece oraya gidip malzemeleri, soğuk kimyasalları vs. görürsem, geri dönüp onları uyuşturucu suçundan tutuklayabilirim. Samson içeri girdikten sonra kadınların özgürce konuşmaya başlayacağından eminim."

"Ama "Thrasher'lar hapse giremez" diye ısrar ettim. "Anlamıyor musun?"

Connie yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun!"

Ona dikkatle baktım. "Sen büyük ölçüde bunun aile içi şiddet kısmıyla ilgileniyorsun, değil mi? Bunu sık yapıyor musun?"

"Neyi?" Connie gözlerine bakmıyordu.

"Neyden söz ettiğimi biliyorsun. Resmi polis davası haline getirmeden önce, dayak yiyen kadınları kendi başına araştırıyor musun?"

"Belki" diye itiraf etti. "Yapman gerekeni yapmalısın."

"Tanrım" dedim, dans adımlarıma biraz swing eklerken.

"Ne?"

"Her şeyi siyah-beyaz olarak gören ve daima kitabına uygun dav-

ranan Memure Consuela Jones, başına buyruk bir polis. Kimin aklına gelirdi ki?"

Connie bana aksi bir tavırla baktı. "Sanırım her şeyi bilmiyorsun, değil mi?"

"Sanırım bilmiyorum. Ama sonuçta, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun ki." Ben de kollarımda tuttuğum kadından etkilenmekten vazgeçemiyordum. Kararlılığı ve cesareti ilham vericiydi. Zekâsını ve eğitimini de katarsanız, kesinlikle muhteşem bir dişiydi.

Müzik sonuna yaklaşıyordu ve diğer çiftler dans pistinden ayrılıp masalarına dönmeye başlamıştı. Connie'le ben baş başa kalıyorduk. İsteksizce ellerimi ondan çektim ve hemen yine soğukkanlı bir yaratık olduğumu hissettim. O kollarımdayken gerçek, canlı bir çocuk gibi davranmak o kadar kolaydı ki; Renee'ye okuduğum masallardan birinde Pinokyo'nun dediği gibiydi.

Ona şimdi ne yapmamızı önerdiğini sormak üzereydim ki Nate Thrasher'ın bir bar taburesini kaldırıp Seth'in başına indirdiğini gördüm. Soruyu sormama gerek kalmamıştı.

Kavgaya ulaştığımda, o zamana kadar yerinde kalan Seth ayağa kalkmıştı; bütün heybetiyle. Uç Thrasher'ın ağzı açık kaldı. Bu yarım saniyelik avantajdan yararlanarak en genç olanının çenesine sağlam bir yumruk indirdim. Samson ve Nate o anda kendilerini toparladılar ve kavgaya başladı. Kurtadamlar kurt biçimindeyken dövüşmeyi sever, dolayısıyla bu üç adamın bütün bu insanların önünde dönüşmeyeceklerini umuyordum. O zaman ortalık cehenneme dönerdi. Ve Seth, Connie'nin kendisini öyle görmesini istemezdi. Gözlerine baktım. Connie'nin kendisini o şekilde görmesini gerçekten istemiyordu. Bunun biraz içimi burktuğunu itiraf etmeliyim. Connie'ye karşı bir şeyler hissettiği konusunda şüphelerim vardıysa bile, artık kalmamıştı. O anda ilgilenmem gereken daha ciddi sorunlarım olduğundan, romantik sorunlarımı bir kenara attım.

Nate yumruğunu savurdu; eğilmeyi başardım ama yeterince eğilememiştim ve yumruk olması gerekenden *çok* daha sert bir şekilde omzuma indi. "Lanet olsun!" diye bağırdım ve tekrar hissedebilmek

için kolumu salladım.

Seth yana çekilerek Samson'ın bir yumruğundan kurtuldu ve Samson hamlesinin ivmesiyle önüme geldi. "Jack, dikkat et! Met almışlar!"

İki kez lanet olsun! İnsanlar met kullandığında iki kat güçlenir. Uyuşturucu onları sadece geçici bir süre daha güçlü ve daha saldırgan yapmakla kalmaz, aynı zamanda kendilerini üç metre boyunda ve kurşungeçirmez gibi hissetmelerine neden olurdu. Neyse ki bir vampirim. Tanrı'ya şükür. Yerimden fırlayıp Nate Thrasher'ın karnına öylesine sert bir yumruk indirdim ki nefesi kesildi ve yüzü domates gibi kızardı.

Nate'ın talihsizliğinin yarattığı fazladan saniyelerden yararlanarak, bardaki insanlara dönüp baktım. Erkeklerden bazıları yerlerinden kalkıp bize doğru yürümeye başlamıştı. Birkaçı masaların üzerindeki boş bira şişelerini almış, boyunlarından tutuyordu. Tepkileri son derece doğaldı. İhrasher'ların buralarda popüler olduğunu düşünmesem de muhtemelen sürekli müşterilerdi ve Seth'le ben çabucak yabancı işgalciler gibi algılanmıştık. Hemen bir şeyler yapmak zorundaydım.

Zihin etkilemeyi veya sihri, adına her ne diyorsanız, sadece birkaç kez denemiştim. Ama işe yaramıştı ve William bana bu konuda bir fenomen olduğumu söylemişti. Daha önce bu kadar insan üzerinde asla bir kerede kullanmamıştım ama denemem gerektiğini biliyordum; başarılı olsam iyi olurdu, yoksa Seth, ben ve hatta belki Connie ciddi şekilde yaralanabilirdik.

Nate tekrar soluklanmıştı ve üzerime atılıyordu. Kendimi hazırlarken insanlara yönelik bir mesaja odaklandım. *Burada göreceğiniz bir şey yok. Yapacak bir şeyiniz yok. Masalarınıza geri dönüp içkilerinize ve kadınlarınıza odaklanın.* Sonra, gerçekten sıkı bir şekilde ekledim: *Dans edin!*

Nate Thrasher'ın yumruğundan kurtularak kendi yumruğumu onun elmacık kemiğine indirdim ve bu kez kapıya doğru geriledi. Yine etrafıma bakmak için bir saniye yakalamıştım. Thrasher'lar et-

kilenmemiştii. Samson ve Seth hâlâ güręşiyorlardı. Connie bir yanda duruyor, gerektiğinde her an çekip ateşlemeye hazırmiş gibi ceke-tinin altındaki silahını tutuyordu. En genç Thrasher'ın yanındaki kurtkadın onun başına eğilmişti.

Kurtadamların etkim altında kalmaması şaşırtıcı değildi. Sonuçta insan değillerdi. Ve Connie de insan değildi. Reedrek'in onu etkilediğini görmüştüm ama onun egzersiz yapmak için benden asırlarca daha fazla zamanı olmuştu. Connie'yi etkim altına alabilmek için çok daha fazla antrenmana ihtiyacım var gibi görünüyordu.

Sally ve diğer tüm insanlar, kendilerini kaybetmiş halde dans ediyordu. Biri müzik dolabına bir bozukluk daha atmıştı. Elton John "Cumartesi Gecesi Kavga İçin Harikadır" diye bağıırıyordu.

Çılgınca sahneyi izlemek için biraz fazla duraksadığımda, Nate thrasher yumruğunu tam çeneme indirdi. Kendimi toparlayarak ona saldırdım ve onu yere devirirken yarı yarıya kapıdan dışarı çıktık. Üstünlük sağlamak için boğuşurken, ahşap ön basamaklardan aşağı yuvarlandık ve soğuk zemine sertçe düştük. Biz ayağa kalkana kadar Samson uçarak kapıdan fırlayıp yanımıza düşmüştü.

Seth de kapıdan fırladı ve ancak kendisi gibi güçlü bir hayvandan beklenecek bir zarafetle yanıma indi. En genç Thrasher gelmişti ve ağabeyinin babalarını ayağa kaldırmasına yardım etmek için sen-deleyerek basamakları iniyordu. Dişi olan arkalarında duruyordu. Connie en üst basamaktan izliyordu.

Ayağa kalkan Samson, Connie'ye temkinli gözlerle baktı ve sonra dikkatini bana çevirdi. "İçeride iyi iş çıkardın, Jack. Ama bu hanım arkadaşımız nasıl oldu da diğer insanlar gibi etkilenmedi?"

Connie'ye bir bakış atarak omuz silkdim. "Demek ki dans etmeyi sevmiyor." Tanrım, hiç de sağlam bir açıklama değildi. Connie akıllıca davranarak bir şey söylemedi.

Seth, önce Connie'ye, sonra bana baktı. Ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı. Neden gergin olduğunu tahmin edebiliyordum. O ve ben üç erkek ve bir dişi kurdu kendi başımıza halledemeyeceğimizden korkmuyordu. Ama ne zaman ciddi bir kurtadam kavgası

olsa, daima kurt biçimine dönüşürlerdi. Seth'i ürküten buydu.

İnsanların üzerindeki etkimin ne kadar süreceğini bilmiyordum; bu yüzden, konuyu biraz zorlarsam neler olacağını görmeye karar verdim. "Anladığım kadarıyla hepiniz Seth'i tanıyorsunuz" dedim. "Eh, çocuklar, nasıl olacak?"

Connie orada olduğu için konuyu kendi açısından ele alacağını tahmin ettiğim Seth araya girdi. "Bu baylar ve benim birkaç gün içinde bir randevumuz olacak. O zaman konuyu... çözümleyeceğiz."

"Dolunayda" dedi Samson. "Buluşacağız."

Seth yine Connie'ye bir bakış attı. "O zaman görüşürüz, çocuklar."

Samson, Connie'ye ancak bir kurdun yapabileceği gibi sinsice baktı. "Sen de bizimle geliyor musun, tatlım?"

Diğer insanlardan farklı olduğunu gördükten sonra, Samson açıkça Connie'den şüphelenmişti. Biçim değiştiren ya da vampir olmadığını biliyordu ama sıra dışı bir özelliği olduğunu da anlamıştı. Yeterince meraklanmışsa ve fırsatı olursa, öğrenmek için neler yapacağı bilinmezdi. Artık Connie'nin onunla gitmesi mümkün değildi; Connie'nin de bunu anlamış olmasını umuyordum. Daha önce met operasyonunu görmek için Samson'ın evine gideceğini söylüyordu ama anlaşılan -neyse ki- bu fikrinden vazgeçmişti.

Connie başını iki yana salladı. "Hayır. Gelmiyorum." Basamakları inerek Seth'le benim yanımda durdu.

Samson gözünü kırpmadı; sadece tek tek yüzlerimize baktı. Zihninde bir sürü düşüncenin dolaştığını fark edebiliyordum. "William Ithorne olmadan Savannah'yı tek basma yönetemeyeceğini tahmin etmeliydim" dedi Samson, bana dönerek. "Destek çağırmak zorunda kaldın. Gösterini yönetmene yardım etmesi için gerçek bir erkeğe, bir kuradama ihtiyacın vardı. Ve eteğinin arkasına saklanabileceğin bir tür cadiya."

İçimden onu yumruklamak geldi ama etrafta bu kadar insan varken bu kavgayı uzatmaya beni ikna etmesine izin vermeyecektim.

Değmezdi. "Evet, evet, her neyse. Sadece Jack McShane ve arkadaşlarının olaya el attığını bil, yeter."

Sırf beni öfkeliendirdikleri için, onları etkileyebileceğim başka bir numara daha yapıp yapamayacağımı görmeye karar verdim; insanları etkim altına almamın dışında. Dışlerimi uzatarak, ayaklarımı yerden kesmeye odaklandım. Kung-fu filmlerindeki gibi kollarımı iki yana açıp bir bacağımı kaldırdım ve gerçekten de yerden bir metre kadar yükselip havada kurtadamlara doğru süzıldüm.

Samson ve oğulları korkuyla inledi. "Dostum, sen *uçabiliyorsun!*" dedi Seth. "Bu *Salem's* /.ortaki" vampirlerden bile iyi."

"İnanılmaz!" diye haykırdı Connie.

Korkusunu göstermemeye kararlı olan Samson çabucak toparlandı, güçlü bir kahkaha patlattı ve her gün uçan vampirlerle karşılaşmış gibi doğal bir tavırla dönüp gitmeye hazırlandı. Diğerleri onu takip etti. Ama Nate tekrar bara girmek için adım attı; Sally'nin yanına gittiği belliydi. Onu kolundan yakaladım. "Kesinlikle hayır. Onu eve götürüyoruz." Kolunu elimden çekerek kurtarıırken bana pis pis baktı ama basamaklardan uzaklaşıp babasıyla diğerlerinin peşinden gitti.

Yere indiğimde ve dönüp Connie'yle Seth'e baktığımda, onlar da birbirlerine bakıyordu. Samson, Seth'in kurtadam olduğunu ve Connie'nin de bir cadı olduğunu söyleyivermişti. Bu bakışlarla aralarında ne tür düşüncelerin gidip geldiğini bilmek istemiyordum ama öğreneceğimi hissediyordum.

Aralarına girdim ve kollarımı ikisinin omuzlarına attım. "Haydi, çocuklar, neredeyse güneş doğdu ve Jack amcanın güzellik uykusuna ihtiyacı var. Yarın gecenin açıklamalarla dolu geçeceği şüphesiz."

William.

Şafak sökmeden hemen önce Donovan'la birlikte Olivia'nın evine ulaşmıştım. Uykularını erteleyen vampirler onu uyuması için tabutuna yatırmadan önce sırayla kendilerinden beslenmesine izin vermişlerdi. Benim tahminime göre, o iğrenç yaranın iyileşmesi için en azından iki gün dinlenmesi gerekiyordu. Kazık gerçekten kalbine değmişti ve neler keşfettiğini öğrenmek için sabırsızlansam da sollarımın beklemesi gerekecekti. Dolayısıyla bir sonraki günbatımı geldiğinde, Donovan tabutunda kalmıştı.

Olivia'yla birlikte diğerlerini uyandırdık. Yedi yüz dolarlık ayak-kabımı Olivia'nın çöp tenekesine atmıştım ve kanalizasyonlardan kalan kokuyu temizlemek için bilmem kaçınıcı duşumu almıştım.

Sonrasında, mahzendeki tabutların yanında duran antika masaya oturduk. İlk kez baş başa konuşma fırsatı buluyorduk.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim" dedim, Olivia'ya. "Ne tür güçleri var ki?"

"Kendisinin sahip olduğu herhangi bir sıra dışı güçten haberim yok" dedi Olivia. "Ama onu yıkarken kalbinin üzerine dövmeyle işlenmiş bir *lorica* bulduk."

Lorica, bir tür büyü şiiirdir. "Ne yazıyordu?" diye sordum.

Olivia hafızasından okudu:

"Ey Tanrıça Brigid, koru bu savaşçıyı
Onu yenilmez yap
Onu muzaffer yap
Onu ölümsüzlerin ölümsüzü yap. "

"Druidlerin yöntemlerini öğrenmişsin" dedim. "Onu kurtaranın *lorica* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğuna inanıyorum, evet. Kazık doğruca dövmenin içinden geçmiş. Kalbe değmiş ama delememiş. Böyle bir mucize *lorica*dan başka neye dayandırılabilir ki?"

Gülümsedim. Olivia, Kelt geleneğinin bir öğrencisi ve tam anlamıyla pagandı. Algernon bana bu güvenilir yardımcısının dini çok ciddiye aldığını söylemişti. Ama ben kim olup da tartışacaktım ki? Kendi gücü ve güvenliği için voodoo kanına dayanan ben? "Şu Donovan hakkında neler biliyorsun?"

"Bir hayli yaşlı olduğunu biliyorum. Bir Kelt savaşçısıymış ve insan olarak hayatının büyük bölümünde Sakson'lara karşı savaşmış."

"Bu da neden 'Donovan' adını aldığını açıklıyor." Kelt dilinde *Donovan*, "karanlık savaşçı" ve *Bairde* "şair" anlamına gelirdi. İlginç.

"Nazik bir adam. Her sabah çayımızı o hazırlar. Sanırım geçmişte Alger'ı tanıyordu. Bizim yerimizi bu şekilde buldu. Yüzlerce yıldır birbirleriyle haberleşiyorlarmış. Biz Savannahdan döndükten birkaç gün sonra buraya geldi. Alger'ın öldürüldüğünü öğrendiğinde yıkıldı."

"Çok yaşlı olduğunu söyledin. Ne zaman dönüştürüldüğünü biliyor musun?"

"Anladığım kadarıyla tıpkı senin Jack'i dönüştürdüğün gibi, savaş meydanında dönüştürülmüş" dedi.

Erkek vampirlerin karanlık armağanı savaş alanında alması ve dönüştürüldükleri günü babalarının yanında toprağa gömülü halde geçirmesi yaygın bir durumdu.

Vampirler, zamanın başlangıcından beri savaş alanlarının gölgeli köşelerinde dolaşır, kan kokusu almış köpekbalıkları gibi ölümün olduğu yere yaklaşırlardı. Gece olduğunda ve hayatta kalanlar taşıyabildikleri kadar yaralıyla geri çekildiklerinde, kan emiciler beslenmek için ortaya çıkardı. Ölü kanı içilemeyeceğinden, hâlâ yaşama tutunmuş olanların kalp atışlarını dinler ve o kalpler durana kadar doya doya içerlerdi.

Kendim de eskiden onlardan biriydim. Silahlı çatışma gürültüleri -top patlaması ve tüfek sesi- bir siren şarkısı gibiydi. Korku nektar, öfke ölümsüzlük ziyafetiydi. Bir insanın diğerine duyduğu saf nefret hâlâ beni tahrik eder.

Olivia, maun ağacın içini görebiliyormuş gibi Donovan'ın tabutuna baktı. "Alger, Donovan'ın Galler'in kuzeybatı ucundaki son Kelt kalelerinden birini savunurken ölümcül şekilde yaralandığını söylemişti. Yanlış hatırlamıyorsam Anglesey olması gerek. Alger'ın ona biraz âşık olduğundan hep şiiphelenmiştim ama Donovan kadınlara meraklı."

"Bunu birinci elden mi biliyorsun?" diye sordum, yine gülümseyerek. Olivia'nın hem kadınlara hem de erkeklere meraklı olduğunu biliyordum. Birçok kan emici, konu sekse geldiğinde pek ayrımcı değildir.

"Söylemem." Olivia göz kırptı ama sonra yine ciddileşti. "Sanırım biraz fazladan gücümüz olması iyi. Eğer kendi hayatını kurtaracak bir lorica yazabilmişse, Donovan bir şaman bile olabilir. Şimdi kendisini kimin kazıkladığını ve Hugo'yla Diana'yı takip ederken neler gördüğünü bize anlatması için uyanmasını beklememiz gerek."

"Korkarım beklemek gibi bir lüksümüz yok."

"Sen ne yapacaksın?"

"Eve geri dönüp Eleanor'la konuşacağım. Nasıl olduğunu ve Renee'yle ilgili bir şey öğrenip öğrenmediğini sormak istiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sen burada kal." Ayağa kalkıp pardösümü sırtıma geçirdim.

"Bu gece tek başına dışarı çıkman hoşuma gitmiyor." Olivia ayağa kalktı ve kapıya kadar peşimden geldi.

"Klanının sana ihtiyacı var. Böylesine kısa süre içinde iki lider birden kaybetmelerini istemem."

Olivia ürperdi. Yirmili yıllarda dönüştürülmüş bir dişi olarak, kan emicilerin standartlarında daha bebek sayılırdı. Ve Jack gibi, o da yakın zamana kadar büyük ölçüde korunaklı bir şekilde yaşamıştı. Havai genç kız, havai bir ölümsüze dönüşmüştü. Reedrek herkesin eğlencesini bozmuştu ve geçlerin çabucak büyümesi gerekmişti. Bana Diana'nın hâlâ yaşadığını söylemek konusunda yaptığı ciddi hata dışında, Olivia sorumluluklarının altından kalkmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Kapıdan karanlık sise çıkarken, biz sözde ölümsüzlerden herhangi birimizin bir yaş daha yaşayıp yaşamayacağımızı merak ediyordum.

Hugo ve diğerlerinin kullandığı malikânenin karşısındaki küçük parka gelmiştim. Başka bir vampirin varlığını hissetmeyeceği kadar uzakta duruyordum; tabii ki o başka vampir benim yavrum olmadığı sürece.

Yoğun ağaçların diğer tarafındaki malikânenin mahzeninden, Eleanor'un zihniyle bana ulaşmaya çalıştığının farkındaydım. Onu engellememeyi seçtim. Bana dokunduğunda irkilerek derin bir nefes aldım.

Sanki aletimi yakalamış ve kaba bir şekilde ovalamaya başlamış gibiydi. Hemen tahrik olmuşum ve vücudumun alt kısmı gerilmişti. Önümde diz çökmüş, kişisel ve mesleki açıdan en büyük yeteneklerini sergiliyor gibiydi. Kendimi özgür bırakmak için pantolonumun önünü telaşla açtım. Aşağı baktığımda ve kesinlikle net bir şekilde hissettiğim dudakların, dilin ve dişlerin fiziksel olarak önümde olmadığını gördüğümde inanamadım.

Hızlı bir şekilde vücudumu ele geçirirken, Eleanor geçmişteki sevişmelerimizle ilgili görüntüleri pornografik bir film izlermişim gibi zihnime pompalamaya başladı. *Best of William&Eleanor*. Tybee'deki kumsalda gece yarısı hayvanlar gibi düzüşmemiz. Beni dört direkli

yatağa zincirleyip, çoğu erkeğin ancak hayal edebileceği şekillerde bana işkence edişi. Resmi tesis bahçesinde güneşin ilk kavurucu ışıkları ufuk çizgisinin üzerinde görünürken üzerime bir iblis gibi binişi. Ayışığı altında Kaymaktaş'ının güvertesinde önce dilim, sonra da erkekleğimle vücudunun her santimini keşfederken bana merhamet için yalvarışı.

Ve en yoğunu, sadece tuhaf eğilimleri olan herhangi bir zengin değil de gerçek bir vampir olduğumu ona açıkladığım gece. Benimle beş yüz yıldır kimsenin yapmadığı şekilde düzülmüş, mesleki cephaneliğindeki her şeyi göstermiş, beni varlığım boyunca tattığım en sarsıcı orgazma taşımıştı. Aynı gece de onu sonsuz yaşama kavuşturmam için bana directmeye başlamıştı.

"Zamanın sonuna kadar her gece böyle olabilir" diye söz vermişti. Bu eski sözünü zihnimde tekrarladığı anda, yeni bir söz daha eklendi: *Hâlâ o şekilde olabilir, sevgilim. Beni Savannah'ya götür ve her şeye baştan başlayalım.*

Görüntüler zihnimden geçerken, benliğimin derinliklerinde beni saran kadife yumuşaklığı, bu ağaçların altındaki gölgelerde bana fiziksel olarak sarılıyormuş gibiydi. Beni orgazma taşımasına izin verdim ve sarsılarak boşaldım.

Nefes nefese bir ağaca yaslandım ve giysilerimi düzelttim. Eleanor'un bu kadar ilerleme kaydetmesine şaşırmıştım. Belki de Londra'da kaldığım süre boyunca boş zamanlarımda beni bu şekilde eğlendirmesine izin verebilirdim. Onu kurtaracaksam, önce bunu hak etmesi gerekiyordu. Zihnimi tekrar işime odakladım ve bekledim.

Önceki gece olduğu gibi neredeyse aynı saatlerde, küçük kötü aile evden çıktı. Tarif edilemeyecek güzellikteki sarışın Diana'mı gördüğümde kalbim hopladı. Şimdi olduğu yarattığı, anılarımdaki o insan aşkımla benzetmem bile mümkün değildi.

İğrenç Hugo'nun etkisi altında yetişmiş olan oğlum öylesine kötücüldü ki kanımdaki armağanla onu kurtardığım için pişmanlık duyuyordum. Aslında, kendi oğlumu öldürmek zorunda kalsam bile Renee'yi geri getireceğime dair Melaphia'ya söz vermiştim.

Beş yüz yıl önce hem Diana'nın hem de Will'in yasını tutmuştum. Sonra hiç beklenmedik bir mucizeyle bana geri dönmüşlerdi; daha doğrusu ben öyle olduğunu sanmıştım. Şimdi onların eskiden inandığım gibi ölmüş ve gömülmüş olmalarını diliyordum.

Yine önceki gece gittikleri yöne gidiyorlardı. Onları takip etmeyi düşündüm, fakat Eleanor'un girişiminin beni itiraf etmek istediğimden fazla etkilemiş olduğunu gördüm. Üçü gözden kaybolur kaybolmaz, binaya yaklaşır mahzene girdim.

İçeri girdiğimde Eleanor baygındı veya uyuyordu. Muhtemelen gücünün son damlasını bana uyguladığı özel muamele için harcamıştı. Karanlıkta önceki geceden çok farklı görünmüyordu. En azından hâlâ hortlaktı. Tepedeki ampule takılı ipi çektim ve çıplak ampul yandı. Gözlerini kırıştırtarak kıpırdandı ve ayakta durmaya çalıştı. "William?" dedi.

"Renee'yle ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Az önce sana yaptıklarımın sonra bana sorduğun ilk şey Renee mi? Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Teşekkür ederim" dedim. "O perde arası gerçekten zevkliydi. Şimdi, daha önemli konulara geçelim. Renee hakkında ne öğrendin?"

Aniden bakışları arkamdaki bir şeye odaklandı ve korkuyla inledi. Bir el beni tam zamanında çevirirken, başıma savrulan demir bir topuz yanağımı yalayarak geçti. Metal çivilerin kürek kemiğimin he-men üzerine acıyla inişini ve ayaklarımı yerden keserek beni geriye doğru savuruşunu hissettim. Sırtım duvara çarptı ve Will aynı anda üzerime çullandı. Yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi ve bir tahta kazığı kalbimin üzerine doğru itiyordu. Altın kızılı saçları çıplak ampulün sert ışığı altında alev gibi parlıyordu.

"Sen" dedi. "Değerli küçük insanını vermektense, benim, bir kan emici türdeşinin ölmesine izin verecektin."

"Gerard'ın seni aşısıyla kurtarabileceğini biliyordum. Kurtardı da."

"Böyle bir şey bilmiyordun. Hayatımla kumar oynadın." Kazığı

biraz daha itti ve gömleğimin altında toplanmaya başlayan kanın ıslaklığını hissettim. Arkamızda Eleanor hıçkırıklara boğuldu.

"Ölmene izin vermeyecektim." Bu gerçektir. Onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktım; Savannah'da benimle kalıp Renee'yi rahat bıraksaydı. Ama bunu neden yapacaktı ki? Bildiği kadarıyla onun için bir hiçtim.

"Zırva! Beni sonsuza dek çürümem için cehenneme gönderecektin. Aynı şeyi sana yapmamam için bana tek bir neden söyle."

Gözlerinin içine bakarken, gerçeği neden benimle karşılaştığı anda anlayamadığını merak ettim. Will'in gözleri sadece benimkilerle aynı renk değildi; aynı zamanda içlerinde de aynı şey vardı. Ona gücünü veren şey, tıpkı bana olduğu gibi, öfkeydi.

"Çünkü ben senin babanı."

Jack

Kavga gecesi Seth doğruca benim yerime döndü. Sally'yle ben Connie'yi arabasına bindirdikten sonra, başka bir kurtla karşılaşmadan evine döndüğünden emin olmak için Savannah'ya kadar takip ettik. Onu arabasına götürürken, ertesi gece günbatımından hemen sonra garaja gelirse ona her şeyi açıklayacağımı söyledim. Eh, kendi bildiğim kadarıyla.

Sally'yle yalnız kaldığımda, hiç zaman harcamadan uyuşturucular, İhrasher'lar ve hatta fahişelik mesleğiyle ilgili bir nutuk çekmeye başladım. Elbette ki ona İhrasher'ların kurtadam olduklarını söyleyemezdim ama onun dışında da söyleyebileceğim bir sürü şey vardı. Ağlayarak her şeyi reddetti ama hiçbirine kanmıyordum. Ona metle ilgili gerçekleri açıkladım; deriyi ve dişleri nasıl mahvettiğini, onu zamanından önce nasıl yaşlandırdığını, fahişe olarak çalışmaya devam ederse met yüzünden ancak kasabanın kötü bölgelerindeki serserileri çekebileceğini söyledim. Ayrıca, uyuşturucunun iç organlarına, özellikle de beynine neler yapabileceğini anlattım.

Ertesi gece, bir Oldsmobile'in rölanti ayarını yaparken Sally'yle konuşmalarımızı düşünüyordum. Ona ulaşip ulaşamadığımı ancak zaman gösterecekti.

Sürekli müşteriler gelmeye başlamadan Connie geldi. Onunla Seth gelmeden önce konuşmak istiyordum ama o da hemen peşinden girdi.

Eh, ne güzel! Kendimi televizyondaki o psikiyatlardan biri gibi hissedebildim: *Connie, Seth bir kurtadam. Bu sana neler hissettiriyor•?*

Connie kendine kahve doldurup masaya oturdu. Gözünü kırpmamış gibi görünüyordu. Seth ellerini haki pantolonunun ceplerine soktu ve Weejuns'una baktı. Connie de gözünü fincanına dikmişti.

"Hey, hepiniz aynı anda konuşmayın" dedim. "Birbirinize sormak istediğiniz bir şeyler var mı?"

"Pekâlâ, ben başlıyorum" dedi Connie. Seth'e baktı. "Demek bir kurtadamsın?"

"Evet" dedi Seth.

"Her zaman bir kurtadam mıydın?"

"Büyük ölçüde."

Seth aniden az konuşan bir adama dönüştüğünden, ben ekledim: "Connie, vampirlerin aksine, kurtadamlar sonradan dönüşmez, öyle doğar. Bir kurtadam tarafından ısırıldıktan sonra dönüşmekle ilgili şey sadece filmlerde olur."

Connie rahatlamış gibiydi. "O halde dolunay ve gümüş kurşunlar da..."

"Şey, o kısmı doğru" dedim.

Seth başının arkasını ovaladı. "Dolunay yükseldiğinde dönüşmek... zorundayızdır. Tercihimiz yoktur. Diğer zamanlarda kendi isteğimizle dönüşebiliriz."

"Dönüşmek? Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Evet." Seth yine bakışlarını kaçırdı.

"Dönüştüğünde, *Star Wars* filmindeki Wookie Chewbacca'ya benziyor" diye açıkladım. Seth bana anlamlı bir bakış attı.

"Chewbacca'ya filan benzemiyorum" dedi.

"Ah, Tanrım" dedi Connie. "Jack, aspirinin var mı?"

"Üzgünüm" dedim. "Vampirlerin başı ağrımaz. Akşamdan kalma-
lık dışında, sanırım... Sonuçta burada aspirin yok."

"Filmlerdeki kurtadamlara filan da benzemiyorum" dedi Seth. "En azından, eski filmlerdekilere." Sanırım egosunu incitmiştim.

"Rahatla, dostum" dedim. Amerikan Köpek Kulübü, kurtadamlar için bir yakışıklılık standardı belirlemiş filan değil ama yapsalardı bence sen birinci gelirdin."

Seth bunu kesinlikle komik bulmamıştı ve rahatsız edici bir tavırla dişlerini gösterdi. "Eh, en azından benim nabzım var" diye hırladı. "Ve güneşe çıkabilirim. Bunların ikisini de senin için söylemek mümkün değil."

Bana sorarsanız şimdi belden aşağı vuruyordu. "Yapabilirsin ama bence yapmamalısın" dedim. "Kuduz köpekler ve İngiliz erkekleri hakkında ne dediklerini bilirsin. Ayrıca, o yapış yapış SPF 15 güneş yağını kürkünden nasıl çıkaracaksın?"

"Seni cam gözlü, soluk tenli orospu çocuğu. Sen..." Seth ayağa kalkıp üzerime geldi. Kahvemi bırakıp ona doğru bir adım attım.

"Durun!" diye bağırdı Connie. Beklenmeyecek bir hızla tabancasını kılıfından çıkarıp namlusunu tavana doğrulttu.

Seth ve ben donup kalırken, Connie hâlâ aramızdaki masada oturuyordu. "Onlar gümüş mermi mi?" diye sordum. "Çünkü değilse, sadece onu kızdırırsın."

"Zaten kızgınlım ama ona değil" dedi Seth. "Ayrıca, beni değil, *seni* vuracaktı, serseri!"

"Beni mi? Ben ne yaptım ki?"

"*Kesin sesinizi!*" dedi Connie. Tabancasını tekrar kılıfına soktu ve masadan kalktı. Sandalyesi linolyum zeminde gıcırdayarak kaydı ve görebildiğim kadarıyla bu başını daha da ağrıttı, çünkü yüzünü buruşturmuştu.

"Bir kadın kayıp" dedi. "Başka biri ciddi tehlike altında ve siz bir kurtadam savaşı başlattınız. Şimdi de kimin yakışıklı bir kurtadam olduğu ve kimin plaja gidemeyeceği konusunda tartışıyorsunuz. Siz deli misiniz?"

Seth ve ben birbirimize baktık. "Haklısın" dedim. "Özür dilerim." Elimi uzattım ve Seth tutup sıktı.

"Evet. Özür dilerim" dedi. "Bir kadın kayıp derken neyi kastediyorsun?"

Connie yerine oturdu; biz de diğer sandalyelere yerleştik. Soruşturduğu aile içi şiddet vakasını açıkladı ama tek başına hareket ettiği kısmını atladi. Seth ona davayla ilgili birkaç soru sordu ama Connie'nin konuyu değiştirmeye hevesli olduğunu görebiliyordum. Sonunda da bunu yaptı. "Pekâlâ" dedi. "Sizinle Samson Thrasher arasında dolunay gecesi neler olacağını söyleyin."

Seth, Rennie'nin garajın diğer tarafından bize selam verdiğini görerek sesini biraz kıstı. "Onunla bataklıkta buluşacağız ve ikimiz kurt biçiminde dövüşeceğiz. Kazanan sürünün lideri olacak."

"Samson şu anda sürü lideri" dedim. Sonra Seth'le birlikte Connie'ye kurtadam türünün kurallarını anlattık. Seth sürü yapısını ve dinamikleri anlatırken, ben de genel olarak biçim değiştirenlerle ilgili boşlukları dolduruyordum. Connie ara ara sorular sorarak hepsini dinledi. Bir-iki kez gözleri iri iri açıldı ama aslında hiçbir şeye şaşırmamış gibiydi. Daha önce söylemiştim, tekrar söylüyorum: Bu kız sertti.

"Jack, vampirler ve biçim değiştirenler dışında başka neler var?"

"Ah, gerçekten bilmek istiyor musun? Daha şimdiden alışman gereken bir sürü şey oldu zaten."

Connie şakaklarını ovaladı. "Belki de haklısın."

"Sen iyi misin?" diye sordu Seth.

"Sanırım, Atlanta'da birlikteyken bir kurtadam olduğunu neden bana hiç söylemediğini sormama gerek yok."

Seth omuz silkti. "Çoğu insan bunu kaldıramaz. Korkudan deliye dönmeni istemedim. Zaten hayatında yeterince sorun vardı."

Connie ona sert bir şekilde baktıktan sonra, söylenenlere bir tepki verip vermediğimi görmek için bana bir bakış attı. Seth'ün yüzü ifadesiz kaldı. Beynimde uyarı çanları çalıyordu. Connie hakkında benim bilmediğim ne biliyordu?

"Hangi sorunlardan söz ediyorsunuz siz?" diye sordum.

"Boş ver" dedi Connie.

Seth hemen konuyu değiştirdi. "Samson neden sana cadı dedi?"

"Cadı filan değilim" dedi Connie. "Ben... insan olmayan başka bir şeyim. Ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz."

"Biz?" diye sordu Seth, bana bakarak. Gözlerindeki meydan okuma mıydı, yoksa ben mi uyduruyordum?

"Melaphia bulmama yardım etmeye çalışıyor" diye açıkladı Connie, ben bir şey söyleyemedim.

"Sende farklı bir şeyler olduğunu hep biliyordum" dedi Seth, Connie'ye derin gözlerle bakarak.

Bu ikisi arasındaki derin ve anlamlı bakışmalar artık canıma yetmişti. Ben konuyu değiştirme fırsatı bulamadan, Connie eski konuya geri döndü.

"Eh, bu hâkimiyet savaşında kaybedersen ne olur?" diye sordu, Seth'e.

Seth kahvesinden koca bir yudum aldı. "Kaybetmeyeceğim."

"Maço saçmalığını kes" dedi Connie. "Kaybedersen ne olur?"

Stefan cevap vermekte gecikince, ben araya girdim. "Bu ölümüne bir dövüş."

Connie, inanamayan gözlerle Seth'e baktı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Seth başını iki yana salladı.

"Samson adil dövüşmezse ve sürü işe karışır, onu desteklemek için ben de orada olacağım" dedim.

"Sadece ikiniz mi? Koca bir sürüye karşı mı? Tekrar soruyorum: Siz ikiniz tamamen aklınızı mı kaçırdınız?"

Connie'nin olayı böyle yorumladığını duyunca, Seth tam bir

maço gibi konuştu. Acaba bu oyunda elim yeterince sağlam mıydı ki? "Werm bizimle birlikte savaşılabılır." Bunu söylediğimi duyduğumda, Connie'nin haklı olduğunu düşündüm. Deli *olmalıydım*.

"Werm mü?" Connie bana az önce kanatlarım çıkmış gibi baktı.

"Hey, senin hayatını kurtardı, hatırlamıyor musun?" Sonuçta çocuğun hakkını vermek gerekirdi.

"Werm de ne?" diye sordu Seth.

"Şu anda Savannahda bulunan benim dışımdaki tek vampir. Onunla daha sonra tanışacaksın" dedim.

"Yeter" dedi Connie. "Bunu yapmanıza izin veremem. Yarın amirimle konuşuyorum."

"Hayır!" dedik Seth'le birlikte aynı anda. Garajın diğer tarafında Rennie bir an başım işinden kaldırmak bize baktı ama hemen alet kutusunda bir anahtar arıyormuş gibi yaptı.

"Bunu yapamazsın" dedi Seth. "Kurtadamlar hapse giremez! Kanıtları toplayıp Samson't met üretmekten içeri tıkabilirsin ve hâkim kefareti reddettiğinde ve dolunay onu şehir hapishanesinin bir hücresinde bulduğunda, diğer meslektaşlarına boğazlarının parçalanmasını istemiyorlarsa neden gümüş kurşunlar kullanmaları gerektiğini açıklamaya hazır mısın?"

Connie yüzünü buruşturdu. "Unuttum. Yine."

"Bu gece sana çok ağır bir yük yükledik" dedi Seth. "Kaldıramazsan seni suçlamam. Ben de kaldıramazdım." Uzanıp Connie'nin eline hafifçe vurdu ve beni huzursuz etmeye yetecek kadar uzun bir süre sıkıca tuttu ama bu gece Connie'nin önünde zaten yeterince sersem gibi davranmış olduğumdan, çenemi tuttum.

"Ölümüne dövüşmekten daha iyi bir yol olmalı" diye ısrar etti Connie.

"Bu kez değil" dedi Seth.

"Pekâlâ" dedi Connie. "Polisi getirmeyeceğim... bir şartla."

"Nedir?" diye sordum.

"Ben de sizinle geliyorum."

Seth oturduğu yerde dikildi. "Böyle bir şey olmayacak" dedi. Connie orada olursa, onun kurtadama dönüştüğünü görecekti. Bir biçim değiştirenin dönüşümünü izlemek gerçekten zordur. Seth, Connie'nin bir daha asla ona aynı şekilde bakmayacağını biliyordu. Kısmen, ben buna aldırmazdım. Ama Connie'nin orada olmasını, güvenlik endişelerim yüzünden ben de istemiyordum.

"Hayatta olmaz" dedim.

"Ya bu olacak ya da Samson'ı hemen şimdi tutuklayıp içeri atıyorum. İsterseniz dolunaydan önce kefaretle dışarı çıkarabilirsiniz."

"Ya çıkaramazsak?" diye sordum. Dolunaya sadece birkaç gün vardı.

Connie omuz silkti.

Seth'le birbirimize baktık. İkimiz de Connie'nin blöfyapmadığını biliyorduk.

"Pekâlâ. Ama gözden uzak kalacaksın" dedi Seth.

Connie alaycı bir tavırla gülümsedi. Hiçbir şeye söz vermediğini görebiliyordum.

"En azından, Seth ve benimle bir bağlantın olduğundan şüphelenirlerken, şu kayıp kadını aramak için tek başına oraya dönmeyeceğine söz ver. Kendi dişilerine çok kötü davransalar da insan dişilere karşı daha da kötüdürler. Bunlar *gerçekten* kötü adamlar ve seni ele geçirmelerini istemezsin."

"Anladım" dedi Connie.

"Evet" dedi Seth. "Sürünün kontrolünü ele geçirene kadar beklersen, aralarından birini korkutarak konuşturabilirim. Anlaştık mı?"

Connie bir bana, bir Seth'e baktı. "Pekâlâ" dedi sonunda. "Artık işe koyulmam gerek."

Onunla birlikte ayağa kalktık ve kapıdan çıkıp gecenin içine yürüyüşünü izledik.

"Bu kısım iyi gitti" dedim.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "İkimizde de kurşun deliği yok, değil mi?"

"Haklısın." Seth beni baştan aşağı süzdü. "Bu arada, Jack, endişelenmene gerek yok."

"Neyle ilgili?"

"Connie ve benimle ilgili. Bizim işimiz uzun zaman önce bitti." Gözlerinde öyle bir acı vardı ki kendi kıskançlığımı unutup eski dostum için üzüldüm. Demek bir zamanlar gerçekten birlikteydiler. Connie'nin Atlanta'da ne tür bir sorunu olduğunu yine merak ettim ama sormamam gerektiğini biliyordum. O tek uyarıcı bakış yüzünden, her neyse, Seth onun sırrını sonsuza dek tutacaktı. Seth öyle bir adamdı.

"Pekâlâ, şey, söylediğin için teşekkürler" dedim. "Kurtadamlarla ilgili şakalarım için de özür dilerim."

Seth, karşımızdaki adama kıcını tekmelememeye karar verdiğimizizi göstermek için erkekler arasında kullandığımız bir fiziksel davranış örneği sergileyerek omzuma vurdu. "Ben gidip biraz etrafı eşeleyeceğim" dedi. "Gelmek ister misin?"

"Ben kalıp biraz çalışsam iyi olur" dedim.

"O halde sonra görüşürüz."

Seth montunun fermuarını çekip soğuğa yürüdükten sonra, ben de Rennie'nin bir Lexus'un kaput kapağının altından bana baktığı yere yürüdüm.

"Lanet olsun! Ne gece. Gözlerim cam gibi mi?" diye sordum. *Hey, dostum, kusura bakma ama aynada kendimi göremiyorum ki!*

Rennie gözlüğünü çıkarıp bir üstüğüyle camlarını sildi ama üstüğü o kadar yağlıydı ki bir işe yaradığını sanmıyordum. Gözlüğünü tekrar taktıktan sonra gözlerini birkaç kez kırptırdı. Bana dikkatle baktı.

"Gözlerin silecek suyu kadar berrak" dedi ve tekrar Lexus'la çalışmasına döndü.

Mizah anlayışı olan bir oto tamircisi buna denirdi.

r

William

Will'in yüzü şokla gevşerken, gözlerinde inanamayan ve şüpheci bakışlar belirdi. "Sen neyden söz ediyorsun? Ne demek *senin babanım**!"

"Senin ölümlü babanım" diye tekrarladım. "Sana yaşam vermiş olan kişi. *Gerçek* yaşam. Diana'nın kocasıyım. Sana hamileyken ben oradaydım."

"Yalan söylüyorsun! Böyle bir şey olsa bana söylerdi!" Kazığı göğsüme daha da bastırdı. "Değerli kanımı akıtıp leşini kargalara bırakmamam için her şeyi söylersin."

"5 Haziran 1518'de Derbyshire'da doğdun; annen ve ben evlendikten dokuz ay sonra. Seni vaftiz eden köy rahibi Peder Gifford'du" diye bağırdım.

Will'in kaşları kalktı. "Nasıl..."

"Annen ve ben sen on yaşındayken öldürldk" diye devam ettim. "Seni yetiştirmeleri için James ve Juney Cecil adında bir çift verdiler."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Will grz düşürdü, bir adım geriledi ve neyse ki tahta kazığı indirdi.

"İkisini de tanıyordum" dedim. "Çalışanlarım arasındaydılar. Juney, Diana'nın hizmetçisiydi ve James de benim sevislerimden biriydi."

"Ama..." diye itiraz etti Will.

"Aptal!" dedi Eleanor. "Yansımanı görmeyeli bu kadar uzun zaman mı oldu ki neye benzediğini hatırlamıyorsun? Onun tam bir kopyası! Ben daha Savannah'da seni gördüğüm zaman anlamıştım. Bildiğini sanıyordum."

Will bana ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Bana neden daha önce söylemedin? Bunun için bir sürü şansın oldu."

"Annen engelledi."

"Yalancı! Bunu neden yapsın ki?"

"Hugo'nun sana sonsuz yaşam vermesinin bedelinin, sana asla gerçek babanın kim olduğunu açıklamaması olduğunu söyledi."

Will bu iddiamın geçerliliğini hayatındaki olaylarla kıyaslıyormuş gibi başını çevirdi. "Neden? Neden senden o kadar korkuyordu? Şimdi bile senden korkuyor."

"Çünkü bu adam büyük William Cuyler Thorne" dedi Eleanor, kararlı bir tavırla.

"Onda o kadar büyük olan ne ki?" dedi Will. Genç punk geri dönüyordu.

"Kara lordlara meydan okumaya cüret etti" dedi Eleanor.

"Nasıl?"

Yaklaşık iki asırdır barışçıl vampirleri Avrupa'dan Amerika'ya nasıl kaçırdığını anlatabilirdim. Bunu yaparken, Avrupalı babalan yavrualarının insanlardan beslenmesiyle elde edecekleri güçten mahrum etmiştim.

Kendi türümden en sevdiklerim bana ihanet ettiği için duyduğum tiksinti yüzünden bu işten vazgeçmek üzere olduğumu da söyleyebilirdim. Ama şimdi bunun zamanı değildi; Renee'yi kurtarmak için yardımını alma fırsatı bulmuşken bunu yapamazdım.

"O kısmını boş ver." Öne çıkıp ona sarıldım -kendimi tutamamıştım- ve omuzlarından tutup biraz iterek yüzüne baktım. "Şimdilik, sadece baban olduğumu bil yeter."

Will gerçekten afallamıştı. Sarılışıma karşılık vermemişti ama beni itmemişti de.

"Renee nasıl?" diye sordum. Renee'nin adını duyduğunda yüzünün yumuşadığını görünce, içimde bir umut kıvılcımı oluştu. Bir zamanlar insan çocuğum olan bu canavarda biraz şefkat kalmış olabilir miydi? Bir biyoterör saldırısında onlarca barışçıl vampiri öldürmüş olan bu adamda kan şehvetinden başka şeyler de olabilir miydi? Batıdaki en yakın müttefikimin güvenilir insan dostu Sullivan'ı boğazını parçalayarak nasıl öldürdüğünü hatırladım. Bunları yapmış olan şeytan, tek bir insan çocuğun iyiliğini umursar mıydı?

"Renee iyi. Şimdilik."

"Ne demek şimdilik?"

"Onun için... planları var."

O anda öfkeyle bağırmak istedim. Sevgili çocuğumu nasıl amaçlar için kullanmayı düşündükleri umurumda değildi. Ama Will onun iyi olduğunu söylemişti... ve sesindeki ton, gerçekten de Renee'ye karşı şefkati olduğunu gösteriyordu.

Oğlumun insanlığına güvenebilir miydim? Reedrek, Jack'i bir karanlık kan emicinin hayatını önererek baştan çıkardığında, yıllar önce ona sonsuz yaşamı sunmamı sağlayacak kadar beni etkileyen insanlığı için ona yine de güvenmiştim. Ve hortlak oğlum beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kendi deyimiyle, karanlık tarafa geçmemiş, Reedrek denen tehdide karşı Savannah'yı savunmama yardım etmişti. Aynı güveni Will'e de duymaya karar verdim.

"Onu geri almama yardım et" dedim. "Onu önemsediyiğini biliyorum. Senin için öze! olduğunu biliyorum."

"Beni yokluyorsun" dedi, yüzünde inandırıcılıktan uzak bir sırıtiş-la. "O benim için bir hiç."

Önce moralem bozuldu, sonra yüreğim taşlaştı. Bana sevgiden yardım etmeyecekse, belki nefretten ilham alırdı. Sonuçta babasının oğlu değil miydi? Ona Hugo ve annesi hakkında söyleyebileceğim her şeyi düşündüm.

"Annemi ve beni neden o iğrenç Hugo'ya bıraktığını bilmek istiyorum" dedi, düşüncelerimi okumuş gibi.

"Sizi bırakmadım. Siz Savannah'ya gelene kadar, Reedrek'in beni kan emiciye dönüştürdüğü gece ikinizin de öldüğünüzü sanıyordum. Ama beni daha yanında götürmeden önce, anneni vampire dönüştürmesi için Hugo'ya vermişti bile. Gerisini sen biliyor olmalısın."

"Yetişkinliğe ulaşmamı beklediler ve sonra benim için de geldiler" dedi, kısık sesle. "Bunu yaptıklarında, Hugo, James ve Juney'i gözlerimin önünde, annemin yalvarışlarına aldırmadan öldürdü."

Ürperdim, "inan bana, oğlum, hâlâ hayatta olduğunu bilseydim, Tanrı uygun gördüğü zamanda ölümlü ruhunu alana kadar seni bütün varlığımla korurdum."

"Eh, kahraman değil misin sonuçta? Sonra da annemi Hugo'nun elinden kurtarmak için de beyaz atına binerdin."

"Eğer anneni kurtaracak olsaydı onu öldürürdüm, evet. Ama artık annenin buna izin vereceğini sanmıyorum."

"Sen neyden söz ediyorsun? Annem sadece ona uyuyormuş gibi davranıyor. Hugo'dan nefret ediyor."

"Emin misin?" diye sordum. "Sen Savannah'da hastalık yüzünden baygınken, Hugo'yu öldürmeye kalkıştım. Kanımın seni iyileştirip iyileştirmeyeceğini görmek için seni kendi damarlarımdan besledikten sonra hepimiz benim de hastalığa yakalandığıma inanıyorduk. Hugo'ya da bulaştırmak için onu ısıracaktım ama Diana beni durdurdu."

Bu haberi duyunca Will'in yüzü şokla gerildi. Zihninde bir sürü düşüncenin dolaştığını, bundan bir anlam çıkarmaya çalıştığını görebiliyordum. "Muhtemelen onun yardımına koşmak zorunda kalmak istemiyordu. Hugo'dan çok korkuyor."

"Nedenini anlamıyorum. Babası olarak Hugo'nun onunla bağlı iki yüz yıldan sonra sona erdi; türümüzde herkes için böyledir. O zamandan beri sadece Hugo'nun gücünü alıyor. Aslında, Hugo'dan daha güçlü olduğunu gördüm. Benim tesis evimde dövüştüklerinde

baygın olmasaydın, sen de şüphe etmezdin. Jack'in diyeceği gibi, annen onunla bir paspas gibi yerleri sildi. Ödemek zorunda kaldığım faturalarla bunu kanıtlayabilirim."

"İki yüz yıldan sonra özgürleşmek mi? Bana bir dişi vampirin babasıyla bağının asla sona ermeyeceğini söylemişlerdi!"

"Bu bir yalan. Erkekler için olduğundan farklı değil, iki yüz yıl sonra her vampir, babasıyla bağından özgürleşir."

Will ona anlattıklarını hazmetmeye çalışırken, Diana ve Hugo'nun bütün bu asırlar boyunca ona benim Jack'e yaptığım şeyi yapmış olabileceklerini düşündüm. Vampir oyununun kurallarıyla ilgili Will'i karanlıkta bırakmışlardı. Benim durumumda, kendi yavrumu korumaya çalışıyordum. Hugo'nun küçük ailesiyse yalanlar üzerine kuruluydu ve amaçları daha kötücüldü. Diana ve Hugo, Will'i kontrol etmek için masumiyetini ona karşı kullanmışlardı.

Dişi vampirlerin doğurganlık güçlerinden vazgeçmelerine karşılık seks sırasında erkek vampirlerin tohumlarından güç alışlarını Will'e açıkladım. "Sana bunları anlatmadılar mı?" diye sordum.

"Hayır" dedi, üzgün bir ifadeyle.

"Ve diğer türdeşlerinden de hiçbir şey öğrenmedin mi? Rusya'daki kan emicilerden?"

"Başkalarıyla iyi geçinemem. Hiç geçinemedim" dedi. Punk sırtışı bir an görünüp kayboldu. "Bana bir şey anlatmadılar. Büyük ölçüde uzak bir gruptular. Güzel şeylerdi ama sosyal değillerdi. Bu da bana uyuyordu."

Will'in Savannah'da avını nasıl etkilediğini, kendi amaçları için Renee'nin kalbini nasıl çaldığını görmüştüm. Ama belki de bu sadece yüzeyseldi; sadece silah olarak ihtiyaç duyduğunda kullanmak için geliştirdiği bir şeydi. İçinde kalmış insanlıkla ilgili umutlarıma rağmen, neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrim olmadığını anladım.

"Demek annem Hugo'dan daha güçlü" dedi Will. "Bana, kaçmaya çalışırsak Hugo'nun bizi öldüreceğini söylemişti."

"Bütün bu süre boyunca sadece istediği için onunla birlikte kaldı."

"Ama neden beni aksine ikna etmek için onca zahmete girdi?"

"İkinizi de istiyordu. Böylesine nefret ettiği Hugo'yla aynı yerde kalmanı sağlayabilmenin tek yolu buydu. Sen hastayken sırtındaki yara izlerini gördüm."

"Beni acımasızca dövdü" diye mırıldandı Will. "Babam olmasaydı ve onu öldürürken ölecek olmasaydım, onu şimdiye kadar cehenne-me çoktan postalardım."

"Bundan şüphem yok" dedim. "Görünüşe bakılırsa seninle sadece bu kuralı paylaşmışlar; işlerine geldiği için."

Will gözlerini sımsıkı kapadı ve şakaklarını ovaladı. "Bir sürü şey... şimdi netleşiyor. Daha önce hiç anlamlı görünmeyen bir sürü şey."

Will'in sert işçi aksanını kaybetmiş olduğunu fark etmiştim. Hayatını zihninde gözden geçirdiğini, eski, acı verici anıları yeniden yaşadığını görebiliyordum. "Evet, oğlum, öyle olduğunu tahmin edebiliyorum" dedim, yatıştırıcı bir sesle.

"Londradan Rusya'ya gittiğimde, anneme bana katılması için yalvarmışım. İsteddiği zaman onu bırakıp yanıma gelebileceğini şimdi anlıyorum" dedi. "Benimle birlikte Rusya'ya gelmek konusunda ikna etmek için defalarca Londra'ya döndüm ama her seferinde reddetti."

Aniden aklına şok edici bir fikir gelmiş olmalıydı, çünkü başını aniden kaldırıp bana baktı. "Annem salgınla beni öldürme planında yer almış olamaz!"

"Hayır" dedim ve elimi omzuna koydum.

"Benim ölmemi isteseydi, bütün bu yıllar boyunca beni yanında tutmak için onca zahmete girmezdi."

"Reedrek ve Hugo'nun, hastalığı kendi damarlarında taşıyacağını bilerek seni salgını yaymaya teşvik ettiklerini öğrendiğinde, Hugo'nun pestilini çıkardı. Kendi tarzında, bence seni seviyor."

"Ama bütün bu yıllar boyunca beni dövmesini ve kanımı akıtın.»
sını engelleyecek kadar değil. Ve beni çürümeye gönderdiğini bilme
sine rağmen hâlâ onun yanında kalıyor" dedi Will, inanamayan göz-
lerle boşluğa bakarak. "Reedrek ve Hugo bana salgını California'ya
taşırsam, annemi özgür bırakacaklarını söylemişlerdi ama aslında
özgür olduğunu başından beri biliyorlardı. Bana bağışıklı olduğumu
da söylemişlerdi. Oysa Hugo etimi kemiklerimden ayıracak salgına
benim de yakalanacağımı biliyordu."

"Bence Diana'yı sadece kendine ayırmak istiyordu" dedim. "Muh-
temelen bunu hep istedi ama Reedrek bir planla gelene kadar sen-
den kurtulmak için yeterince cesareti veya zekâsı yoktu."

Will ileri geri yürümeye başladı. Öfkesinin canlı bir şeymiş gibi
yükseldiğini görebiliyordum. Dişleri uzamış, gözleri kan çanağına
dönmüştü. Biraz sonra durdu, yumruklarını sıktı ve başını arkaya
attı. Öfke çılgılığı kapalı alanda sarsarcasına yankılandı. Eleanor kor-
kudan inlemeye başladı. Bana gelince, oğlumun acısının ve öfkesi-
nin toksik bir yağmur gibi üzerime yağışını hissettim.

Düşünceleri öylesine yoğundu ki onları kendi zihnimde görebili-
yordum. Gözlerimi kapayıp yansıttığı şeye baktım; James ve Juney
Cecil'in gırtlaklarını parçalayan Hugo; her darbesinde daha fazla
kan ve et parçası kopararak onu kırbaçlayan Hugo; haftalar boyunca
onu karanlık ve nemli hücrelerde tek başına bırakan yine Hugo.

Will'in acısını ve öfkesini alıp kendiminkiyle birleştirdim ve ira-
delerimiz birleşene kadar yoğurdum. Sonra çılgılığım onunkinin üze-
rinden yükseldi. "Yeter!" diye kükredim.

Sesim onu kendine getirdi ve görüntüler kesildi. Göz göze gel-
dik ve uzunca bir an ona baktım. "Sana tekrar soruyorum" dedim.
"Bana yardım edecek misin? Onları yenip Renee'yi geri almama yar-
dım edecek misin?"

Daha konuşmadan başıyla onaylamaya başladı. Gözlerinde hiçbir
şüphe veya zayıflık belirtisi yoktu.

"Evet" dedi. "Renee'yi onlardan kurtarmaya yardım edeceğim; ya-
pacağım en son şey olsa bile."

Jack

Seth'i Werm'le tanıştırma zamanının geldiğine karar verdim, çünkü Werm'inator'den -kendine böyle demeyi seviyordu- kurtadamlara karşı bize yardım etmesini istemiştım. Ayrıca, biraz gülmeye ihtiyacım vardı.

Güneş tekrar battığında, tabutumdan fırlayıp düş aldıktan sonra Seth'i cep telefonundan aradım ve ona Werm'ün yeni yerini tarif ettim. Oraya ulaştığımda, Werm ve kızların son gördüğüm'den beri kaydettikleri ilerleme karşısında etkilenmekten kendimi alamadım. Duvarlar boyanmış, tavan sıvanmış, ışıkların çoğu yerleştirilmişti. İçeri girdiğimde, Werm barı kuruyor ve içkileri kasalarından boşaltıyordu.

"Sana ilk içkini vereyim, Jack" dedi ve bana ithafen yeni bir Jack Daniel's şişesi açtı.

"Hiç sakıncası yok." Viski'yi yudumladım. "Söylesene, barmenlik yapmayı gerçekten biliyor musun?"

Werm güldü. "Haydi. Annem Savannah yüksek sosyetesinden, unuttun mu?"

"Ah, evet. Bir an unutmuşum." Savannah'nın yüksek sosyete hanımları bolca alkol tüketmeleriyle ünlüydü. Bir kulüp yemeği, bir çay partisi, bir briç oyunu veya yardım daveti olsun, ilk görgü kuralı, kimsenin kadehinin asla boş kalmamasına dikkat etmektir. Hanımlar sık sık yüksek topuklarıyla sallana sallana dolaşırdı.

"Bir kolumu arkama da bağlasan" dedi Werm, "her türlü kokteyli yine de hazırlayabilirim."

"O halde tüm baş döndürücü kokteyllere" dedim, kadehimi kaldırarak "ve tüm baş döndürücü hanımlara."

"İşte buna içerim" dedi Werm. Kendine bir kadeh doldurdu, benimkiyle tokuşturdu ve midesine indirdi. Nihayet erkek gibi içmeye

başlıyordu. Onunla ilk tanıştığımda şeri içiyordu; Tanrı aşkına, yaşlı kadın içkisi. Ama voodoo ayinimde çuvalladığını gece, onu biraz gerçek içkiyle tanıştırmıştım ve şimdi onunla gurur duyuyordum.

"Burası güzel şekilleniyor" dedim, kendime bir içki daha doldururken.

"Bu da iyi bir şey, çünkü açılış gecemiz yarın" dedi Werm.

Bunu duyduğumda ağızımdaki içkiyi tükürdüm. Linolyum karo-ları döşemekle meşgul dört kız bana bakıp güldüler. "Bu, dolunay-dan bir önceki gece" dedim, öksürüklerimin arasında.

"Ne olmuş? Bir sorun mu var?" Kadehinin geri kalanını boşalttı ve ikimize de tekrar doldurdu.

Kızların duymaması için sesimi kısıtım, "iki gece sonra bizimle kurtadam savaşına gelmen gerekiyor. Sana biraz hareket öğretebileceğimi umuyordum."

Werm bana ifadesizce baktı ve sonra eğitim hakkında söylediklerimi hatırladı. "Ah, evet. Unutmuşum."

"Nasıl unutursun? Seninle son konuştuğumda, bir kurtadamin kışını koparmasından korkuyordun."

"Ama Jace, daha geçen gece vampirlerin kurtadamlardan daha güçlü olduğunu da söyledin."

Bu çocuğa söylediğim şeylere daha fazla dikkat etmem gerekiyordu. Beni gerçekten dinliyordu. Cılız vücuduna baktım. "Açılışı ertelemek zorundasın."

"Jack, yapamam. Bütün şehre el ilanları dağıttım. Kızlar her yere ilan asıyor. Radyoya ve gazeteye ilan verdik..."

Doğrusunu isterseniz, Werm çatışmayı kaçırmakla ilgili hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Aslında, rahatladığı açıkça belliydi. Onu sözünden azat edeceğime güvendiği belliydi.

"Lanet olsun. Pekâlâ. Eh, halledebileceğinden eminim. Ama dişle-rini uzatmayı unutma."

Werm'ün yüzü asıldı ve viskini yudumlarken âdemelması belirgin şekilde hareket etti. "Ah, peki, Jack. Nasıl istersen."

"İşte benim adamım." Sirtına bir erkek şaplağı attığımda neredeyse Jack Daniele's şişesini düşürüyordu. O sırada kapı açıldı ve Seth içeri girdi. Dört fahişenin de ilgisini çekmişti; hepsi aynı anda topuklarının üzerine oturup göğüslerini kabarttılar.

Seth kızlarla tanışırken, Worm bana döndü. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Evet, kurtadam olan dostum. Endişelenme. Seni ısırılmaz."

Worm biraz rahatladı. "Güzel."

"Onun için fazla cılızsın zaten. Ancak pırzoralık olursun."

Worm viski şişesinden koca bir yudum aldı. "Bu bana kendimi çok daha iyi hissettirdi" dedi, sesi çatlayarak.

"Hey, dostum" dedim, bara yaklaşan Seth'e. Birbiriyle uyumsuz bar taburelerinden birinde oturuyordum; yanımdaki boş taburenin üzerine vurdum. Worm barın arkasında giderek küçülürken, Seth yanıma oturdu. Biraz daha çömelirse, Worm tamamen ortadan kaybolacaktı.

"Seth, bu Worm" dedim.

Worm başıyla onayladı ve bir şeyler mırıldandı. Seth, boya ve sıva işleri bittiği için deri giysilerine geri dönmüş olan Worm'e baktı. Her zamanki gibi Worm'ün her yerinde o kadar çok gümüş çivi ve halka vardı ki şehirdeki bütün metal detektörlerini ciyak ciyak bağırtmadığına şaşıyordum. Seth bana döndüğünde öyle bir baktı ki gözleriyle öldürmesi mümkün olsa kurtadam maması olabilirdim. "Yani Worm bu mu?" dedi. "Kavgada arkamızı kollayacak olan?"

"Hı-hım. Dik dur, evlat" dedim, Worm'e. "Seth seni iyice görebilsin."

"Şu JD'den bir kadeh de ben alabilir miyim?" dedi Seth. "Bu arada, evlat, o şişeyi o kadar sıkmaya devam edersen elinde parçalana bilir."

Worm doğruldu ve temiz bir kadeh çıkardı. "Evet, doğru. Ah, bilirsin, biz vampirler bazen gücümüzün farkında olamayabiliyoruz."

"Doğru" dedim.

"Elini sıkardım, Worm, ama üzerinde o kadar çok gümüş var ki yanabilirim."

Worm, Seth'e bir kadeh doldurdu ve benim içkimi de tazeledi. "Jack, kurtadamlar ve gümüşlerle ilgili anlatıların doğru olduğunu söyledi."

"Korkarım öyle" dedi Seth.

"Peki, bir kurtadamı nasıl öldürürsün?" diye sordu Worm. Seth neredeyse ağzındaki viskiyle boğuluyordu.

"Bu, yeni tanıştığın bir adama sorulacak dostça bir soru değil" dedim. Ben de hortlaklar dünyasının Emily Post'u sayılmazdım ama en azından kibar olabilirdim.

"Özür dilerim" dedi Worm, "ama bir kavgada arkanızı kollayacaksam, böyle bir şeyi bilmem gerektiğini düşünmüyor musunuz? Yani, Jack gümüş mermi kullanmanın hoş olmayacağını söyledi."

"Jack her zaman yapılacak doğru şeyi bilir" dedi Seth, şişeyi Worm'den alıp kendine bir kadeh daha doldururken.

"Aslında, Worm'e bir silaha gümüş mermi koymamasını söylesem de Connie'nin tam olarak bunu yapmayı planladığını umuyorum. Dün gece konuştuğumuzda ona bu konuda yeterince ipucu verdim."

"Öyle de olması gerekirdi" dedi Seth. "Bu arada, Jack, dolunaydan önce Connie'yi tekrar görüp caydırman mümkün olabilir mi? Onun beni kurt halimle görmesini istemiyorum. Ve dönüşümümü izlemesini kesinlikle istemiyorum. Ayrıca, işler kontrolden çıkarsa onu tehlikeden uzak tutmamız gerek."

"Onunla mantıklı konuşmaya çalıştığımı sen de gördün" dedim. "Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun. Bir konuda kararını verdiğinde ne kadar inatçı olduğunu da bilirsin."

"Tekrar dene. Ciddiyim, Jack. Sana nasıl baktığını gördüm. Eğer ona ulaşabilecek biri varsa o da sensin. Sadece onunla biraz konuş. Fikrini değiştirecektir."

"Tamam, tamam." Aslında, gidip Connie'yle konuşmak için bir

bahane arıyordum ve bu iyi bir nedendi. Dikkatli olursam, Connie'yi Seth'le ilişkisi hakkında konuşturabilir ve hâlâ ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini de öğrenebilirdim.

Ayrıca, kavga sırasında onun yanımızda olmasını ben de istemiyordum. Çok fazla terslik olabilirdi. Onu gelmekten caydıramazsam, en azından silahına gümüş kurşun koymasını söyleyebilirdim.

"Gümüş kurşun nereden alınır ki?" diye sordum. "Wal-Mart'ın spor malzemeleri bölümünde öyle şeyler bulunabileceğini sanmıyorum." Viskiye yudumladıkça tadı daha da güzelleşiyordu.

"Kendi gümüşünü eritip mermilere doldurman gerekir" dedi Seth. "Buna inanabiliyor musun? insanlara odaklanmış bir dünyada insan dışı varlık olmak, kesinlikle süt çocuklarına göre değil."

İkimiz de Werm'e baktık. Elimizde değildi. Neyse ki fark etmedi. Aslında, esintideki küçük bir söğüt gibi sallanıyordu. Birkaç kadeh daha içerse, hiçbir şeyi fark etmeyecek hale geleceği belliydi.

"İnsan olmadığında, ihtiyaçlarını perakendecilerden karşılayan da zorlaşıyor" dedi Werm. "Kan, örneğin. Gidip de raftan alabileceğin bir ürün değil ki."

"Bu hayatlarımızı çok kolaylaştırırdı" dedim. "Kasap dükkânları her zaman geç saatlere kadar açık olmuyor."

"Dişlerine bakayım" dedi Seth, Werm'e.

"Ne?" Werm, az önce dokuzuncu sınıf öğretmeni onu bütün sınıfın önünde bir cebir problemini çözmesi için karatahtaya çağırması gibi baktı.

"Yap" dedim, kendi kadehimi boşaltırken. "Tekilan var mı?"

Werm bakmadıklarından emin olmak için kızlara bir bakış attı ve çekingene bir tavırla dudaklarını çekerek küçük dişlerini gösterdi.

"Dostum, bana bu herifin bir *yavru* olduğunu söylememiştin" dedi Seth.

"Dinle, bu küçük adamın özel yetenekleri var." Şişeyi Seth'in elinden aldım ve kendime bir kadeh daha doldurdum.

"Ne yeteneği? Birini ağlayarak mı öldürüyor?" İçkisinin geri kala-

nını bitirdi ve biraz daha doldurmam için kadehini uzattı. Doldurdum.

"Yen'U'mmesss ol'bilrrmm" dedi Werm, tekila şişesini çıkarırken.

"Bana hiç de yenilmez gibi görünmedin, küçük adam" dedi Seth.

"Yenilmez değil, *görünmez* dedim. "Bunu yaptığını gördüm."

"Görünmezken yaptığını nasıl görebildin?"

Tekilayı açıp şişeden içtim. "Perdelerin arkasında saklanırsa, kumaşların oynadığını görebilirsin. Kendine içki doldurduğunda içki şişesinin kendi başına hareket ettiğini görürsün. Bir süre önce büyük bir vampir kongresine gizlice daldı. Onu tutup dışarı çıkarmak zorunda kaldım. Herkes delirdiğimi sandı."

"Ciddi misin?" Seth, Werm'e bu kez hayranlıkla baktı. "Bu gerçeğe sağlam bir yetenek."

"Kesinlikle" dedim ve tekila şişesini Seth'e verdim.

"Hey, Werm'ün *yen'll'messllom* kullanmak için bir plan yapalım" dedi Seth.

Werm sınıfta konuşmak için izin istiyormuş gibi parmak kaldırdı. "Ölümüne bir kavga için planımızı sarhoşken yapmak zorunda mıyız?"

"Ben en iyi planlarımdan bazılarını hep sarhoşken yapmışımdır" dedim.

"Kazayla zombi diriltmek gibi" dedi Werm.

Seth bana bakarak gözlerini kırıştırdı. "Ne dedi bu?"

Başımı iki yana salladım. "Endişelenecek bir şey değil. Sadece küçük bir... hata."

"Bu ciddi bir hata, dostum" dedi Seth.

"Huey. Adı Huey." Werm kadehini uzatarak tekila istedi.

"Huey zombi mi?" dedi Seth. "Tanrım, üzerime biraz kan dök, bana da vampir de. Elmacık kemiklerinin biraz fazla geçkin göründüğünü düşünmüştüm."

"Geçkin zaten" dedim. "Ona boynuna asması için Noel ağaçların-

da kullanılan kokulardan verdim. Müşteriler ona tuhaf tuhaf baksa da en azından kötü kokmasını engelliyor. Müşterilerden uzak kaldığı sürece, hiçbirini anlamıyor."

"Melaphia daha fazla çürümesini engellemek için bir büyü yaptı" dedi Worm.

"Bu gerçekten kaliteli bir tekilaymış, dostum" dedim. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet, plan. Bakalım. Seth, adil bir dövüşte Samson Thrasher'ı yenebileceğini biliyoruz, değil mi?"

"Evet" dedi Seth.

"Ama aynı zamanda biri kendisini zorlamadıkça Samson'ın adil dövüşmeyeceğini de biliyoruz. Dolayısıyla, diyelim ki kavga başladı ve diğer kurtları işe katmak gibi bir hile denedi. Yapacağımız şu..." Planımı Worm ve Seth'e açıkladım. Sözüm bittiğinde ikisi de başıyla onayladı.

"Bu Thrasher'ların içine biraz Tanrı korkusu salar" dedi Worm.

"Sonrasında, Seth sürü lideri olacak ve ona karşı çıkmaya cesaret edemeyecekler."

Seth, Worm ve bana samimi bir şaşkınlıkla baktı. "Hey, bu gerçekten de iyi bir plan."

"Evet" dedim. "Ne bekliyordun ki?"

"İki sarhoş vampirden mi?" diye sordu Seth. "Doğrusunu isterse-niz, pek bir şey beklemiyordum."

"Bu kadar vücut kılına karşılık çok az inancın var" dedim ve başımı iki yana salladım.

Worm neredeyse boşalmış Jack Daniels şişesini kaldırdı. "Kurnazca bir plana ve iki gece sonraki adil dövüş. En iyi kurt kazansın."

Kadehimi kaldırıp şişeye vurdum. "Wookie kazansın" diye düzelttim. Seth bana çatık kaşlarla bakıp hafifçe hırladı.

"Başlama" dedi ve kadehini tokuşturdu.

William

"Sana yardım edeceğim" diye tekrarladı Will ve durduğu yerde doğruldu. "Ama umudum yüksek değil, dostum. Ona ulaşabileceğimizden şüpheliyim. Ulaştık bile, seninle ikimiz onu elinde tutana karşı koyacak kadar büyük değiliz."

"ikimiz birlikte güçlü oluruz" dedim. "Ama ya sana daha fazlası var dersem? Bizimle birlikte savaşacak bir düzine daha vampir bulabileceğimizi söylersem? Onu geri almak için yeterli gücümüz olur mu?"

Gözleri ilgiyle açıldı. "Şu vampirleri bir göreyim" dedi.

Will'i diğerleriyle tanışması ve onlara Renee hakkında bildiklerini anlatması için Olivia'nın malikânesine götürdüm. Sözlerimizin Hugo'nun Will'le psikik bağlantısı sayesinde sezilebileceğinden korktuğumuzdan, sokaklarda konuşamazdık. Mahzendeyken, Will düşüncelerini Hugo'dan gizlemek için bütün becerisini kullanmıştı. Ama sokaklarda konuşurken başka şeylerin Will'in dikkatini dağıtmasını istemiyordum.

Elbette ki Eleanor, Will ve benim onu arkada bırakmamızla ilgili fazlaca itiraz etmişti. Hugo ve Diana'ya Renee'yi kurtarma planımızdan söz etmemesi için söz verdirmiştim ve sonra da kendi kanımla tekrar beslemiştim.

Will'i Olivia'nın malikânesine götürmekle aldığım riskin farkındaydım ama Renee benim en önemli sorumluluğumdu. Renee'yi kaybedersem, Olivia ve vampirleri -ve bu dünyadaki diğer her şey- benim için hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Bree ve diğer dişilerden biri bizi ön kapıda karşıladı ve bir yabancıyla geldiğimi görünce Olivia'yı çağırdılar.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu Olivia, şaşkın gri gözlerini bana çevirerek.

"Evet."

"Ne yaptığını biliyor musun, William?"

"Renee'yi geri almamıza yardım edecek." Bu aslında sorusunun cevabı değildi ve o da biliyordu.

Bree, hanımının kolunu tuttu. "Bunu yapma, Liv."

Olivia kolunu kadından kurtardı. "İçeri gelin" dedi ve geri çekilerek bize yol verdi.

Will ortamı inceliyordu; Victoria tarzı mobilyalar, Fransız perdeleri, antredeki antika büfeler... Alger'ın paha biçilmez koleksiyon parçaları. "Bu gösterişli değil mi?" dedi, konuşma tarzı yine yirmili yılların Londra'sına dönerek.

Görünüşe bakılırsa, Will o kadar çok çağ yaşamıştı ki konuşma tarzı belli bir döneme uymuyordu. Elbette ki hepimiz çağlar boyunca yaşamıştık ama kendimize has ve zamandan bağımsız olan bir tarz oturtmuştuk. Bence Will puuk kişiliğini bir tür savunma mekanizması olarak benimsemişti çünkü tarzın kendi kabalığı ona açıklığını çektiği paravanı sağlıyordu. Renee'ye karşı tutumunun yumuşamasının, annesinin sahip olmadığı insanlık kıvılcımından kaynaklandığını düşünüyordum. Elbette ki Will ailesini katlettiği için Iban buna karşı çıkardı.

Olivia iki kadını içecek bir şeyler hazırlamaya gönderdi; bizi duyamayacakları bir yere göndermek için bir bahane olduğu belliydi. Duvardaki portreleri inceleyen Will'e aldırmadan kısık sesle bana yaklaştı. "Hugo, Diana ve emirlerine amade diğer vampirleri bir

sonraki günbatımında üzerimize çekmeyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hugo'dan nefret ediyor" dedim.

"Ayrıca, emrimize amade başka vampir de yok" dedi Will, doğal bir tavırla kulak misafiri olarak. "Sadece üçümüzüz. Hugo'nun zevk için mahzene bağladığı dişi dışında ve o da bence seksten başka bir işe yaramaz." Dönüp bana baktı. "Affedersin. Baba."

"Bu klandan ve güvenliklerinden ben sorumluyum" dedi Olivia. "Bu, Iban'ın bütün klanını yok eden adam! Üstelik Sullivan'ı da öldürdü."

"Öyle söylediğinde çok kötüymüş gibi gösteriyorsun" dedi Will. Olivia cevap vereceksen, Will elini kaldırarak onu susturdu. "O insanları sadece aşırı baskı altındayken öldürdüm ve şimdi yeni bir sayfa açtım. Endişelenme. Üvey babamı sevgili vampirlerini yesin diye getirmem. William haklı. Hugo'dan nefret ediyorum. Ama küçük olandan da çok hoşlandım."

Aynı gece oğlumun ölmüş olmasını dilerken şimdi içinde biraz insanlık kırıntıları kalmış olabileceğini ummaya başlamam ilginçti. Ve hepsi, cılız, gamzeli bir insan çocuğun anıları yüzündendi. Kendi doğam için de seviniyordum. Eğer Will'i kötülükten kurtarma umudu varsa, aynı umut benim için de var olabilirdi.

"Şu salgından tamamen kurtuldu mu?" diye sordu Olivia, bana dönerek.

"Sana bulaştırmam, hayatım" dedi Will. "Tam *burada* duruyorum."

Olivia ona bir sokak köpeğiymiş gibi baktı ve bir bahaneyle vampirlerini salona çağırdı.

"Will, Renee'yi geri almamıza yardım edecek" dedi Olivia. "Nerede olduğunu, onu kimin tuttuğunu bildiğini ve büyük tehlikede olduğunu söylüyor. Bize neyle karşı karşıya olduğumuzu anlat, Will."

Will etrafına bakındı. "Savaşçılarınız bunlar mı? Bana pek güçlü görünmediler."

Üzerine öyle hızlı atıldılar ki hareket ettiklerini neredeyse ben bile göremedim. Olivia, Will'in arkasında duruyordu ve kollarını bir sarmaşık gibi vücuduna dolamış, Will'in kollarını iki yanına bastırarak sabitlemişti. Dişleri uzayıp Will'in boynuna dayanmıştı. Diğerleri çeşitli türde silahlarla -tahta kazık, gümüş kama ve hançerler- ikisini sarmıştı ve Olivia'nın tek sözüyle saldırmaya hazırdı. Etkileyici bir hız ve güç gösterisiydi. Onlar hakkında benim de şüphelerim olduğunu itiraf etmeliyim. Pek iri yarı görünmüyorlardı ama görünüş daima yanıltıcı olabilir.

"Ailemin becerilerini bir daha sorgulamazsan akıllılık edersin."

"Kaltak" diye homurdandı Will.

"Birinin oğlu" diye tısladı Olivia.

"Çocuklar" dedim, sakın bir sesle. "Asıl konuyu unutmayalım."

"Çekilin tepemden" dedi Will. Olivia onun kendisini silkelemesine izin verdi ve diğerleri de sessizce yerlerine döndüler. Kazıklarını, kamalarını ve hançerlerini kınlarına soktular ve kınlar da özel dikimli ceketlerin ve uzun siyah eteklerin altlarında gözden kayboldu.

"Çok gergin görünüyorlar. Sen ne dersin, Will?" dedim. Herkes sakinleşince yine ona sordum. "Renee nerede? Onu elinde tutan kim?"

Will siyah ceketini ve kırıksıklıklarını düzeltti. "Sadece, annemin bir adamla onun hakkında konuştuğunu duydum."

"Bir adam mı? Bu adamın bir adı var mı?" diye sordu Olivia.

"Ulrich" dedi Will. "Adı Ulrich."

Olivia ve ben birbirimize bakarken benliğim korkuyla sarsıldı. Ulrich, ikimizin de iyi bildiği bir isimdi; Reedrek'in babasıydı. Bunun mümkün olacağını sanmazdım ama Olivia'nın kaymaktaşı teni daha da soldu. Haksız sayılmazdı. Efsaneler doğruysa, Lucifer'ın kendisiyle karşı karşıya olabilirdik.

"Onunla sen karşılaştın mı?" diye sordum.

"Hayır. Sadece konuşmalarını duydum. Bir gece annemi gizlice izledim. Kanalizasyonda uzun bir yürüyüşten sonra, doğruca toprağın

içine giren bir geçide geldi. Taş ve sarmaşıkları kullanarak o kadar uzun süre aşağı indik ki cehenneme ulaşacağımızı sandım. Kükürt kokusu aldığımı yemin edebilirim.

"Tam geri dönmeyi düşünürken, geçit bir tür odaya bağlandı. Koridorda gizlenmeye devam ederek annemin Ulrich denen adamla konuşmasını dinledim. Onu tanıyor musunuz?"

"Ben hiç karşılaşmadım" dedim. "Ama adını duydum. Senin büyük-büyükbaban. Ve senin, Olivia. Eminim Alger sana bunu söylemiştir."

"O halde kuzeniz" dedi Will ve dudaklarını büzdü.

Olivia ona aldırmadı. "Alger'ın Ulrich'ten söz ettiğini duymuştum" dedi. "Alger da onunla hiç karşılaşmamış ama yine de ondan korkuyordu. Reedrek'in ondan ödünün patladığını ama aynı zamanda da... sevdiğini söylemişti."

"Çok baştan çıkarıcı ve etkileyici olduğu söylenir" dedim. "Ve çok kötü. Reedrek hep ondan gücüne hayranlık duyuyormuş gibi konuşurdu." Bir çocuğu öcü hayaletleriyle korkutur gibi, beni Ulrich'le ilgili hikâyelerle korkutmaya çalışmıştı.

"Benim de ödümü patlattı" dedi Will, ürpererek.

"Renee orada mıydı?"

"Hayır. Başka bir yerde tutuluyordu. Daha derinlerde."

Atmayan yüreğimin sızladığını hissettim. Zavallı kızım, yerin o kadar altındaydı. Tek başına... belki de deşil. Zihnim olasılıkları düşünmek istemiyordu. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bir şekilde... hissettim. Be-ben... en azından yakınlarda olduğunu hissediyordum. Ama açıklayamam."

Ben açıklayabilirdim. Renee ve Will, damarlarında dolaşan voodoo kanıyla birbirlerine bağlıydı. Will'i kurtaran aşıda, Renee'den alınan kanın yüksek derecede damıtılmış hali vardı.

"O... tehlikede" dedi Will, kekeleyerek.

"Bununla ne demek istediğini açıkla. Ulrich onunla ilgili ne dedi?"

Will derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı. "Dolunay gecesi kızı kurban edecekler."

Jaek

Kendisi, Worm ve kızların zemin döşemelerini bitirmesine yardım etmeye gönüllü olurken, Seth beni de Connie'yi ziyarete teşvik etti. Sarhoş bir kurtadam tarafından döşendikten sonra o yer karolarının nasıl görüneceğini merak ediyordum ama çılgınca bir yorgan gibi görünen bir zemin Worm'ün hoşuna gidecekse, benim de hoşuma giderdi.

Doğru hatırlıyorsam -ki çeyrek litre viskinin arkasından içilen tekila düşünülürse bu asla mümkün olamayabilirdi- bu gece Connie izinliydi. Şansım yardım ederse onu evde bulabilirdim. Direksiyona geçebileceğime güvenmediğimden, tünellerden gitmeye karar verdim.

Savannah'nın altındaki tüneller şehrin tarihinin ilk yıllarından, şehrin kurucularının kasırgalardan korunmak için sokak seviyesini yükseltmeye karar verdikleri zamandan kalmıştı. Tarihi olarak, tüneller korsanlar, haydutlar ve her türde kanun kaçakları tarafından ganimet saklamak, kanundan kaçmak vs. için kullanılmıştı. Aynı zamanda, gündüzleri vampirlerin şehrin altında dolaşması için de çok avantajlıydılar... ya da araba kullanamayacak kadar sarhoş olduklarında ve yürüyerek kestirmeden gitmek istediklerinde.

Connie'nin oturduğu binanın altına giden yol, beni büyükbabam Reedrek'in temel taşı içine gömülü olduğu yeni hastanenin yanından geçiriyordu. William onu dondurmuş veya taşla dönüştürmüştü ama daha sonra ondan bilgi almaya ihtiyacı olduğunda tekrar çözmüştü. Sonra da tekrar dondurmayı unutmuştu. O zamandan beri iştirme mesafesine girdiğim her seferinde beni rahatsız ediyordu.

Reedrek hâlâ kapana kısılmış durumdaydı ama zihni, yakınlardan geçenlere psişik yetenekleriyle ulaşmasına izin verecek kadar özgürdü. Yakın zamanda onu bir kanalizasyon onarım ekibiyle konuşurken ve

kendisini granit mezarından balyozlarla çıkarmaları için onları ikna etmeye çalışırken yakalamıştım. Küçük planını tam zamanında bozmuştum ama yaramazlık potansiyeli beni hâlâ ürkütüyordu.

Hani derler ya; deli olabilirim ama aptal değilim. Bu, Reedrek'in durumuna çok uygundu. Hâlâ iğrenç bir ihtiyar olmasına rağmen, duysal yoksunluk onu delirtiyordu. O onarım ekibi olayından beri yaklaştığım birkaç seferinde, onu delice konuşurken ve bilmecelerle uğraşırken bulmuştum.

Beni hissetmeyeceğini umarak parmak uçlarımda yürümeye çalıştım ama böyle bir şey mümkün değildi. "Jaaaackeeeee" diye seslendi, şarkı söyleyerek. "Benim, zavallı büyükbabam Reedrek."

"Ah!" diye bağırdı. Voodoo kanını paylaşmıyor olabilirdik ama normal vampir soyağacında hâlâ bağımız vardı. O benim büyükbabamdı ve yaklaştığım her seferinde beni hissedirdi.

"Şşş, seni ihtiyar sersem" dedim ve yürümeye devam ettim. "Gitmem gereken yerler, yapmam gereken işler var."

"Benim de öyle, oğlum. Aslında, biz daha konuşurken aracım geliyor bile."

"Nereye gideceğini ve seni oraya kimin götüreceğini sanıyorsun? Şahsen, seninle Alabamada bir horoz dövüşüne bile katılmazdım."

"Büyük bir fedakârlık yapacağım!" dedi Reedrek, hevesle. "En azından yapmayı umuyorum. Aracım gecikiyor. Önemi yok. Kalmış kuzu eti de iyidir. Hatta belki güzel bir kuzu yahnisi."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Ah, doğru" dedi Reedrek, gülerek. "Cehennem çanları! Çanların kimin için çaldığını sorma. Senin için çalışıyorlar."

"Pekâlâ, ben gidiyorum artık" dedim ve yanımda duruyormuş gibi el salladım. "İyi eğlenceler, her nereye gideceğini düşünüyorsan."

"Eğleneceğim! Ve kuzuya senin için de bir öpücük vereceğim!" Reedrek'in korkunç kahkahaları tüylerimi ürpertti. Sadece beni korkutmaya çalışıyordu. "Kuzu eti severim" dedi.

"Sersem ihtiyar. Saçmalığı kes!" Yaşlı şeytanı kafamdan atma-

ya kararlı bir şekilde yürümeye devam ettim. Geri döner dönmez Reedrek'i tekrar dondurması için William'la konuşacaktım.

Connie'nin evine ulaştığımda kapıyı vurdum ve cevap vermesi için beldedim. Buraya son gelişimi hatırlamaktan kendimi alamıyordum: Connie'yle romantik bir şeyler yaşamaya başladığımız anda alev almıştım.

Kapının diğer tarafındaki ayak seslerini duyduğumda, gelenin kim olduğunu görmek için delikten baktığımı anladım. El salladım. Kapı açıldı.

"Girebilir miyim?" diye sordum.

"Buraya son gelişinde neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum." Olanların anısı beni neredeyse ayıltmıştı. Ama çok değil. "Yine de seninle konuşmam gerek."

"Cooter Brown kadar sarhoşsun ama ben de seninle konuşmak istiyorum. Kim bilir? Belki bu şekilde daha mantıklı konuşursun. Gir."

Connie'nin sıcak dairesine girdim ve duvardaki haçtan olabildiğince uzağa, kanepeye oturdum. Son gelişimde kazayla haça sırtımı çarpmış, bir de ondan yanmıştım.

"Önce sen" dedi Connie, karşımdaki sallanan koltuğa otururken. Pembe pamuklu bluzunun içinde yumuşak ve sevimli görünüyordu.

"Peki" diye başladım. Artık buradayken, bu kez de nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Kurtadam kavgasına gelmeni gerçekten istemiyorum."

Öfkeli bir şekilde nefesini üfledi. "Bunları konuşmuştuk. Geliyorum. O kadar."

"Evet. Böyle diyeceğini Seth'e de söylemiştim zaten."

"Yani ikiniz bunu konuştunuz. Arkamdan iş çeviriyorsunuz, ha?"

"Mesele şu ki onu kurtadama dönüşürken görmeni istemiyor. Bu biraz... iğrenç bir görüntü. Sanırım onu bir hayvan olarak görmek fikrinden hoşlanmıyor." Olabildiğince duyarlı görünmeye çalışarak

sesimi fısıltı seviyesine indirdim. Belki o zaman Seth'le ilgili neler hissettiği konusunda bana birtakım ipuçları vermeye gönüllü olabildi. "Korkunç, çok korkunç bir manzara. Bir daha ona aynı gözle bakmayacağından korkuyor."

"Onun Chewbacca'ya benzediğini söylediğini hatırlıyorum" dedi.

"Hayır, teşekkürler. Ben öyle şeylerle ilgilenmem."

"Chewbacca, *Star U^zr*/daki *Wookie*" diye açıkladı.

"Ah, evet. Korkunç, gerçekten iğrenç."

"Bence Chewbacca aslında oldukça şirin."

"Ne?" dedim, dehşete kapılarak. "Chewbacca... şirin?"

"Neden itiraf etmiyorsun, Jack? Artık bir kurtadam olduğunu bildiğimden, Seth'in iğrenç olduğunu düşünmemi istiyorsun." Yanlış davrandığımı düşündüğünde her zaman yaptığı gibi bir kaşını kaldırdı. Artık yemi yutmayacağı belliydi.

"Ah, şey, hayır. Gerçek şu ki senin tehlikeli bir duruma girmeni istemiyorum."

"Ve?"

"Ve, şey, bütün dişlerim ortaya çıktığında neye benzediğimi görmeni de istemiyorum. Seth'in kurtadam görüntüsünü biraz görürsen, benim görece daha iyi kalacağımı düşünüyordum." Bunu söylediğimde, aslında Seth'e karşı duygularının derinliğini anlamaktan çok, bana karşı neler hissettiğini anlamaya istekli olduğumu fark ettim.

Connie ürperdi; hiç şüphesiz Sullivan'ın öldüğü geceyi düşünüyordu. Benim Will'le giriştiğim vampir dalaşını görmüştü. O gece ona ne olduğumu açıklamak zorunda kalmıştım. "En azından, sonunda gerçeği öğrendim" dedi. "Özellikle benimle konuşurken daima konuya sadık kal, Jack. Hemen söz ver bana. Bana asla ama asla yalan söylemeyeceksin."

"Ah... peki" dedim. Aklımdaki kesinlikle bu değildi. Connie duygularını açıklamamış, bunun yerine bana istemediğim bir söz verdimişti. Bir vampir olduğunuzda, insanları kimliğinizle ve yaptık-

lariuzla ilgili kandirmayı çabuk renirsiniz. Kendimle ve trmle ilgili hâlâ Connie'nin bilmesini istemediğim Şeyler vardı.

"İstavroz ıkarıp İncil zerine yemin eder misin?" dedi Connie.

"ok komiksin."

"O zaman söz ver."

"Peki. Söz veriyorum. Ama lütfen kavgaya gelme konusunu tekrar düşün. Seth ve ben insanları ilgilendirmeyen bu konuyu halledebiliriz."

"Will'i hallettiğin gibi mi?"

Bunu yine yüzüme vurmasının an meselesi olduğunu biliyordum. "Duymaktan bıktığını biliyorum ama sorun Şu ki..."

"KarmaŐık, biliyorum. Bunu söyleyip duruyorsun. Hazır söz vermiŐken, bunun neden karmaŐık olduğunu anlatma zamanının gelmedi mi sence?"

Bu mantığa karşı ıkamazdım. Ona söylememek için bir neden bulamadığımı zaten biliyordu. "Will, NVilliam'ın oğlu" dedim.

"Vampir oğlu mu, gerçek oğlu mu?"

Bunu ifade edişi beni biraz incitmiŐti. Kendimi hep William'ın gerçek oğlu gibi hissetmiştim; insan yıllarıyla aynı yaşlarda gibi griinsek bile. "İnsanoğlu" dedim.

Connie eliyle saçlarını sıvazladı. Pembe bluzuyla ve makyajsız haliyle bile çok güzel ve Şehvetli görünüyordu. "Peki. Sanırım Şimdi bunu anlayabilirim. William'la başını derde sokmadan onun oğlunu ldremezsın."

"Büyük ölçüde yle."

Bu gece ilk kez gülümsedi. "Gördün mü?"

"Neyi?" diye sordum.

"Boşlukları benim için doldurdun ve gerçeği söyledin. O kadar da zor değildi, değil mi?"

"Hayır" dedim. "Sanırım hiç değildi. Sanırım sana bunu daha önce söylemeliydim."

"Kesinlikle doğru. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Bana söylemen gerektiğini düşündüğün bir şey?"

Evet, bir sürü. Oıa saçlarının Tiffany yer lambasının ışığında nasıl siyah elmaslar gibi parladığını veya nasıl yabancı çiçekler gibi koktuğunu söylemek istiyordum.

"Jack?"

"Ah, muhtemelen var ama şu anda aklıma gelmiyor" diye mırıldandım. "Benimle konuşmak istediğini söylemiştin. Konu neydi?"

"Bir süre önce senden istediğim şey. Görmek istediğim ölmüş biri var ve beni ona götürmeni istiyorum."

"Bunun mümkün olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ölümünden sonraki yaşamın veya yer altı dünyasının... ya da adına her ne diyorsanız, kesinlikle gerçek olduğunu biliyorum. Melaphia bana ikna edecek kadar şey gösterdi."

"O zaman neden bunu Melaphia'dan istemedin?"

"Çünkü detayları sormaya başladığımda kaçamak cevaplar verdi. Ayrıca, Renee'nin kaçırılmasından beri nasıl olduğunu da biliyordun."

"Belki de bu konuda konuşmak istememesinin bir nedeni vardır."

"Konuyu dolaştırma, Jack. Konunun özünü bildiğini biliyorum. Son birkaç günde bana bir sürü şey açıkladın ve gökyüzü başımıza yıkılmadı. Bu konuda da bana karşı dürüst olamaz mısınız?"

Tavsiyesini istediğimde Mel'in bana söylediklerini hatırladım. Connie'ye William'a yer altı dünyasında neler olduğunu anlatmayı önerdiğimde çok tuhaf tepki vermişti. Neden? Melaphia bana sadece Connie'yi oyalamamı ve ona yer altı dünyasına ziyareti Mel'in yasakladığını söylememi tembihlemişti. Ama Connie'ye neden gerçeği söylemekten vazgeçmem gerektiği konusunda mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Bu doğru bir şeydi ve özgürleştiriciydi. Melaphia'nın ataları dışında, daha önce bir insanla hiç bu kadar açık konuşmamıştım; özellikle de değer verdiğim biriyle.

"Pekâlâ" dedim. "Bunu yapmana izin vermememin nedeni şu: William bir defasında pek ölü denemeyecek ama aynı zamanda canlı da olmayan birini kurtarmak için oraya gitmişti."

Connie koltuğunda öne doğru eğildi ve kız izci kampında ateşin başında korkunç bir hikâye dinliyormuş gibi baktı. "Nasıl olabilir? Yani, biri nasıl öyle bir durumda kalabilir ki?"

"Bunun birini vampire dönüştürme süreciyle ilgisi var" dedim. "Diyelim ki bir sürü şey ters gitti. Ama şu anda önemli olan kısmı bu değil. Asıl anlamın gereken, oraya gittikten sonra William'a olanlar."

Connie başıyla onayladı. "Devam et."

"Öncelikle, bedeninden ayrıldığında, kendisi de ölmüş gibiydi. Yani, *gerçekten* ölü. Mel ve ben onu uyandıramadık. Ruhunu bu dünyaya döndürmenin ve bedenine tekrar girmenin yolunu nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum. Ve onu bulunduğu yerde kapana kısılmış halde hayal etmek de istemiyorum. Her türde iblisle doluydu. Karanlıkta uzanan ve..."

"Kes!" Connie ellerini kulaklarına bastırdı. Yavaşça elleriyle saçlarını sıvazladı ve sonra ellerini koltuğun dirsekliklerinde kaydırıp, sımsıkı kavradı. "Yani oraya herkes gidiyor mu? Hat-hatta iyi, saf ve masum olsalar bile?"

Bunu bir an düşündüm. Oraya gittiğini bildiğim kişiler sadece William, Eleanor ve Shari'ydi; vampirler veya vampir olmak isteyenler. "Bilmiyorum" dedim. "Şimdi düşününce, orasıyla ilgili konuştuklarımı duyduğum kişiler sadece vampirlerdi."

Connie bir an için tuhaf bir şekilde neşelendi ama sonra yine yüzünde sıkıntı ifadesi belirdi. Ayaklarını poposuna çekerek bacaklarına sarıldı ve başını dizlerine koydu. "İnsanken dindar biri miydin, Jack?"

"Ben de senin gibi Katolik olarak yetiştirildim" dedim, Connie'nin bir köşedeki Bakire Meryem sunağına bakarak. "Tanrı'ya inandığımı söyleyebilirim." Haçların ve kutsal suyun tenimi nasıl yaktığını düşündüm. Tanrı'ya inancımı göstermek için üçüncü derece yanık-

tan daha sağlam bir kanıt olabilir miydi? "Evet" dedim, sonunda. "Sanırım hâlâ dindar bir adamım. Ruhlu olmayan birinin olabileceği kadarıyla."

"Peki. Diyelim ki bize kilisede hep öğrettikleri şey doğru."

"Hangi kısmı?"

"tyi insanların cennete, kötü insanların cehenneme gitmesiyle ilgili kısım. Bu durumda, kötü olmayan insanlar ölümden sonraki yaşamlarında mutlu olabilirler ama vampir olan insanlar -yani sonsuza dek lanetlenenler- bir işkence yerine giderler, değil mi?" dedi. "Üzerine alınma."

"Alınmadım" dedim. Lanet olsun, birine hatırlatılmaması gereken bazı şeyler vardır. "Evet. Demek istediklerini anlıyorum. Konuşmak istediğin kişinin iyi biri olduğunu ve korkunç bir yerde olmaması gerektiğini söylüyorsun."

"Evet ama dahası var." Alnındaki küçük kırışıklık geri dönmüştü.

"Nedir o?"

"Aslında iki kişiyle konuşmam gerek. Biri cennette."

"Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle eminim" dedi, kararlı bir tavırla.

"Diğeri?"

"O" diye başladı ve yüzü değişti. Şimdi yüzünde tiksinti ve evet, hatta nefret vardı. "Cehennemde."

"Sana yine sormak zorundayım" dedim. "Emin misin?"

Connie'nin bakışları bana artık benimle olmadığını söylüyordu. Zamanda çok uzaklara, cehennemin kendi tasvir ettiği bir haline gitmiş gibi bakıyordu.

Sonunda kendine geldi ve yüzünde daha önce görmediğim bir yorgunlukla baktı. "Ah, evet" dedi. "Tamamen kötü olanlar, sonsuza dek yanmayı hak edenler için bir cehennem olduğu doğruysa, o kişi kesinlikle cehennemde."

William

Renee kurban edilecekti. Korku, ölümsüz varlığımda sık hissettiğim bir duygu değildi. Bunun nedeni öldürülmemin zor olması da değildi; daha çok, devam eden varlığımın çelişkileriyle ilgisi vardı. Ama şimdi sevgili Renee'm için gerçek korkuyu tadıyordum. Bir vampirin kurban vereceği sadece iki varlık vardı. Biri Şeytanın kendisiydi. Diğeri de en az o kadar kötüydü.

"Dolunaya iki gece var" dedim, elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak.

"Doğru" dedi Wiil.

"Neler duydu?" diye sordu Olivia. "Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"İster inanın, ister inanmayın ama politika" dedi Will. "Görünüşe bakılırsa annem bu Ulrich denen adamın kendisini kan emicilerin hiyerarşisinde yükseltmesini istiyordu. Ulrich'in kendisi de kendi üzerindeki kınıyı yalıyor. Renee'yi kurban etmenin, yüksektekilerle aralarını daha da iyileştirmelerini sağlayacağını, hatta belki Ulrich'in bir tür vampir konseyinde koltuk sahibi olabileceğini umuyorlardı. Bu sana bir şey ifade ediyor mu, William?"

Konsey. Tam da korktuğum gibi. Onlarla karşılaşma zamanımın yaklaştığını biliyordum ama bunun kendi bölgemde, yanımda Jack

ve güvenilir yardımcılarımın olacağını umuyordum. Bunun yerine, şimdi Renee'nin yaşamı ve Lalee'nin eşsiz soyu için güçleri ve sadakatleri belirsiz kişilere güvenmek zorundaydım.

"Kara lordların toplantısı" dedim. "Bin yıldan uzun süre önce, en antik ve kötü kan emiciler, türdeşleri üzerinde hâkimiyet sahibi olmalarını sağlayacağını umdukları bir grup oluşturdular."

"Amacı ne?" diye sordu Olivia'nın vampirlerinden biri olan Andrew.

"Basitçe ifade etmek gerekirse, olabildiğince çok insanı vampire dönüştürmek ve böylece bütün dünyayı ele geçirmek için kan emicileri zorlamak" dedim.

"İnsanlara kendilerini fark ettirmeden barış içinde ve özgürce yaşamayı tercih edenlerimizi köleleştirmek istiyorlar" dedi Olivia.

"Ya da daha kötüsü" diye ekledim. "Sayıları yeterince çoğalırsa, işbirliği yapmamakta direttiğimiz takdirde hepimizi kolayca katledebilirler."

"Yani bu konsey üyeleri yaşlı babalar dedikleriniz mi?" diye sordu Will. Başımınla onayladım. "Yani kara lordlardan olabildiğince uzaklaşmak isteyenleri Amerika'ya kaçırmaya da onların yüzünden başladın."

"Evet. On sekizinci yüzyılın sonlarında servet yapmak için önce ben Yeni Dünya'ya gittim. O dönemde, bizi köleleştirmeye çalışan kara lordlara karşı bir ayaklanma başlamıştı. Alger gibi birçokları kalıp savaşmayı seçti. Ama ben öldürmekten bıkmıştım. Asırlar boyunca, Reedrek'in avucunda bir kukla olarak, babama karşı gelen ya da karşı geldiği düşünülen insanları ve kendi soyumdan gelen vampirleri hiç ayırım yapmadan öldürmeye zorlanmıştım."

"Ama senin ve diğerlerinin endişelendiğiniz ölçüde bir kan banyosu hiç gerçekleşmedi, değil mi?" dedi Olivia. "Alger öyle demişti."

"Doğru" dedim. "Ama bağlantılarımın bildirdiğine göre, amaçları hiç değişmemiş. Emirlerindeki orada burada vampir klanlarına saldırıyor, bazılarını öldürüyor, geri kalanları köle yapıyorlar."

"Planladıkları açık savaşa ne oldu? Bütün bu süre boyunca ne yapıyorlardı?" diye sordu Will.

"Kimse kesin olarak bilmiyor; en azından, anlatmaya istekli olan-

lar. En çok desteklenen teoriye göre -aslında bu teoriyi Alger ortaya atmıştı- Konsey üyeleri, tek başlarına davranmaktansa toplam güçlerinin daha büyük olacağını düşündüler. Ama o şekilde olmadı. Hâlâ tehlikeliler; beni sakın yanlış anlamayın" dedim. "Ama kendi aralarında da savaşıyorlar ve sayı veya güç açısından asla ezici bir güç oluşturmayı başaramadılar."

Olivia ve Bree birbirlerine baktılar. "William" dedi Olivia. "Sen günlüğümü gördün; dolayısıyla devam eden projemle ilgili bilgin var: Binlerce yıl öncesinden başlayarak kadın kan emicilerin yaşamlarını belgelediğim çalışmam."

Başımla onayladım. Deylaud, Olivia'nın söz konusu kitabını okuduğu zaman Diana'nın kan emici olarak varlığını öğrenmiştim.

"Alger beni dönüştürmeden önce projeye başladığından beri oluşturduğu bağlantı ağı sayesinde tarihi veriler topladık" diye devam etti. "Yakın zamanda bu bilgiyi bilgisayara aktarmaya başladık."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Olivia elini sallayarak beni susturdu. "Yanlış ellere geçmesi konusunda endişelenme" dedi. "Bütün verileri şifreledik ve akla gelebilecek her türlü güvenlik önlemini aldık. İnan bana. Alger'ın asırlar boyunca kendi başına topladığı araştırma malzemelerinin zenginliğini de biliyorsun."

Yine başımla onayladım. Sevgili dostum Algernon, dizginsiz bir özgürlükçü olarak yaşamasına ek olarak, aynı zamanda birinci sınıf bir araştırmacıydı. Uzun varlığı boyunca çok çeşitli konularda muazzam miktarda notlar toplamıştı ve çoğu kan emicilerin tarihi ve kökeniyle ilgiliydi.

"Son birkaç haftadır, Alger'ın tüm bilgilerini bu veritabanına girmeye başladık, böylece istatistikî olarak ve diğer şekillerde analiz edebileceğiz."

"Verileri analiz etmek'le neyi kastediyorsun?" diye sordu Will.

"Karşılaştırmalar, bağdaştırmalar yapabilir, modeller oluşturabilir, tahminlerde bulunabiliriz..." diye açıkladı Andrew.

"Hey, dostum, siz neyin peşindesiniz?" diye sordu Will. "Bunun bize ne yararı olur ki?"

"Aslında çok çeşidi olasılıklar düşünebiliyorum" dedim, meraklanarak. "Asırlar boyunca hangi vampirlerin birbirlerini tanıdığını, hangilerinin aynı dönemde aynı yerlerde olduğunu, ne tür ittifaklar kurmuş olabileceklerini tahmin edebiliriz..."

"Kesinlikle" dedi Olivia.

"Alger kara lordlarla ilgili bolca bilgi toplamış mı?" diye sordu Will.

"Evet" dedi Olivia. "Daha birkaç gün önce, Konseyle ilgili belgeler bulduk."

"Alger'in ölümünden önce bana kara lordlarla ilgili bildiği her şeyi anlattığından eminim" dedim. "Birbirimize çok yakındık. Benden bir şey gizlemezdi."

"Elbette gizlemezdi, William" dedi Olivia. Sevgili babasından söz ederken gözleri parlıyordu. "Alger'in neden Savannah'ya gelmeyi kabul ettiğini hiç düşündün mü? Sana katılması için ona iki yüz yıldan uzun süre yalvardıktan sonra, neden o zaman?"

"Evet" dedim. "Kara lordlardan gelecek yeni bir tehdit altında olacağımız yeni bir döneme girdiğimizi söylemişti. O Birleşik Devletler e yerleşir yerleşmez, bir sonraki geçişte hepimizi yanımıza alacaktık."

"Bu doğru" dedi Olivia. "Ama dahası da vardı. Başka bir kan emici araştırmacının belgelerini yeni ele geçirmişti. Neredeyse kan emicilerin bu dünyada ortaya çıkışına kadar giden bir araştırmaydı; tabii inanabilirsen. Bulgulardan bazıları o kadar antikti ki papirüs ve taş tablet üzerine yazılmıştı, William!" Şimdi heyecanı neredeyse elle tutulur haldeydi.

"Hangi dillerde yazılmışlar?" diye sordum.

"Aramaik, Yunanca, antik Kelt dilleri, neredeyse her antik dilde. Hepsinin tercüme edilmesi biraz zaman alacak. Özellikle de hepsini çok çeşitli gruplara ayırmak zorunda kalacağımız için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Will.

"İnsan tercümanlar tutacaksak, bir kişiye çok fazla bulgu veremeyiz..."

"Hiçbir insanın bizim hakkımızda çok fazla bilgi sahibi olmamasını garantilemek için" diye tamamladım. "Bunları iyi düşünmüşsünüz. Sizi tebrik ediyorum."

"Teşekkür ederim ama aslında bulgularla ilgili tebrikleri büyük ölçüde Alger hak etti. Düşmanlarımız tarafından çalınabilir veya yakılabilir korkusuyla, yıllar boyunca bulguların hepsinin kopyalarını aldırdı. Alger'ın ölümünden sonra taş tabletleri ve gerçekten antik diğer malzemeleri bulduğumuzda, bulguların çoktan kopyalandığını belirten bir not vardı. Alger taş tabletleri temizletmişti de. *Kaymaktakinda* öldürüldüğünde kopyaları sana getiriyordu. Bir sürpriz olacaktı. Antik kalıntılara duyduğün tutkuyu biliyordu. Ayrılmadan önce tercüme edilmesini bile beklememişti. Bu konuda senin ona yardım edeceğini düşünüyordu."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Kaymaktaşında Alger'ın kalıntılarının yanında bu tür şeyler bulunmadı. Reedrek, Alger'ı nefreti yüzünden ve kaçırma operasyonumu durdurmak için *Kaymaktakina* gizlice bindiğini söyledi ama daha fazlası olabilir. Belki de Reedrek, Alger'ın Konsey hakkında gün ışığına çıkması istenmeyen önemli bilgilere sahip olduğunu biliyordu."

"O kopyalardan kalanların şu anda Atlantik'in dibinde olduğunu tahmin ediyorum" dedi Olivia.

"Bana bunu neden şimdi söylüyorsun?" diye sordum.

"Zamanımız olmamıştı. Reedrek'i ortadan kaldırır kaldırmaz beni Bonaventure'ları organize etmem için buraya gönderdin ve sonra da Hugo'nun vampirlerinin arasına casus göndermemi ve Diana'nın hayatta olup olmadığını öğrenmemi istedin."

"Ve sen de o konuda bana yalan söyledin" dedim.

"Mecburdum" diye cevap verdi Olivia, öfkeyle. "Ve bir de Renee krizi vardı. Kafanda düşünmen gereken o kadar çok şey vardı ki sadece seninle paylaşmama değecek bir şeyler çıkmasını bekledim."

Olivia, gözlerimde kendininkine yakın bir heyecan bulmaya çalıştı. "William, başışla beni. Ama bu keşifle ilgili... daha hevesli olacağını sanıyordum."

Ona vampir tarihinin ve politikasının o anda umurumda olmadığını nasıl söyleyebilirdim ki? Hiç şüphesiz, Renee'yi geri alır almaz onu ve küçük klanını Savannah'ya götürmemi bekliyor olmalıydı. Ama o ve klanı artık umurumda bile değildi. Benim için önemli olan tek şey Renee'yi kurtarmaktı. Will bile neredeyse umurumda değildi. Ancak, hâlâ Olivia'nın yardımına ihtiyaç duyuyordum ve bu yeni bilgiler, bana umduğumdan daha yararlı olabileceğini düşündürüyordu.

"Emin ol ki hevesiz filan değilim. Sadece zihnimde bütün olasılıkları gözden geçiriyorum" dedim. "Bize şu anda elimizdeki sorunla ilgili yardımcı olabilecek bir şeyler bulabildin mi?"

"Will'in az önce Ulrich'in Konsey'i bir kurbanla etkileme hikâyesini duyana kadar bu hiç aklıma gelmemişti." Olivia bakışlarını yere indirdi. Böyle kasvetli bir konuda Renee'nin adını söyleyemiyordu.

"Ya şimdi?" diye sordum.

"Alger'in son notlarından bazılarını, sen Yeni Dünya'ya ilk gittiğinde yazdıklarıyla karşılaştırıyoruz. Konsey'in dirilişinin kökenlerinde yatan şeyleri bulmaya çalıştığını tahmin ediyoruz; herkesin onların emri altında toplanması oldukça büyük bir olay."

"Alger'in Birleşik Devletler'e gitmeye karar vermesinin nedeni" dedi Will.

"Evet. Kesinlikle." Olivia duraksadı ve bir an sonra söyleyeceklerini açıklaması zor olacaktı gibi derin bir nefes aldı. "Alger bu... bu duyguyu kendi hissettiğinde..."

"Felaket?" dedi Will.

Olivia aniden başını ona çevirdi. "Evet. Yaklaşan felaket. Alger tam olarak böyle tanımlamıştı."

Oğlumu takdir ettim. Sezgileri sandığımdan daha güçlüydü. Elbette ki beş yüz yaşında olduğundan Olivia'dan çok daha deneyimliydi ve dolayısıyla, benim gibi, genç kan emicilerin hissedebileceği şeyleri hissedebiliyordu. Donovan'ın geçen gece sözünü ettiği gibi, yaklaşan kötülüğü ben de hissetmiştim. O dönemde bunu Reedrek'in yıllardan sonra tekrar hayatımda oluşuna bağlamıştım ama şimdi bundan daha önemli bir şey olduğunu anlamaya başlıyordum.

"Yani iki yüz yıl önce vampirlerin hissettikleriyle bizim hissettiklerimiz arasında benzerlikler olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Evet" dedi Olivia.

"Eh" dedi Will, "bu küflü eski kâğıtlarda yaşlı iblislerin bu zamana kadar neyin peşinde oldukları ve onlara başarılı olacaklarını daha öncekine oranla daha fazla hissettiren şeyin ne olduğuyla ilgili bir şeyler var mıydı?"

"Alger'ın yakın zamanda edildiği bağlantılardan birine bakılırsa" dedi Olivia, "Konsey element güçlerini kullanmak için güçlerini birleştirmeyi öğreniyordu."

"Toprak, hava, su ve ateş" diye mırıldandım.

"Ve ruh" dedi Olivia.

Ah, Olivia, hiç inançsız olmadı. "Bu gücü kullanabileceklerini nereden biliyorlar?" diye sordum.

"Terörist ülkelerden birinin yeraltında nükleer bomba denemeleri yaptığı iddiasının ortaya atıldığı son seferinde neler olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Olivia.

"İddia edildiğinde mi?" dedim.

"Onlar nükleer denemeler değil, depremlerdi. Alger'ın bu kaynağına göre, nedeni de Konsey'di."

Odadaki vampirler birbirlerine baktılar. "Deprem mi?" dedi Will, sonunda. "Bu, birkaç vampiri hizaya sokmak için biraz abartılı görünmüyor mu, tatlım? Bir kanlı kurban ayınınin depremlerle ne ilgisi var ki? Yaşlı alçaklar neler çeviriyor?"

"Bilmiyoruz" diye itiraf etti Olivia. "Ama haklısın; bunların hiçbiri pek mantıklı görünmüyor. Senin bir teorin var mı, William? William?"

Onu neredeyse duymamıştım. Renee'nin durumunun ağırlığı beni eziyordu. Onu kurban etmek, yaşlı babaların ne işine yarardı? Ve Tanrı aşkına, onu nasıl kurtaracaktım?

Jack

"Yani ikisiyle de mi konuşman gerekiyor? Cennettekiyle ve cehennemdekiyle?"

"Evet."

"Bu insanların kim olduklarını söyler misin?"

"Söylememeyi tercih ederim."

"Bana kim olduklarını söylemezsen, onları nasıl bulmamı bekliyorsun?"

"Oraya gittiğimde... beni kendilerinin bulacağını hissediyorum. Bana nereden bildiğimi sorma. Sadece biliyorum."

"Sorma, ha?" dedim. "Bence şu gerçekleri söyleme tutumu iki yönlü olmalı. Ben sırlarımı açıklarken sen neden kendinkileri saklıyormuşsun?" Bunun mantıklı bir soru olduğunu sanıyordum ama sonuçta ben bir erkeğim. Ve arada bir, bir erkeğe doğru ve mantıklı görünen bir şeyin kadınların gözünde ne kadar çılgınca olabildiğini unutuyorum. Connie bana az önce akıl hastaneden kaçmış biriymişim gibi baktı.

Sertçe bir şey söylemeye hazırlandığının farkındaydım. Ama benden bir iyilik istediğini hatırlamış olmalı ki dilini tuttu. "Bunu tartışmak istemiyorum" dedi sonunda. "Sadece benim için bunu yapmanı istiyorum. Sana ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Anlatamaz mısın, anlatmayacak mısın?"

"Jack, bunu neden yapmam gerektiği konusunda beni konuşturmaya çalışma. Kaldıramam. Güven bana."

"Senin bana güvendiğin gibi mi?"

Çenesini kaldırdı ve gözleri öfkeyle parladı. O anda kendimi aptal gibi hissettim; aynı şeyi bana yapmaya hiç niyeti yokken, ona her şeyimi açıklamıştım. Arkasından gelen gergin saniyeler boyunca, bir şey söylemesi, kalbine ve zihnine ulaşmama izin vereceğine dair bir işaret göstermesi için sessizce yalvardım. Ama hiçbir şey söylemedi ve sessizlik, bana edebileceği herhangi bir hakarettten daha çok acıttı.

Sonunda, derin bir nefes alarak Mel'in bana söylediklerini tekrarladım. "Bu çok tehlikeli. Melaphia yasakladı."

"Lanet olsun, Jack, sana ne yapman gerektiğini söylemesine izin mi vereceksin?"

"Sakın başlama" dedim. "Mel'le aramda uçurum açamazsın. Sahip olduğum tek ailem o."

"Benim sahip olduğumdan daha kalabalık bir ailen var" dedi Connie, gözleri parlayarak. Ayağa kalkıp kapıya gitti ve açtı. "Evine git, Jack. Seth'e de kavgada bulunacağımı söyle."

Kapıya yürüdüm ve pişman olacağım bir şey söylememek için duraksamadan çıktım. Ama daha iki adım atmamıştım ki tekrar konuştı. Ona döndüm. "Seth'e şunu da söyle ki... her ne olursa olsun, onu bir canavar olarak görmeyeceğim."

Peki, ya ben? diye bağırmak istedim, kapıyı suratıma kapatırken. Bazen ayılmak hiç iyi gelmiyordu.

Eve girdiğimde çığlıkları duydum. Yatak odalarına çıkan basamakları ikiye ikiye tırmanırken bir küfür savurdum. Renee kaçırıldığından beri Melaphia'nın kullandığı odaya daldım ve Reyha'yla Deylaud'u -insan biçiminde- yatağın iki yanından eğilerek onu rahatlatmaya çalışırken gördüm.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Onu ele geçirdiler!" diye bağırdı Melaphia. Gözleri vahşi bir yaratıklar gibi bakıyordu ve kolları görünmez bir iblisi uzaklaştırmaya çalışmış gibi savruluyordu.

Yine bir çığlık attı ve insan biçiminde olmalarına rağmen ikizler yüzlerini tavana döndüler ve Şeytanın kendisi arkalarındaymış gibi uludular. Bu görüntü, bir vampir bile olsa görenin tüylerini ürpertmeye yeterdi.

Işığı yakarak Deylaud'un yanına yaklaştım. Bir dizimi örtülerin üzerine koyarak Melaphia'ya yaklaştım. "Sorun değil" dedim. "William, Renee'yi almaya gitti, hatırladın mı? O iyi olacak." Bunu onun

kadar kendimi de rahatlatmak için söylemiştim. Melaphia'nın sesi ve ikizlerin ulumaları beni gerçekten sarsmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Melaphia. "Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Bir daha asla!"

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Onu gördüm." Melaphia kollarını savurmayı bıraktı ve gömleğimin yakasını yakalayarak yüzümü kendisinininkine çekti. "Daha önceki gibi değil."

"Sadece bir kâbus gördün, hepsi bu" dedim. Kolumu omzuna sararak güven verici olmasını umduğum bir tavırla sıktım.

"Kâbus değildi. Onu gördüm. *Onu* gördüm!"

Arkamda Deylaud'un duvara dayandığını ve yere kaydığını duydum. Etrafıma bakındım. "Kardeşinle ilgilen" dedim, Reyha'ya. Hemen ikizinin yanına koştu. Görünüşe bakılırsa, iki ayaklı biçime dönüşüp Mel'in yanına koşmak için bütün gücünü harcamıştı. Hayalet gibi bembeyazdı ve nefes nefeseydi; gözleri korkuyla bakıyordu.

Dikkatimi tekrar Melaphia'ya çevirdim. "Neyi?" diye sordum. "Neyi gördün?"

"O sizden biri oldu!" Melaphia, gömleğimi bırakarak beni itti. "Bir kan emici oldu! Hortlak!" Yüzündeki dehşet ve tiksinti, geri çekilmeme neden oldu. Neredeyse kusacaktım. Bir gerçeği, daha önce hiç olmadığı şekilde algıladım: *Beni* böyle görüyordu. Kızım gibi sevdiğim bir insanın beni bir canavar olarak gördüğünü neden daha önce hiç fark etmemiştim?

Ayağa kalkıp, arkamda yerde mızıldanan Reyha'yla Deylaud'un yüzlerine baktım. Korku dolu yüzlerle bana bakarken birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Renee'ye, bir köpeğin herhangi bir çocuğa bağlanacağı kadar bağlıydılar. Ona taptıklarını söylesem abartmış olmam. Gözlerindeki bakışlar, kalbimden geri kalanları da parçaladı. Yanlarına çömelerek onlara güven vermeye çalıştım. "Kötü bir rüya" dedim. "Hepsi buydu."

Reyha başıyla onayladı ve kardeşini isteksizce bıraktı; Deylaud'u

kucağıma alıp yatakta Melaphia'nın yanına yatırdım. Gücü tamamen tükendiğinden kendini iyice bırakmıştı ama en azından yine insan biçimine dönüşmüştü. Bu olumlu bir işaretti. Dört direkli antika yatağın diğer tarafını işaret ettim ve Reyha ne yapması gerektiğini anladı. Diğer tarafa dolaştı ve Melaphia'nın öbür yanına uzandı.

"Bana bebeği ver" dedi Melaphia ve yatağın yanındaki komodinin üzerindeki bir şeyi işaret etti. Boncuklarla yaptığı küçük bebektir bu. Kendisine uzattığımda hemen kapıp sıkıca sarıldı. "Maman Lalee, çocuğuma yardım et!" dedi. "Bir vampire dönüşmesinden önce öldüğünü görmeyi tercih ederim. Lütfen, tatlı anacığım, iblisler onu kendilerinden biri yapmadan önce kızımı kendi ellerinle öldür."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Vampir olarak Renee'nin hiç olmasından daha iyi olacağını söylemek istiyordum. Ama bu sözler bana bile delice görünüyordu. Elbette ki ölse daha iyiydi çünkü William bana o savaş alanında sonsuza dek yaşamak isteyip istemediğimi sorduğunda nasıl bir şeyi seçtiğimi bilseydim, ben bile farklı tercih yapardım.

Ona yine her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. "Geri döneceğim" dedim. Koridorda diğer yandaki yatak odasına gittim; kendi deyimiyle "büyük ev"de kaldığında Renee bu odada uyurdu. Renee'nin kaçırıldığı geceden beri yakılmamış olan *Alice Harikalar Diyarı* nda gece lambasını aldım. Mel ile ikizlerin örtünün altında birlikte uyuduğu odaya dönüp fişe taktım ve açtım. Sonra tavan lambasını kapadım ve nihayet biraz rahatladılar.

Köşedeki sallanan koltuğa çöktüğümde, hepsi tekrar uyuyana kadar yanlarında kalmaya kararlıydım. Küçük ışık, Renee'ye uyku saati masalı okuduğum gece olduğu gibi parlıyordu. İşin ilginç yanı, okuduğum masal da *Alice Harikalar Diyarı* ndaydı. Renee biraz korkutucu bulsa da o masalı severdi.

Ürperirken, içimde yükselen huzursuzluğu bastırmaya çalıştım. Bu sıcak, küçük yatak odasından kaçmamak için kendimi zor tutuyordum.

Melaphia hâlâ gergindi. İkizler ona sokulmaya, onu ısıtmaya ve kendini güvende hissettirmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. İnsanları baştan çıkarma "yeteneğimi" hatırladım -sadece birkaç kez kullanmıştım- ve şimdi yeteneğimi kullanmak için uygun bir durum olduğunu düşündüm.

Melaphia'ya kendini sakın ve uykulu hissettirmeye odaklandım. *Uykuya geri dön*, diye fısıldadım, zihnine. Bir süre sonra sakinleşti ve birkaç dakika sonra tamamen hareketsiz kaldı. Reyha ve Deylaud üzerinde bile etkili olmuş gibi görünüyordu. Birkaç saniye sonra Mel'in nefes ritmi bana uykuya daldığını gösterdi ve ikizlerin de gözkapaklarının titreyerek kapandığını gördüm.

Onların uykuya dalışını izlerken, kendimi bir yabancı, bu yaşayanların dünyasını işgal eden soğukkanlı bir sahtekâr gibi hissetmeye çalışıyordum. En sevdiğim kişilerin gözünde bile bir canavar olduğum açıktı. Aramızda doğal bir duvar vardı. Yaşayanlarla ölüler arasındaki duvar. İyi ve saf olanla, onları avlayanlar arasındaki duvar. O avcılar da ben ve benim türümden olanlardık.

Üçüne bakarken yapmak istediğim tek şey ayaklarının dibine kıvrılmak ve perdelerin arasından süzülen güneş ışığı beni yakana kadar orada kalmaktı. Sonuçta Mel'in dediği gibi, ölü olmak daha iyiydi. Ama insanları bana hâlâ ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç sürdüğü sürece, ortalıkta kalmaya çalışabilirdim.

Dışarıdaki Corvette'ime geri dönüp bindim. Zihni meşgul etmek için fiziksel çalışma gibisi yoktu; bu yüzden, daha şafağın sökmesine uzun zaman olduğundan, garaja dönmeye karar verdim. Araba kullanırken, bütün bu yıllardan sonra insanlığı korumak için neden bu kadar uğraştığımı merak ettim. Bir canavar, bir iblistim ve ne zaman bu gerçeği hatırlasam, her seferinde bir sürpriz gibi geliyordu. Her seferinde de acıyıyordu. Artık ne olduğumu kabullenme zamanım gelmişti.

Belki de kendimi kötücül bir hortlak olarak kabullenmek, bir daha asla özür dilemek zorunda kalmamak anlamına gelebilirdi.

William

"Will" dedim, "bana daha önce Renee'nin varlığını hissedebildiğini ama Diana'yla Ulrich'in konuşmalarını duyduğunda yanlarında olmadığını söylemiştin. Daha derinlerde bir yerde olduğundan söz etmiştin. Geçit, bulundukları odadan daha aşağı mı devam ediyordu?"

"Oda daha çok bir mağara gibiydi" dedi. "Sanırım aşağı inmeye devam edersen sonunda ona ulaşırısın. Ve onlara. Onları da hissedebiliyordum."

"Konsey'i mi?" diye sordu Olivia.

"Evet. Onlar... cehennem gibi kokuyor" dedi Will. Sonra bana biraz şüpheyile baktı. "Eh, planımız ne?"

"Yarın gece oraya gidiyorum" dedim. "Beni sözünü ettiğin oda-ya kadar götürebilirsin. Oradan sonra yalnız devam edeceğim. Diana ve Ulrich'in, senin benimle çalıştığını bilmelerini istemiyorum. Renee'yi bulursam ve oradan tek başıma çıkaramazsam, bir kez daha deneyeceğiz ve o zaman sen de geleceksin. Gerekirse, ikinci defasında hepiniz benimle birlikte girmeye hazır olmalısınız. Ama yarın onu nerede tuttuklarını ve sayılarını öğrenmeye çalışacağım. Ulrich onu Konseye teslim etmişse, sayıları çok olabilir. İki gece daha onu Konseyden gizleyeceklerse şansım yardım edebilir ve onu zayıf korumaya altında bulabilirim."

"Anlaştık" dedi Will. "Yarın gece." Gitmek için döndü; Olivia ve ben onu antreye kadar geçirdik.

"Yarın gece Diana ve Hugo'yu atlatmayı başarabilecek misin?" diye sordum.

"Sorun değil" dedi Will. "Ama gitmeden önce şu sarışına bir sorun var." Olivia'ya döndü. "Bu gece buraya ilk geldiğimde bana güvenmiyordun ama ben yanınızdayken bir sürü sırrınızı döküverdin. Bunu neden yaptın?"

Olivia onu uzun deri pardösüsünün yakasından yakalayıp iç cebine uzandı ve Will ilk geldiğinde antredeki sehpalardan birinin üzerinde duran ama şimdi kaybolduğunu fark ettiğim bir bibloyu çekip çıkardı. Bütün gece Will'i izlemiştim ama onu cebine indirdiğini görmemişim bile.

Olivia bibloyu masaya geri bıraktı. "Sana nedenini söyleyeyim" dedi, pardösüsünün yakasını bırakıp onu iterken. "Sadece öldürülmesi zor gibi görünmüyorsun. Ve sakın yanılma: William'ın oğlu ol ya da olma, bize kazık atmaya kalkarsan seni öldürürüm."

Will şaşırmış gibi baktı ama hemen bir kahkahayla kendini toparladı. Kapıyı arkasından kapadığımızda hâlâ gülüyordu.

Olivia ve ben, diğer vampirlerin şamatasını duyarak döndük. Hayalet gibi bembeyaz kesilmiş haldeki Donovan salonun girişinde kapı pervazına dayanmış halde duruyordu. "Kimdi o?" diye sordu.

"Oğlum, Will" dedim.

"Oh. Sesi çok tanıdık geldi ama çıkaramadım. Bu gece veya takip ettiğim gece onu iyice göremedim. Önemi yok. Hatırlarım."

Olivia aceleyle yanına koştu ve kolunu omuzlarına doladı. "Henüz ayağa kalkmamalısın. Toparlanmak için daha fazla uykuya ihtiyacın var."

"Öldüğümde uyurum" dedi ve kendi şakasına güldü.

Olivia ve Andrew onu bir kanepeye götürüp nazıkçe oturttular. "Kimse beklenen soruyu sormayacak mı?" diye sordu. Yüzü, mavi damarlarıyla bana bir mermeri hatırlatıyordu. Ama mavi gözlerinde hâlâ yaramazca bir pırıltı vardı.

"Seni kim kazıkladı?" diye sordum.

"Eski karın, Diana" dedi ve bayılarak öne yığıldı.

Donovan diğer vampirlerden beslenecek kadar kendini toparlamıştı ve yine tabutuna yatırılmıştı ama orada kalmaya niyeti olmadığı açıktı. Diğer vampirler kendi tabutlarına girer girmez tekrar çıktı ve Olivia'yla bana katılmak için ısrar etti. Onu tabut odasındaki uzun masaya getirdik.

"Kan beni ayakta tutuyor ama bir fincan çay için ölüyorum" dedi ve Olivia'nın yeni hazırladığı çayı yudumladı.

"Eh, Diana'nın seni kazıkladığı gece neler oldu?" diye sordu Olivia.

Kaçırma olayı Diana'nın kötülüğünün yeterli kanıtı değilmiş gibi, barışçıl bir vampire nedensizce saldırışını düşününce yüzümü buruşturdum.

"Üçünü takip ediyordum" dedi Donovan. "Artık kullanılmayan bir metro tüneline girip kanalizasyonlara saptılar. Bir dönemecin arkasında onları gözden kaybettim ve leş kokusu çok güçlü olduğu için kokularını da takip edemedim. Sonra da kayboldum. Diana geri dönmüş olmalı çünkü ben daha ne olduğunu anlayamadan arkamdan gelen baştan çıkarıcı bir ses duydum. Döndüğümde, beni göğsümden kazıkladı."

"Tanrıça olmasaydı, şimdi toza dönüşmüş olurdun" dedi Olivia.

"Aynen öyle" dedi Donovan, fincanını kaldırarak. "Brigid'in şerefine."

"Gitmene izin vermemeliydim" dedi Olivia. "Kanalizasyonları bizler kadar tanımadığını hep unutuyorum. Onları gündüzleri şehirde dolaşmamız veya geceleri kestirmeden gitmemiz gerektiğinde kullanıyoruz. Bir süre önce orada cesetler bulunmaya başlayınca, bir haydut vampir hareketi olduğunu anladık. Yanında sağlam oksijen donanımı olmayan her insan, o tünellerde zehirlenerek ölür. O zaman Hugo ve diğerleri olduğunu tahmin ettik. Yerlerini de bu şekilde bulduk."

"İyi biten her şey iyidir" dedi Donovan. "Eh, ben gözümü kapadığımdan beri neler olup bitti?"

Olivia ona olanları anlattı: WiH'in işbirliği yapmayı kabul edişini, vampir konseyiyle ilgili konuşmalarımızı ve Renee'yi kurtarma planımızı açıkladı.

"Kara Lordlar Konseyi hakkında neler biliyorsun?" diye sordum.

"Onlar hakkında bir şey bilen var mı?" diye cevap verdi, şifreli bir şekilde. Felsefi mi davrandığını, yoksa kaçamak mı cevap verdiğini merak ettim. "Ben de sizin gibi element güçleriyle uğraştıklarını öğrendim. Ama bu kontrol edilmesi çok zor bir konudur. Bu gücü ele geçirmeyi denedikleri ilk seferinde, istenmeyen bazı sonuçlarla karşılaştılar."

"Ne tür istenmeyen sonuçlar?" diye sordum.

"Şu ana kadar konuştuğum hiç kimse söyleyemedi. Ama bildiğim kadarıyla Konsey'e hem bireysel hem de organizasyonel seviyede zararlar vermiş. Bütün bu süre boyunca kendilerini tedavi ediyor, yenilenmek için toprağın içinde uyuyor, emriudekilerin kanlarından besleniyorlarmış. Şimdiyse tekrar saldırmaya hazır görünüyorlar... ya da en azından bunu denemeye."

"Nasıl saldırmak?" diye sordu Olivia. "Amaçları yine aynı değil mi? Hepimizi vampirler yaratmaya ve insanlardan beslenmeye zorlamak?"

"Evet, ama bence kafalarında bir güç gösterisi sergilemek var. Kolektif kaslarını bir şekilde ısıtmak için."

"Amaçlarının tam olarak ne olduğunu bilen var mı?" diye sordum.

"Hayır, şimdiye dek konuştuğum hiç kimse kesin olarak bilmiyor. Ama yolculuklarım sırasında karşılaştığım yaşlı vampirlerin birçoğu, bu büyük gösteriyi dikkatimizi çekmek ve bizi kendilerinden korutmak için bir yol olarak planladıklarını söyledi."

"Şu Ulrich'le tanıştın mı hiç?" diye sordum.

"Hayır, ama adını duymuştum. Söylentiye göre, bir sonraki kara

lord olmaya çalışıyormuş. Konsey'de iki boş yer varmış ve birine yerleşmek istiyormuş."

"Varlığım süresince kara lordlarla ilgili duyduğum her şeyi hatırlamaya çalıştım" dedim. "Çoğu vampir cahil; hatta yaşlıların bazıları bile. Bana bildiğim azıcık bilgiyi de Reedrek'in kendisi verdi ama aralarına katılmak için ne gerektiğini hiç öğrenemedim. Sen biliyor musun?"

Donovan başını iki yana salladı. "Bildiğim tek şey, Şeytanın kendisinin dikkatini çekecek kadar büyük bir kötülük yapmak. Ulrich'le ilgili duyduklarımı bakılırsa, adam kötülüğün ta kendisi. Tarihteki en zalimce bölümlerin bazılarının arkasında o varmış. Duyduğuma göre Caligula'ya bazı fikirleri veren oymuş."

Olivia ürpererek başını çevirdi. "Ve şimdi bu Ulrich aşırı kötü bir şey yapmak istiyor. Masum bir çocuğu kurban etmek gibi mi?"

"Sadece herhangi bir masum çocuk değil" dedim. "Korktukları ama anlamadıkları bir güce sahip olan bir çocuk." Bunu düşününce içim ezildi.

Donovan masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. Tutuşu mezar kadar soğuktu ama kalbinin içten olduğunu biliyordum. "Sana söz verdim, William. Renee'yi bulmana yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, bana güvenebilirsin."

"Ben de. Ama bunu zaten biliyorsun" dedi Olivia ve elini ellerimizin üzerine koydu. Beni şaşırtan bir şekilde, sözlerinden etkilenmediğimi fark ettim.

"İkinize de teşekkür ederim, dostlarım" dedim. Sadece bunun yeterli olmasını umuyordum.

Jack

Garajda oyun masasında fazladan bir oyuncuyla karşılaştım; bir kadın, hem de bir kurtkadın.

Beni görür görmez Jerry ayağa kalktı. "Jack, bu Wanda. Wanda, bu Jack McShane, sana sözünü ettiğim adam."

Wanda kâğıtlarını sol eline aldı ve sağ elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim, Bay McShane." Hafif bir Cajun aksanıyla konuşuyordu.

"Bana Jack diyebilirsiniz" dedim ve elini sıktım. Teni çoğu kadının gibi yumuşak değildi ama bir biçim değiştiren için doğaldı. Sonuçta, zamanının yarısını dört ayak üzerinde yürüyerek geçirirken... eh, ne demek istediğimi anladınız.

Jerry'ye baktım. "Wanda'nın bir soyadı var mı?"

"Ah, Thrasher" dedi Jerry ve bakışlarını yere indirdi.

"Görüyorum" dedi Huey, bir kutuya iki çeyreklik atarken. Herkes kâğıtlarını açtı. Sadece bir çifti olan Huey yine kaybetmişti ve her elde kaybetmesine rağmen yine şaşkıncı. "Lanet olsun!" dedi.

"Bayan Thrasher, Jerry'yle ikiniz bir el ara vermeye ne dersiniz?" Jerry'ye bakarak başımla ofisimi işaret ettim. Güzel Wanda'nın elini tutarak benim peşimden geldi.

"Söylemeyin. Ben tahmin edeyim" dedim, masamın arkasına geçtiğimde. "Nate Thrasher'ın karısısınız, doğru mu?"

"Ayrı yaşayan karısı" diye düzeltti Wanda. "Nereden biliyorsun?" Masanın karşısındaki kanepeye oturdu ve Jerry de yanına yerleşti.

"Sezgi diyelim."

Wanda saçlarını düzelterek bana flörtçü bir bakış attı. "Sen gerçekten... bir vampir misin?"

Yüzümü olabildiğince ifadesiz tutarak, bir açıklama için Jerry'ye baktım. Daha önce dediğim gibi Emily Post filan değilim ama Wanda'nın davranışı, insan olmayan varlıklar arasında yazıya dökmemiş bir görgü kuralının doğrudan çiğnenmesiydi. Connie ve Seth'in dışında, William'ın evi haricinde hiç kimse benim yanımda Kile başlayan kelimeyi kullanmazdı.

"Ah, hayatım" dedi Jerry, Wanda'ya seslenerek; öyle olmasını umuyordum. "Bir vam-pi-re vam-pir demeyiz; bu hoş bir davranış değildir."

"Jerry" diye vurguladım. "Tam burada oturuyorum ve ben de *heceleleyebiliyorum*"

"Oh" dedi Wanda, elini kırmızı dudaklarına bastırarak. "Özür dilerim. Ben sadece daha önce hiçbir *şeyle* karşılaşmamıştım. Vam-pir yani."

"Güzel, demek hepimiz heceleyebiliyoruz" dedim.

"Biraz gergin, Jack, hepsi bu" dedi Jerry.

Ama Wanda hiç de gergin gibi filan görünmüyordu. Hatta tam aksine, çok işveli ve sıcakkanlı bir hâli vardı. Aslında, bana ender bir bonfile parçası bulmuş gibi bakıyordu. "Bayan Wanda, güvenlik önlemi olarak, buralarda insan dışı eğilimlerimizden söz etmeyiz. Müşterilerimin çoğu insan ve onları korkutmak istemiyoruz. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Wanda sarı buklelerini sallayacak kadar hevesli bir şekilde başıyla onayladı. Dudaklarının üzerinden fermuar hareketi yaptı ve bana göz kırptı.

"Jerry'yle bana biraz izin verir misiniz?" Ayağa kalktım ve Jerry'yi kolundan yakaladım.

"Birazdan döneriz, tatlım" diye seslendi Jerry, benimle mutfak bölümüne geçerken.

"Tatlım mı?"

Jerry omuz silkti. Eline bir kâğıt bardak tutuşturdu. "Ah, Jack, ne kadar sıcak olduğunu biliyorsun."

İç çekerek Connie'yle son karşılaşmamı düşündüm. "Nate Thrasher'ın karısıyla birlikte burada ne işin var?"

"Onu oradan uzaklaştırmak zorundaydım. Herif onu sürekli dövüyordu."

Jerry bardağı uzattı ve ona Huey'in en iyi kahvesinden doldurdum; yani katran renkli kenef suyu tadındaki kahvesinden. Nargile suyu da denebilir. Zombi kokulu terli çoraplarını filtre olarak mı kullandığını merak etmeye başlıyordum. Ayrıca, Wanda'nın koku masafesine giren her bataklık köpeğine kendisini sunarak ünlü Thrasher öfkesini tetikleyip tetiklemediğini de merak ediyordum. Ama karşısına çıkan herkesle flört etse bile, bu tacizi haklı çıkarmazdı. Sadece

Jerry'nin böyle bir kadın yüzünden incinmesini istemiyordum.

"Bir süredir kayıp olduğunu duydum. Onu nerede saklıyordun?"

"Bir arkadaşımın karavanında kalıyorduk ama arkadaşım onun Thrasher'larla arasının bozuk olduğunu öğrenince korktu ve bu yüzden kaçmak zorunda kaldık" dedi Jerry. "Kayıp olduğunu sen nereden biliyordun?"

"Çünkü Connie... yani Detektif Jones... bütün bataklık çevresinde onu arıyordu. Başka şeylerden şüpheleniyordu. Onu arayıp Wanda'nın hayatta olduğunu bildirmem gerek."

"Hayır, Jack, bunu yapamazsın! Wanda'nın kim olduğunu ve nereden... ya da kiminle kaçtığını kimse bilmemeli."

"Şurada oturan oyun arkadaşlarının tamamına ne dersin?" diye sordum.

"Kimseye söylemezler ki."

"Bak, Jerry" dedim. "Connie gizlice siiriiiye sızdı. Hatta Samson Thrasher'la bile çıktı. Wanda'yı bulmak için hayatını riske attı. Ona söylemek zorundayım."

Jerry kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Ama bunun karşılığında senden bir iyilik istemek zorundayım."

"Ah, tamam. Neymiş?"

"Wanda şu işler durulana kadar burada kalabilir mi?"

"Burada mı? Garajda mı? Tanrım, Jerry, onu götürebileceğin başka bir yer yok mu?"

"Thrasher'ların onu aramak için gitmekten korktukları başka bir yer yok" dedi Jerry, yalvaran bakışlarla. "Sana saygı duyuyorlar, Jack. Bunun kulağa biraz tuhaf geldiğini biliyorum ama sana saldırmak istemelerinin nedeni de bu."

Jerry'nin neden garajımda takıldığını açıklayışını hatırlayarak iç çektim; Thrasher'ların gelmeye cesaret edemeyecekleri için onu burada bulamayacaklarını söylemişti.

Ben bunu düşünürken Jerry devam etti. "Haydi, Jack, sadece bir-

kaç günlüğüne. Söylentilere bakılırsa Samson ve arkadaşın Seth iki gece sonra konuyu zaten çözümleneceklermiş."

"Hmm. Bu doğru. Bak ne diyeceğim, Jerry. Eğer Seth'in desteği olarak benimle birlikte kavgaya gelersen anlaştık demektir. Ofisteki kanepede uyuyabilir. Gündüzleri zaten kapıları kilitliyorum ve biri sen yokken burada onu rahatsız etmeye kalkarsa, Huey onların be-yinlerini yiyebilir."

Jerry yüzünü buruşturdu. "Zombiler gerçekten insan beyni mi yiyor? Bunun sadece kocakarı masalı olduğunu sanıyordum."

"Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum. Ama başlarda bir-iki müşteriyi kemirmeye kalktığını biliyorum. Onu birinin üzerine salarsak gerçekten neler olabileceğini kim bilir? Olacakları izlemek gerçekten ilginç olabilir" dedim. Aç bir zombiyle bir kurtadam arasındaki kavgayı kimin kazanacağı, küçük çocukların birbirlerine sorduğu o aptalca sorulara benziyordu ama yine de eğlenceliydi.

"Sanırım sürüyle yüzleşme zamanım geldi" dedi Jerry. "Sen ve Seth de orada olursanız, çok daha kolay olur."

Sırtını sıvazladım. "Bazen bir erkek kendini göstermelidir, Jerry. Bunu yaptığına memnun olacaksın."

Jerry bunu bir an düşündü. "Seth'i desteklemek için senden ve benden başka kim var?"

"Werm de orada olacak" dedim, neşeyle.

Jerry kahve bardağına baktı. "Bu zombileştirilmiş kahveden daha sert bir şeyin var mı?"

Ben Wanda'ya tanıdığım bir polis kadının kendisiyle konuşacağını söyledikten sonra, Jerry ve Wanda tekrar oyuna döndüler. Wanda bu konuda rahat davrandı. Ben de hemen Connie'yi aradım. .

"Jack, bu gece için yeterince konuşmadık mı? Saatin kaç olduğundan haberin var mı?" diye sordu, uykulu bir sesle.

"Wanda Thrasher burada, garajımda" dedim.

"On dakika içinde orada olacağım" dedi ve kapadı.

Wanda'yı bulmamızın Connie'nin gözünde bana puan kazandırmasını umuyordum. Aramızdaki işleri dairesinden ayrıldığımdaki haliyle bırakmak istemiyordum. Wanda'yı bulmamızın diğer bir avantajı da belki Connie artık kavgaya gelmek istemeyebilirdi. Sonuçta, bizimle gelmek için bahanesi Wanda davası üzerinde çalışmasıydı.

Connie'nin gelmesini beklerken, Huey'i oyun masasından çağırdım. "Benim için yapmanı istediğim bir şey var, dostum" dedim. Ellerimi omuzlarına koyarak gözlerine baktım. Şimdi gözleri bir amfibi türününki gibi birbirinden bağımsız hareket ettiği için bu oldukça zordu. Görüş alanında kalmak için bir o yana bir bu yana salınmanız gerekiyordu. Onunla yüz yüze konuşmak zorunda kaldığım her seferinde, kendimi o Hintli yılan oynatıcılar gibi hissediyordum.

"Söyle, Jack. Senin için her şeyi yaparım" dedi Huey, beni elinden geldiğince izlemeye çalışarak.

"Şuradaki tatlı hanımı görüyor musun; Jerry'nin kız arkadaşı Wanda'yı?"

Huey olduğu yerde döndü ve başını yana yatırarak baktı. "Evet, sanırım görüyorum."

"Onun koruması olmanı istiyorum" dedim, ciddi bir tavırla. "Kocasını orospu çocuğunun teki ve buraya gelip kadını dövmek isteyebilir ama onu korumak için gereken her şeyi yapacaksın, anlaşıldı mı?"

Huey'in gözlerinden biri bana U dönüşü yaptı ve diğeri de çok geçmeden diğerine katıldı. Bağımsız hareketlerine ek olarak sanki ikisinin de kendi zihinleri varmış gibiydi. "Bana güvenebilirsin, Jack. Kadını hayatım pahasına koruyacağım."

"Aferin sana" dedim. Teknik olarak, elbette ki Huey'in sözünü edebileceği bir hayatı yoktu ama ben kim oluyordum da bu konuda insanları yargılıyordum? Huey'in sorumluluklarını tamamen yerine getireceğine güvenilebilirdi ve önemli olan da buydu. Ufak tefek arkadaşımın omzunu hafifçe sıktıktan sonra onu tekrar oyun masasına geri gönderdim.

Connie birkaç dakika sonra geldi. Onun kapıdan girdiğini gördüğümde içim hem umut hem de acıyla doldu. Onun için Wanda'yı bulmuş olsam bile, cehenneme giden arabasında şoförü olmayı reddettiğim için beni bağışlayıp bağışlamadığından hâlâ emin değildim.

Onu Wanda'yla tanıştırdım ve Connie'nin onu baş başa sorgulayabilmesi için ikisini de ofisime götürdüm. Dışarı çıktıklarında Wanda bir kâğıt mendille gözlerini siliyordu. Connie ve ben onun masasına dönüp Jerry'nin yanına oturuşunu ve başını omzuna yaslayışını izledik.

"Eh, neler oldu?" diye sordum Connie'ye.

"Onu Nate Thrasher'a dava açmaya zorladım ama reddetti." Connie, Wanda'ya öfkeyle baktı.

"Herkes senin kadar cesur değildir" dedim.

Connie hemen dikkatini bana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Bir işaret bulabilmek için gözlerime baktı.

"Sadece dövüldüğünü veya daha kötüsünü düşündüğünde, senin hayatını riske atarak onu bulmaya çalışmanı kastettim. Şimdi bunu Sally'ye veya başka birine yapamasın diye Nate'e dava açmaya bile cesaret edemiyor."

Connie gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Oh" diye mırıldandı.

Şey...

"Sen ne demek istediğimi sandın ki?"

"Hiçbir şey. Önemi yok."

Ama önemli olduğunu hissediyordum. Hem de çok. Yine de Connie bu konuda konuşmak istemiyorsa konuşmazdı ve hepsi buydu. Yakın zamandaki deneyimlerim bunu kanıtlamıştı.

"Jack, Wanda'yı benim için bulmana teşekkür ederim. Bu dava benim için çok büyük önem kazanmıştı. Kaybolan biri havaya karışmış gibi görüldüğünde çok hüsrana vericidir. Davacı olmasa bile, ortadan kaybolması meselesinin çözülmesine gerçekten memnun oldum."

"Rica ederim" dedim. "Ama dinle, son konuşmamızda olanlar için üzgünüm. Benimle konuşmaya hazır olmadığın bir konuda seni zorlamamalıydım; harta benimle asla konuşmayı istemeyeceğin bir konuda. İşine burnumu sokmak istemedim. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Ben de üzgünüm" dedi. "Sadece güvenliğimi düşündüğünü biliyorum. Şu yer altı dünyasıyla ilgili seni zorlamaktan vazgeçeceğim. Yani, onlarla konuşmayı hâlâ istiyorum ama bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiğine karar vermeden önce iMelaphia'yla çalışmalarına biraz daha devam etmeye karar verdim. Belki onlarla, bizim bir yere gitmemize gerek kalmadan bir medyum aracılığıyla bağlantı kurabilirim."

Bu konularda Melaphia'yla konuşacağını öğrenince biraz rahatladım. Mei'i dinlerdi. Evet, Melaphia onu yola getirirdi. Ama hâlâ şu kurtadam kavgasıyla ilgili konu vardı. "Artık Wanda'nın yerini bildiğine göre, sanırım hâkimiyet savaşına gelmene de gerek kalmadı, değil mi?" diye önerdim, umutla.

"Hmm" dedi. "Sanırım hayır."

Şimdi kendimi gerçekten göğsümden iki tonluk bir örs kalkmış gibi hissediyordum. "Güzel."

Connie şakacı bir tavırla dudaklarını büzdü. "Aslında gösteriyi izlemek için biraz sabırsızlanıyordum. Yani, bir kız bir grup erkeğin kurtadama dönüşmesine kaç kez tanık olabilir ki?"

"Buna itiraz edemem." Bir şeyi hedeflediğinin farkındaydım ama ne olduğunu kestiremiyordum.

"Bunu bana nasıl telafi etmeyi düşünüyorsun?"

"Hmm. Aklında ne var?" Connie'nin pembe bluzuyla görüntüleri zihnimde dans ediyordu.

"Jack, aptalı oynamayı bırak." Koluma hafifçe vurdu. "Werm'ün kulübü yarın gece açılıyor. Bütün şehre ilanlar asıldı. Oldukça büyük bir şey olacağını hissediyorum. Ama muhtemelen bir randevun vardır."

"Kimin? Benim mi?"

"Evet. Senin."

Boğazımı temizledim. "Consuela, Werm'ün yarın geceki kulüp açılışına benimle birlikte gelir misin?"

"Hiç sormayacağını sanmıştım" dedi. "Yarın bütün gece dans edeceksek, eve gidip güzelce uyusam iyi olur."

Kolumu omzuna attım ve onu arabasına kadar geçirdim. Kapıyı açarken bana döndü. "Randevumuzu gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum. Başka bir polisle vardiya değiştirerek izin aldım. Eğlence çok... ilginç olmalı."

Artık benden nefret etmediğini öğrenmem bir yana, benimle çıkmak istediğini de öğrenmenin coşkusuyla onu neredeyse duymadım bile. "Hm-hmm" diye mırıldandım. "Çok ilginç."

Direksiyonun arkasına geçti ve nazikçe kapıyı kapadı. Başka bir şey daha söyledi ama cam kapalıydı ve tam söylerken kontağı çevirmişti.

"Ne?" diye seslendim, arabasını garajdan geri geri çıkarırken.

Camı aralayarak bağırdı: "Özellikle de erkek zenne. Sekizde görüşürüz!"

Nihayet zihnimdeki örümcek ağları temizlendi ve dışarı çıkarak arkasından gidişini izledim.

"Ne dedi bu?"

II

William

Will benimle günbatımından hemen sonra Olivia'nın malikânesinde buluştu. Olivia ve bütün vampirleri -iyileşmek için arka taraftaki odalardan birine çekilmiş olan Donovan dışında- bizi geçirmek için antrede toplandı. "Sizinle birlikte gelmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Olivia, bana.

"Bu kez olmaz" dedim. "Ama hazır olun. Her şey yolunda giderse, bu gece Renee'nin yeri ve onu nasıl dışarı çıkaracağımız konusunda bilgilerle döneceğim. Sonra hepinize sesleneceğim."

"İyi şanslar" dedi Olivia ve parmak uçlarında yükselerek yanağımdan öptü.

"Willie'ye de bir öpücük vermeye ne dersin?" diye sordu Will.

"Renee'yi kurtardığınızda bunu tekrar hatırlat. O zaman ne alabileceğini kim bilir?" dedi Olivia.

Bu sözlerden sonra çıktık ve kanalizasyon tünellerine yönelen en yakın girişe doğru yürüdük. "Hugo ve Diana sana dün gece nerede olduğunu sordular mı?" diye sordum, Will'e.

"Hayır. Ben bildiğimi okurum. Bana nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyleyemezler."

Cevabı gençlere has asilik gibi görünüyordu. Onu desteklemeye karar verdim. "Bunu duyduğuma sevindim. Hugo'nun hâlâ senin

üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışacağından korkuyordum."

Will bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra sustu.

"Geleceğinle ilgili düşündün mü?" diye sordum.

"Neyimle?" Biraz kafası karışmış gibiydi.

"Diana ve Hugo, Renee'yi geri almama yardım ettiğini öğrendiklerinde ciddi bir tehlikeye gireceksin. Benimle Savannah'ya gelmelisin" dedim.

Kısa ve acı bir kahkaha attı. "Ne? Ve bütün bunlardan vazgeçeyim, öyle mi?" Ne olduğu belli olmayan çöplerden oluşan bir yığını tekmeledi ve çamurla kaplı kanalizasyon duvarlarını işaret etti.

"Ben ciddiyim. Hugo seni öldürmek isteyecek ve annen de bu kez seni ondan koruyamayabilir."

' Seninle Savannah'ya gelirim, senin kurallarını izlemek zorunda kalacağım, değil mi? Seninle orada nasıl avlandığımızı hatırlıyorum. Kimseyi öldürmeme izin vermemiştin."

"Hâlâ insanlardan beslenebilirsin; sadece öldüremezsin. Ve elbette ki bir kan emici olduğun gerçeğine de dikkat çekemezsin."

"Dediğim gibi, dostum. Ben ne istersem onu yaparım."

"En azından bir düşün."

Yürümeye devam ederken Will de tam bunu yapıyormuş gibiydi. "Babasının şefkati için rekabet edecek şekilde şehre gelirim" dedi sonunda, "eminim Jack buna çok memnun olur."

"Jack uyum sağlar" dedim. Jack'ten söz etmesi bana daha ciddi bir sorunu hatırlatmıştı. En azından üç kişi Will'in ölümünü görmeye yemin etmişti. İkisi -Iban ve Jack- Sullivan'a yaptığı şey yüzünden ilk fırsatta onu gördükleri yerde öldürecek kadar güçlü vampirlerdi. Diğeri, Melaphia, yarımkürenin en güçlü voodoo *mamboswy&* ve bebeğinin kaçırılmasına yardım ettiği için onu öldürürdü. Bu yetmezmiş gibi, insan polis memuresi Consuela Jones, güneş doğduğunda bir hapisane hücresinde kızaracağını bilmesine rağmen onu içeri tıkmakta tereddüt etmezdi. Hiçbirini suçlayamazdım. Ama yine de oğlumu istiyordum. Bir çözüm düşünmek zorundaydım.

Etrafımızı saran modern sanayi şehrinin berbat ortamında bir süre daha yürüdük. Sonunda sarmaşık ve köklerin yüzeyden aşağı indiği ve tünelin iki yanına uzandığı bir yere ulaştık. Will durdu ve kanalizasyon zeminindeki sarmaşıkları çekiştirmeye başladı. Altından bir çukurun ağzı olan dar bir açıklık çıktı.

"İşte bu" dedi. "Seninle birlikte gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ama yakınlarda bir yere gizlen. Sana ihtiyacım olursa voodoo kanı aracılığıyla çağırırım."

"Ne yaparsın?"

"Kısa mesafelerde konuşmadan iletişim kurabiliriz. Bu olduğunda anlarsın."

"Tıpkı babamın yapabildiği gibi... düşüncelerini engellemediği sürece?"

"Öyle bir şey, evet. Şimdi gitmeliyim."

Kenardaki ağaç köklerini tuttum ve kendimi aşağı bıraktım. Tepemde Will'in boğazını temizlediğini duyarak ona baktım.

"Ah, iyi şanslar" dedi, aptal aptal bakarak, iyi niyetini sergilemek onun için bir zayıflık belirtisiymiş gibi. "Umarım küçük prensesini bulursun. Ben ona böyle diyorum; küçük prenses."

"Teşekkür ederim." Aşağı atlamadan önce bir an gözlerine baktım.

Toprak çürümüş atık kokmayı bırakıp, temiz olmasa da toprak gibi kokmaya başlayana kadar inmeye devam ettim. Farklı türde bir çürümüşlük kokusu vardı; daha zehirli, daha ölümcül bir şey. Renee'nin böylesine berbat bir yerde tutulduğunu düşününce içim öfkeyle kabardı. Ama damarlarımda heyecanı da hissediyordum. Will bana çukurda Renee'nin varlığını hissedebildiğini söylemişti. Onunla bağlantım daha güçlü olduğundan, Renee'yi tam yanımda duruyormuş gibi hissedebiliyordum. Ben aşağı indikçe, yakınlık duygusu da giderek artıyordu.

Sonunda ayaklarımın altında bir sertlik hissettim ve Will'in sözünü ettiği mağaraya ulaştığımı anladım. Bir yer altı şelalesinin

uzaktan gelen sesini duyabiliyordum. Ama başka bir şey daha vardı: Aşağıdan sesler geliyordu. Will durduğum yerden aşağı uzanan başka bir açıklık daha olduğuna ve Renee'yi orada bulabileceğime inanıyordu.

Aşağıdan en azından iki kişi yukarı geliyormuş gibiydi. Yeraltında oluşmuş antik bir kaymanın sonucu gibi görünen bir kaya yığınının arkasına saklandım. Zihnimin dikkatle geliştirilmiş güçlerini ve voodoo kanının gücünü toplayarak, kendimi maskeleyemeye ve dışarı yönelen düşüncelerimi engellemeye odaklandım. Bir yandan, Will'den gelebilecek herhangi bir iletişim için zihnimi açık bırakmaya da dikkat ediyordum.

Üstün görüşümle karanlıkta görebiliyordum. Diana görüş alanıma girdiğinde içim çelişkili duygularla doldu; özlem, şehvet, öfke. Sade bir kumaş pantolon ve dar bir bluz giymişti. Londra'nın butiklerinde alışveriş yapmadığını, bunun yerine toprağın metrelerce altında olduğunu hatırlatan tek şey ayağındaki ağır Wellington botlardı.

Yanında kırk yaşlarında gibi görünen bir erkek vampir vardı. Onu hemen tanıdım ve bu tanımayla birlikte yüzlerce yıldır hissetmediğim bir tiksintiyle midem kalktı. Bu, büyükbabam olan ve benim başka bir isimle tanıdığım antik bir kan emiciydi. Keşke ilk denediğimde, henüz şansım varken onu öldürseydim.

"Sunumun gayet iyi gitti, hayatım" dedi Ulrich. "Senin elinden beslenebilirlerdi."

Belki daha bakımlı olmasına rağmen, Ulrich onu en son gördüğümünden çok farklı görünmüyordu. Beyaz kırcıllı bir sakalı ve omuzlarından aşağı dökülen beyaz kırcıllı kumral saçları vardı. Baştan aşağı siyahlar giymişti. Geniş omuzlu, ince yapılı, uzun boylu görünüşüyle bir üniversite profesörüne veya sanatla ilgilenen birine benziyordu. Ama onun bir kasap ve sadist olduğunu biliyordum; hem de kendi türümden tanıştığım en zalimiydi.

Diana sırtıttı. Başka bir zaman olsa, onu Grace Kelly'nin gençliği sanabilirlerdi. Altın rengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, klasik bir güzelliğe sahip yüzünü çevreliyordu. Ulrich'e öyle bir hayran-

lıkla baktı ki bir kez daha midemin bulandığını hissettim. Tiksinti-me rağmen, Hugo'nun yerini merak ediyordum. Diana ve Ulrich'in planında Hugo'nun yeri ne olabilirdi?

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" dedi Diana, uzun kirpiklerini kırpıştırarak. "Nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum" dedi Ulrich. "Güçleri şimdi bile içimde titre-şiyor. Sen de hissedemiyor musun?"

Diana kararsız görünüyordu ama Ulrich'in beklediği cevabı bili-yor gibiydi. "Evet" dedi. "Elbette. Gücü ben de hissedebiliyorum."

"Yakında o gücü biz de paylaşıyor olacağız." Ulrich uzanıp Diana'yı kabaca kendine çekti. "Sen yanımda olunca, kan emiciler dünyasının en güçlüsü olacağız. Bizim etkimiz ve kontrolümüz al-tında, vampirleri kullanarak insanların dünyasına da hükmedeceğiz. Yapabileceğimiz şeylerin sonu yok. Hiç kimse bizi durduracak kadar güçlü olamaz."

"O günü görmek için sabırsızlanıyorum" dedi Diana. "Seni ce-hennemin derinliklerine kadar izlerim."

"Güzel bir plan" dedi Ulrich ve güldü.

"Söylesene, sence biz de sonunda onlar kadar... çirkin mi görü-neceğiz?"

Ulrich yine güldü. "Sen ve ben asla çirkin olamayız. Buradan hük-medeceğiz. Onlar gibi yeraltında kalmak ve sonsuz ateşi sürdürmek zorunda değiliz. Belki şimdi bana güzelliğinden bir örnek göstermek istersin."

Ulrich onu iştahla öptü ve eline gelen her yerini yoğurmaya baş-ladı. Bu arada Diana onun pantolonunu açmaya başladı. Karımın başka bir adamla sevişmesini izlemeye niyetim yoktu. Kayalara sır-tımı döndüm ve hayvani çiftleşmelerinin seslerini duymamaya ça-lıştım.

Zihnimde Diana'nın Hugo'yla banyo yapışına ait görüntüler can-landı ve onları zihnimden ittim. Yerine başka bir anı geldi; daha eski ama önümde oluyormuş kadar canlı bir anı. Bunları görmek

istemiyordum. Ama sanki ben de Ulrich'in sözünü ettiği gücü hissedebiliyordum ve bunun kara lordlara bu kadar yakın olmamdan kaynaklandığını biliyordum.

Belki de zihnimi uzun varlığım süresince tanık olduğum en iğrenç anılardan birine sürükleyen de onların kolektif kötülüğüydü.

Yıl 1888'di. Savaşın ve yeni şehrim Savannah'daki inşaatların zorluklarından bıkmıştım. Yavrum Jack onu dönüştürdüğümünden beri geçen yıllarda kendi kendine yetmeyi öğrenmişti ve onu çeşitli işleri yönetebilecek şekilde eğitmiştim. Bu yüzden, savaştan yıkılmış Güney'den ve tüm sosyopolitik sorunlarından uzaklaşarak doğduğum topraklara dönmüştüm. İngiltere'yi ziyaret ettiğimde kırılık alanları daha çok tercih ederdim ama Londra'da bir işim vardı; dolayısıyla lüks bir adreste oda kiralamıştım.

Bir gece lüks bir kulüpte içki içip kâğıt oynarken, binada başka bir kan emicinin varlığını hissetmiştim. Vücudumdaki titreşimlere bakarak, bunun sadece başka bir vampir değil, benim soyumdan biri olduğunu söyleyebilirdim. Babam Reedrek olmadığının farkındaydım ama bu vampirin benimle nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum.

O da beni tanıyarak yanıma oturdu ve bir brendi istedi. Leş gibi ölüm kokuyordu. Beni türdeşi olarak selamladı ve kuzenim olduğunu söyledi.

"Az önce mükemmel bir yemek yedim" dedi. Cüretkâr biriydi ve içki içerken dişlerini gizlemeye neredeyse dikkat etmiyordu. "Benimle birlikte Whitechapel'a gelirsen sana göstermek istediğim bir şey var."

Besleneli uzun zaman olmasına rağmen onunla gitmemin nedeni açlıktan çok meraklı. Yürümeye devam ettikçe, sokaklar giderek daha karanlık ve daha pis hale geldi. Erkekler loş aydınlatılmış dükkânların kapılarında iğrenç kokulu purolarının içiyordu. Karanlık ara sokaklarda kadınlar ikili üçlü gruplar halinde toplanmış, nem ve soğuktan titreşiyordu. Karanlık geçitlerde pislik içindeki çocuklar dolaşıyordu. Leş gibi rom kokan bir rahibin gençler tarafından tar-

taklandığını ve ayakkabı boyacısının bize hizmetlerini satmak için elindeki paçavrayı salladığını hatırlıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sonunda. Güneşin doğmasına birkaç saat vardı ve yürüyüşümüz hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Avlanıyor olsak, bir sürü uygun adayı geçmiştik. Rastladığımız yetişkinlerden herhangi biri, birkaç uygun kelime ve biraz büyüyle dostlarından kolayca uzaklaştırılabilirdi. Bir altın para, bunu daha da hızlı sağlardı.

"Sabırlı ol" dedi kuzenim. Saatler gibi gelen bir süreden sonra, beni bir köşeden döndürdü ve 13 MILLER'S COURT yazılı pis bir binanın önünde durdurdu. Kapıyı açarken gülümsedi ve büyük bir malikânenin ev sahibiymiş gibi beni içeri davet etti.

Reedrek'in koruması altındayken hem erkekleri hem de kadınları öldürmüştüm ama kanlarını sadece hayatta kalmak için içmiştim. Açlık, merhamet ve öfke yüzünden öldürmüştüm ama bunu asla zevk için yapmamıştım. Miller's Court denen binada önümde uzanan sahne, benim gibi bir vahşi için bile açıklanamayacak boyutlardaydı.

Oda kan ve vücut parçalarıyla doluydu. Bir zamanlar güzel bir kadına ait olduğu anlaşılan bir vücut parçalar halindeydi ve bir insanın kalıntıları olarak tanınması bile zordu. Ev sahibime inanamayan gözlerle baktım. Aralarında hâlâ et parçaları duran dişlerini gösterek sırıttı. "Zavallı Mary" dedi. "İrlandalı bir kızdı; Galler'den."

"Beni buraya neden getirdin?" diye sordum. Amacının beslenmek olmadığını biliyordum çünkü ölü kanı bir vampir için zehirliydi.

"Elbette ki eğlence için" dedi. "Son zamanlarda gazete manşetlerini görmüş olabileceğini düşündüm ve kuzeninin ünlü biri olduğunu öğrenmeni istedim."

Arada bir geri kalan insanlığımın derinliği beni bile şaşırtırdı. Bu hem bir nimet hem de lanetti. Baştan aşağı kanla yıkanmış bir savaş alanında son yaşam enerjisini başka bir askere yardım etmek için kullanırken gördüğümde Jack McShane'i kan emiciye dönüştürmeye karar vermemin nedeni buydu. Ölümsüz yaşam teklifimi reddeden başka birini elimde tutarken bu görüntü kalbimi burkmuştu.

Şimdi bu vahşi vampiri yakasından yakalayıp dışarı sürüklerken duyduğum haklı öfkenin nedeni de buydu. Onu en yakındaki zifiri karanlık ara sokağa sürükledim ve bir ölümünün kafatasını parçalayabilecek bir güçle tuğla duvara sertçe çarptım.

Dışlerim uzadı ve tenimden kan kızılı bir sis yayılmaya başlayana kadar öfkem yükseldi. Yerden yükselirken yüzümü onunkine bastırdım ve insanlık bir yana, herhangi bir mantık pırıltısı aradım. Yoktu.

"Seni domuz" diye tısladım. "Sen Karındeşen Jack'sin!"

Jack

"İmdat, Jack amca!"

"Geliyorum, Renee! Neredesin?" Elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Göremediğim bir yerden beyaz bir tavşan fırlayarak önümde koşmaya başladı. "Ah, Tanrım! Çok geç kalacağım!" diyordu. Önümde bir tavşan deliğinde gözden kayboldu. Yine Renee'nin cıgıllıklarını duydum ve delikten geldiğini anlayarak tavşanın peşinden atladım.

Hiç bitmeyecek gibi görünen bir düşüş sırasında sıcaklık giderek artıyordu. Cehenneme iniyordum.

"Jack! Uyan. Kâbus görüyorsun."

Gözlerimi açtığımda, Reyha'nın üzerime eğilmiş yüzünü gördüm. Nazikçe yanaklarımı okşadı. Tabutumdan çıkıp soluklanmama yardımcı etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Sadece, dediğin gibi, bir kâbustu." Renee'nin sesi ve yakınlık duygusu o kadar gerçektir ki hâlâ titriyordum. "Yukarı koş ve Melaphia'yla Deylaud'u kontrol et." Topal ayakları elverdiğince hızlı bir şekilde üst kata çıktı ve ben de kendime kanla karışık viski doldurdum.

İçki sinirlerimi yatıştırmıştı ve aldığım duş da viskinin etkisini ta-

marnladı. Kendime rüyanın hiçbir anlamı olmadığını söyledim ve bu sözlerimin doğruluğunu bütün kalbimle -hâlâ varsa- umdum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyim olduğu için memnundum; Connie Jones'la bir randevum, gerçek bir randevum vardı. Benim finans ettiğim bir gotik gece kulübünde bir erkek zannenin gösterisini izlemek elbette ki ilk randevu için eğlence tercihim olmazdı ama vampirler çok fazla seçici davranamaz. Özellikle de konu gönül meselelerine geldiğinde. Ve vampir bensem.

Siyah kotumu, çizmelerimi ve yepyeni sekiz numara Dale Junior kemer tokama uyan turuncu gömleğimi giydim. Yola çıkmadan önce Mel ve ikizleri görmek için üst kata çıktım. Her zaman olduğu gibi, William'ın evindeki yaşamın merkezi olan mutfak masasının etrafındaydılar.

"Çok yakışıklı görünüyorsun" dedi Reyha. Hâlâ topallıyordu ama koltuk değneklerini bıraktığını fark etmiştim.

"Bak, bak, gerçekten çok iyi görünüyorsun" dedi Melaphia.

"Teşekkür ederim, hanımlar" dedim, Mel'in sesinin normal çıkmasına sevinirken. Dün gece benim bir canavar olduğumu ima ettiğini hatırlıyorsa bile, bunu göstermiyordu. Kendi adıma, konuyu kafamdan atmaya kararlıyım.

"Böyle giyinip nereye gidiyorsun?" diye sordu Reyha.

"Bu gece Worm kulübünü açıyor."

"Ben daha önce oraya gidip onu kutsadım" dedi Mel.

Mel'in dışarı çıkıp dolaştığını duymak beni şaşırtmıştı. Bildiğim kadarıyla, Worm'ün kulübüne gidişi, Renee'nin kaçırılışından beri ilk kez evden çıkışıydı. "Çok tatlısın" dedim. "Bunu takdir ettiğinden eminim. Zorlardan ne istediniz?"

"Kulübün güvende ve kazançlı olmasını istedim. Sanırım Worm kazanç kısmını özellikle takdir edecektir." Mel renkli bir bluz giymiş, buklelerini kırmızı bir kurdeleyle başının arkasında toplamıştı. Büyük ölçüde normale dönmüş gibi görünüyordu. İnsan zihni kendini iyileştirmek konusunda muazzam bir güce sahipti.

Deylaud da daha iyi görünüyordu. Hâlâ insan biçimindeydi ve mutfak masasında kitap okuyordu. Başını kaldırıp bana bakarak gülümsedikten sonra tekrar kitabına döndü.

"Werm'ün kulübünü kutsamanın dışında günün nasıldı?"

"Connie bizi görmeye geldi" dedi Reyha.

"Melaphia'yı görmeye geldi" diye düzeltti Deylaud.

Melaphia yeni bir boncuk projesi üzerinde çalışıyordu. Tuhaf bebek gitmişti. "Connie seninle konuşabileceğini söylemişti" dedim. "Benden istediği o küçük yolculukla ilgili el frenini çekmiştim. Başlangıçta hoş karşılamadı. Senin beni desteklediğini tahmin ediyorum; ne kadar tehlikeli olduğuyla ilgili. Değil mi?"

"Bu konuda konuştuk, evet" dedi Mel. "Bana kulüp açılışına birlikte gideceğinizi de söyledi." Başını kaldırıp bana baktı. "Dikkatli ol, Jack. Sana daha önce söylediklerimi biliyorsun."

"Vampirler ve tanrıçalar uyuşamaz. Hatırlıyorum."

"Pişman olacağın -seni incitmesine izin vermek gibi- bir şey yapma. Ve burada *duygularından* söz etmiyorum."

"Yapmam. Söz veriyorum." Masanın etrafında dolaşarak herkesi -hatta Deylaud'u bile- yanaklarından öptüm. "Balkabağına dönüşmeden eve gelirim. Söz."

Connie gece için gotik konsepte uyum sağlamıştı bile. Beyaz fondöten sürmüş, gözlerine siyah rimel çekmiş ve kıpkırmızı bir ruj sürmüştü. Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça seksi görünüyordu. Siyah pullu bir takım, uzun kırmızı tozluklar ve yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar giymişti. Kan emici kalbim yerinde dursa iyi ederdi.

Oraya gittiğimizde ortam çoktan coşmuştu bile. Dışarıda bir kuyruk vardı. Werm filmlerdeki gibi kadife ipler çekirmiş, kulaklıklı bir fedai bile koymuştu. Mekânın önündeki tabelada GEÇİT yazıyordu. Her neyse. Kapıcı bizi gördüğünde hemen kadife ipi kaldırarak içeri girmemizi işaret etti. Aferin.

Werm kulübünü *Casablanca* daki Rick's Cafe'ye benzetmek istediği-

ni söylemişti. Bana göre daha çok *Star Wör*/tan fırlamış bir uzaylı barına benziyordu. Gotikler, eşcinseller, düzler, punklar, tikiler ve sürekli müşterilerim sağ olsun, kırolarla doluydu. Tabii konsepti tamamlaması için bir de vampirler kurtadamlar ve tek gözlü bir zombi.

Hem kurtadam hem de kıro olarak çifte tehdit olan Jerry, Wanda'yı koluna takmıştı ve hemen arkalarında, koruma görevini ölesiye -keli me anlamıyla- ciddiye almış olan Huey vardı. Bakışlarını Wanda'dan neredeyse hiç ayırmıyordu. Aslında, bu tam olarak doğru değildi. Gözleri diğer her şeyde olduğu gibi Wanda'nın üzerinden de aynı hızla geçiyordu ama onu gözden kaybetmemek için çok çabalıyordu.

Barla ilgilenen Ginger'la göz göze geldim ve sürekli müşterilerimin hepsine birer içki ısmarladım. Diğer fahişelerden biri olan Tami kehribar rengi bira şişeleriyle dolu bir tepsiyle geldi. Birini Connie'ye verdim.

"Bu kızların hayatlarını kazanmak için namuslu bir iş bulmalarına sevindim" dedi. "Umarım eski işlerine dönmezler de ben de onları tutuklamak zorunda kalmam."

"Ben de öyle olmasını umarım. Ama en kötüsü gerçekleşir de Ginger'la boğuşman gerekirse, izlemek için orada olmak isterim."

Connie güldü ve koluma vurdu. O sırada Rennie bize yaklaştı. "Buna polis zulmü denir" dedi. "Görmekten nefret edersin."

"Ama istiyor" dedi Connie.

"Dükkânla kim ilgileniyor?" diye sordum. "Bütün çetenin burada olacağını düşünmemiştim."

Rennie bana suçlu gözlerle baktı ama o kadar da suçluluk duyduğu söylenemezdi. "Bir süre kapamaya karar verdim. \Verm'ü desteklemek için gelip birkaç saat kalmak istedik. Gerçi bizim yardımımıza ihtiyacı var gibi görünmüyor. Burası ağzına kadar dolmuş."

"Öyle. Eğer insanları bir noktada geri çevirmeye başlamazlarsa, itfaiye şefi ziyarete gelebilir. Kapasiteleri dolmak üzere olmalı."

"Üstelik daha eğlence başlamadı bile" dedi Rennie, sırtarak. "Şey,

aslında başladı." Şişesini barın ucuna doğru salladı; oraya baktığımda, uzun boylu, muhteşem bir sarışını, boğazındaki aşırı iri âdemelmasıyla iki kolunu Otis ve Rufus'un omuzlarına atmış halde gördüm. Çocuklar güneşin altında çamura uzanmış bir çift domuz kadar mutlu görünüyordu.

"Söyleme..." dedim.

"Aşk harika değil mi?" dedi Rennie. "Umarım bu hatun ikisinden birini eve götürür."

"Yani adam demek istedin."

"Her neyse."

"Umarım sonrasında da sonsuza dek mutlu yaşarlar" dedim.

Rennie iç çekti. "Ben nedime olmak istiyorum."

"Sana bir daha asla giymek istemeyeceğin fırfırlı bir elbise giydirebilirler. Şu şişkin kolları olanlardan."

"Bunun olmasından nefret ederim" dedi Rennie.

"Düğünü unutun. Düğün *gecesi* duvardaki sinek olmak istiyorum ben" dedim.

"Buna içerim." Rennie birasından kocaman bir yudum aldı.

"İkiniz iğrençsiniz" dedi Connie, gülerek. Kahkahaları bana hep müzik gibi gelirdi. Bu gece onu hiç görmediğim kadar umursamaz görünüyordu. Onu ergen yaşlarında sanabilirlerdi. Melaphia'ya teşekkür etmeyi hatırlamalıydım. Connie'ye her ne söylemişse, sadece duymak istedikleri olduğundan emindim.

Connie başıyla dans pistini işaret etti. "İşte her gün göremeyeceğiniz bir şey."

Jerry ve Wanda dans ederken, Huey de tam yanlarında sallanıyordu. "İki kurtadam ve bir zombinin dans edişi mi?" dedim. "Bunda o kadar sıra dışı olan ne var ki? Ben hep görüyorum."

"Hı-hım. Berbat bir yalancısın." Connie, dans pistindeki üçlüyü izledi. "Zombilerin ritim duygusu yoktur, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Düz çizgide yürümeleri bile büyük başarı.

Aslında, şimdi düşününce, Huey'in dans becerisi daha fazla içki içtikçe düzelebilir."

"Daha kötüleşemeyeceği kesin."

Müzik değişti ve Huey ritmi yakalamaya çalışarak hareketlerini değiştirdi. Görünmez bir katil arı sürüsünün saldırısına uğramış gibi görünüyordu. "Umarım kolları ve bacakları sağlam tutuyordur; hepsinin etrafa uçuşunu görmek istemem. Cadılar Bayramı geçti ve insanlar, kokteyllerinin içine düşen parmağın nereden geldiğini sorabilirler."

"Huey'e Kızılderili adıyla seslenmeye başlasak iyi olur" dedi Rennie.

"Neymiş o?"

"Kurtadamlarla Dans Eden Adam."

"Hey, Rennie, Jerry ve kız arkadaşının milletin içinde ne işi var? Kızı gizli bir yerde tutmaya kararlı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi" dedi Rennie. "Ama kız o kadar uzun süre ağlayıp sızlandı ki Jerry sonunda teslim oldu. Kadınlar partiyi sever."

"Değil mi?" Wanda'nın görünüşüne bakılırsa, kendini çoktan kurtadam rüzgârına kaptırmıştı bile. Ayaklarının üzerinde en az Huey kadar dengesiz duruyordu.

Worm gotik arkadaşlarından oluşan küçük bir grupla gelmişti. Her zamanki gibi siyah giysiler, eski moda fırfırlı bir gömlek ve belinden genişleyen uzun bir ceket giymişti. Prensle bayağı biri arasında bir görüntüsü vardı.

"Vay canına, harika görünüyorsun" dedi Connie, kesinlikle ciddi bir tavırla.

"Teşekkürler" dedi Worm. Connie'yi yanaklarından öpüp benimle tokalaştı. "Geçit'e hoş geldiniz."

"Neden 'Geçit' adını verdin?" diye sordum.

"Çünkü Mel burayı ilk gördüğünde, özel olduğunu söyledi. Mekânın bir tür ruhsal değeri olduğuna inanıyor. Bunu iliklerinde hissedebildiğini söyledi. Harika, değil mi?"

"Evet. Harika" diye mırıldandım. Herkesi birbiriyle tanıştırtırken Werm'ü duymadım bile. Melaphia'yla ilgili söyledikleri bir hayli tuhaftı.

Werm diğer müşterileri karşılamak için uzaklaştı ve ben de biramı bitirdim. Çaldıkları çılgın müzikle pek bağdaşamıyordum. Ben klasik kovboy müziklerini tercih ederdim. Merle Haggard en sevdiğim şarkıcıydı. Marty Robbins yakın aralıkla ikinciydi. Elinde bir kokteyl tepsisiyle yanımdan geçerken Souxi'nin omzuna dokundum. Tepsisine on dolar koydum ve kulağına fısıldadım. "DJ'e romantik bir şeyler koymasını söyle. Eski ve slow bir şey." Bana göz kırparak uzaklaştı.

Boşalttığım bira şişesini barın üzerine koyarken, Elvis'in "Fools Rush In" parçasının girişini duydum. "Bu dansı lütfeder misin?"

Connie bana flörtçü bir gülümsemeyle baktı. "Çok isterim" dedi.

Elini tutup onu piste götürdüm ve Bay Presley içeri dolan aptallarla ilgili uyarırken Connie'yi kendime çektim. En azından, bütün akıllı adamlar öyle derdi. Çok şey olmuş olabilirim ama asla akıllı olmadım.

Belki de Melaphia buranın özel bir yer olduğu konusunda haklıydı. Connie kollarımdayken, ikimizden daha güçlüi, element seviyesinde bir şeyin çekişini hissediyordum. Başını omzuma dayadığında bütün sorunlarımı unuttum ve kısa bir süre için her şey yolundaymış gibi göründü.

Kadınımın sıcak, canlı vücudunu kendiminkine bastırmıştım ve hortlak varlığım mutluluğa çok yakın bir şeyle titriyordu. O sırada Elvis Aaron Presley gibi bir otorite, bazı şeylerin olması gerektiğini fısıldıyordu. *Tut elimi*, diyordu. *Bütün hayatın boyunca tut elimi*.

Connie başını kaldırıp bana baktığında, ona âşık olmaktan kendimi alamadım. Kendimi unutarak onu daha da kendime çektim ve öpmek için eğildim. Dudaklarımız birbirine değmeden önce, ikimizin arasında kavis çizen bir şey yüzlerimizi yine uzaklaştırdı. Aramızdaki havada ince mavi bir kıvılcım çaktı ve bir an sonra tekrar kayboldu.

Yakınıımızdaki birkaç dansçı fark etti ama bunun barın bir numarası olduğunu düşünmüş olmalıydılar çünkü hemen partnerlerine döndüler. Connie'nin omzunun üzerinden, barda birasını yudumlayan Seth'le göz göze geldim. O da görmüştü.

Müzik ormandaki davullar gibi ritmik bir şeye dönüştü ve Connie'yle bara dönerek, olanlardan etkilenmemiş gibi davrandık.

"Ne içiyorsun?" diye sordu Seth, doğal bir tavırla.

"Bira" dedi Connie.

"Zevkli kadınları severim" dedi Seth ve Ginger'a bakarak üç parmağını kaldırdı. Bize şişelerimizi verdi ve birini kendine aldı. "Jerry'nin yanındaki kim?" diye sordu. Şehirdeki her yeni kurt, dikkatini çekerti.

"Aradığım kadının ta kendisi." Connie sesini kısıtı ve anlamlı bir şekilde gözlerini kısarak Seth'e baktı.

"Geçen gece bataklıkta bana sorduğun mu?" diye sordu Seth.

U A »

Aynen.

"Bütün bu süre boyunca Jerry'nin yanında mıymış?"

"Evet" dedi Connie.

"Hale bak."

"Oh" dedi Connie. "Bakın içeri kim girdi."

Bu Nate Thrasher'dı ve kolunda da Sally vardı. "Bu kızda hiç mantık yok" dedim. "Ona adamın tehlikeli olduğunu söylemiştim."

Müzik sustu ve Werm minik sahneye fırladı. "Geçit'e hoş geldiniz. Umarım herkes iyi zaman geçiriyordur!" Kalabalık tezahürat yaptı ve Werm devam etmeden önce gürültünün yatışmasını bekledi. "Açılış gecemiz için, bizi eğlendirmek üzere gerçekten çok özel biri geldi. Lütfen Leydi Chianti'yi alkışlayalım!" Kalabalık yine tezahürat yaptı ve Werm sahneden aşağı atladı.

"Leydi Chianti mi?" diye sordu Seth, şüpheli bir tavırla.

"Zavallı erkeklerin Leydi Chablis'i olduğunu söylüyorlar" dedi Connie.

Zavallı adamlardan söz etmişken, Otis ve Rufus bar taburelerinde bir çift manyak gibi alkışlıyorlardı. Otis başparmağıyla işaret parmağını ağzına sokarak ısıklık çaldı. Bar hesaplarının binayı iki kez saracağına garajımın üzerine bahse girebilirdim.

"Werm onu nerde bulmuş?" Rennie yine yanımıza geldi ve barın üzerine kanat dolu bir tabak bıraktı.

"Bir bilsem" dedim.

"Bana çok tanıdık geldi" dedi Connie. "Ah, onu nereden tanıdığımı hatırladım. Bir defasında tutuklamıştım."

"Ne suçundan?" diye sordum.

"Fuhuşa teşvik" dedi Connie, barın arkasındaki kızlara anlamlı bir bakış atarak.

"Uf" dedi Seth.

"Şey, belki... her kimse, düzgün bir yol izlemeye karar vermiştir" dedim.

Üçü de bana bakarak gözlerini devirdiler. "Ya da vermemiştir" dedim.

Her yanı zümrüt rengi payetlerle kaplı olan kadın-adam, kalabalıktaki yirmili yaşların duyduğundan şüpheli olduğum bir Johnny Mercer melodisiyle göbek kıvrırmaya başladı. Yine de onu izlemek için sahneye yaklaşmışlardı; bu arada dansçı sahnenin bir ucundan diğerine koşturuyor, arada bir durarak tüylü boğa yılanını sallıyordu.

Tam o anda Nate, Jerry'nin yanındaki Wanda'ya iyi bir bakış attı ve Jerry de ona baktı. Sally'nin hiç kafası olmasa da en azından gözü görüyordu ve üçünü de fark etmişti. Zavallı Huey'in gözleriye her yönde dönüyordu.

Seth, Connie ve ben birbirimize baktık.

"Ah, lanet olsun" dedik aynı anda.

William

"O zavallı kız sana ne yaptı ki?" diye sordum.

Karşımdaki iblis afalladı. "Sen ne demek istiyorsun, evlat?"

"Sadece beslenmemişsin. Onu paramparça etmişsin." Gözlerinin içine baktım. Kötülüğünün derinliklerini anlamayı umutsuzca istiyordum. Bu yaratık benim türümdendi. Anormal olan ben miydim, o muydu?

"Bunu sadece yapabildiğim için yaptım" dedi. "Ve beni eğlendirdiği için." Hançer gibi dişlerini göstererek sırttığında, bunun karşılaştığım en antik kan emici olduğunu anladım. Bardayken dişlerini neden gördüğümü şimdi anlıyordum. Nedeni dikkatsiz olması değildi. Büyük oldukları için gizlemekte zorlanıyordu ve çok ama çok yaşlıydı.

"Evet, öyleyim" diye cevap verdi söze dökmediğim soruma. "Gerçekten çok yaşlıyım. Bu sokaklarda Romalı bir asker olarak yürüdüm, evlat. Beni öfkelenmek istemezsin."

Benimle öfke hakkında mı konuşmaya cüret etmişti; beni ayakta tutan, yönlendiren, bana enerji veren öfke? Beni daha önce hiç görmediyse, daha önce öfkenin ne demek olduğunu da anlamamış demekti. Onu omuzlarından tutup bir kez daha geriye doğru savurdum. Bu kez tuğla duvara o kadar sert çarptı ki taşlar çatladı.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Bu da ne?" dedi. "Neden bu kadar güçlüsün sen? Birkaç asırdan uzun süredir kan emici olamazsın."

Onu özel durumum ve kaynağı hakkında aydınlatmaya hiç niyetim yoktu. Bu antik vampir yıllar boyunca on kan emicinininkine denk bir güç toplamış olsa da öfkemle desteklenen voodoo kanım karşısında zorlu bir rakip olamazdı. Beni yine de öldürebilirdi. Ama kendi hayatımı çok fazla umursamadığımdan, ben de nefret ettiğim insan dışılıkla savaşarak ölebilirdim.

Yüzü kan içinde kalana kadar yumruklarımı peş peşe indirdim. Yine de beni bir eliyle yakalayıp kedinin fareye yapacağı gibi sarstı. "Bu bıktırıcı olmaya başladı" dedi ve beni sokağa fırlattı. Üzerindeki tozları silkelerken yaralan çoktan iyileşmeye başlamıştı bile. işaret parmağını çenesindeki kapanmamış yaraya sürttü, ağzına götürdü ve bir çocuğun lolipop emmesi gibi emdi.

"Bana cevap vermedin" dedi, öğretmen edasıyla. "Neden bu kadar güçlüsün?"

Ayağa fırlayıp tekrar üzerine atıldım. Karnına bir yumruk atarak onu sokağın arka tarafına gönderdim. Üzerine gitmeye devam ederek tekrar saldırdım. Avucum sert bir şeye değdiğinde, pardösüsünün altında bir silah olduğunu fark ettim. Bileklerimi yakalamaya çalıştı ama onun için fazla hızlıydım. Beni durdurmasına fırsat vermeden bıçağı çektim.

"O kızın üstünde kullandığın şey bu muydu?" diye sordum.

Bana vurmak için elini geri çekti, fakat darbeyi engelledim ve bıçağı boynuna indirdim. Şahdamarından kan fışkırdı ve akışı durdurmak istermiş gibi iki eliyle birden boynuna yapıştı.

Ben onu keser kesmez, yakıcı bir acıyla ikiye katlandım. Şaşırmıştım. Bana tekme ya da yumruk atmamıştı. Neyse ki şaşkınlığımdan yararlanacak durumda değildi.

Bıçak yarasının da iyileşeceğini biliyordum ama açtığım yüzeysel yaralar kadar çabuk olmayacaktı. Bu çılgının kafasını koparmaya kararlıydım.

Öldürücü darbeyi indirmek için elimi kaldırdım ama beni iterek

kendisinden uzaklaştırdı. Başı yana yatmıştı. Vücudu tekrar yere yığılmadan önce, başının sadece küçük bir et parçasıyla boynuna bağlı olduğunu gördüm. Yine üzerine yürürken bir kez daha acıyla sarsıldım. O anda arkamdan gelen çığlıkları duydum: "Cinayet!"

Hemen ayağa fırlayıp, acıma rağmen elimden geldiğince hızlı bir şekilde koştum. Arkama bakmıyordum. Ayak seslerini duyuyordum ama o zayıf halimde bile hiçbir ölümlünün bana yetişemeyeceğini biliyordum. Sokağın sonundaki boy yüksekliğinde tahta çitlere ulaşarak üzerinden atladım. Binaların arasından koşarak uzaklaşana kadar arkamdan yankılanan bağırışları duydum: "Tanrı bizi korusun!"

O anda, Dianadan gelen bir acı çığlığı beni düşüncelerimden gerçeğe döndürdü. Whitechapel'daki o yerde neden acıyla sarsıldığımı anlamam artık zor değildi. Karındaşen Jack adıyla tanınan canavar Ulrich, benim büyükbabamdı. Onu öldürmeyi başarsaydım, muhtemelen ben de öldürdüm. Babam olsaydı, ölümüm kesin olurdu. Arada iki kuşak olduğu için onu öldürdüğümde hayatta kalabilirdim ama tamamen iyileşeceğimden şüpheliydim.

Diana bir kez daha çığlık attı. Düzi'istüğü sadist canavar onun canını yakıyordu. O anda, onun için asırlar boyunca duyduğum aşkın yavaş ve acı verici bir şekilde öldüğünü hissettim.

Düğün gecemizdeki masumiyetini, vücuduyla beni nasıl memnun edebileceğini öğrenmek konusundaki hevesliliğini düşününce midem bulandı. Hayattayken tanıdığım kadınla şimdi dönüştüğü kan emici arasında hiçbir benzerlik yoktu. Neden olacaktı ki? Sonuçta hepimiz iblis değil miydik?

Kendi canlı halimi düşündüm. Ben de belli bir ölçüde masumdum. Genç bir adam olarak kötülük anlayışım, aile Incil'indeki elle çizilmiş, yerel manastırdaki rahiplerden biri tarafından mürekkeplenmiş yılan resmiydi. Daha sonraları, Reedrek'le tanıştığımda, kötülüğün bedenlenmiş haliyle yüz yüze gelmiştim. Ama Reedrek'in kendisi bu adamla karşılaştırıldığında koro çocuğu gibi kalırdı. Ulrich, Şeytan'ın ta kendisiydi.

Bir insanın kanını içmek için geçici olarak canlarını yakmanın öte-

sinde birini incitmekten nefret eden bizleri ve kan banyosu yapmaya yetecek ölçüde öldürmekten zevk alan diğerlerini düşündüm. Açıkça, Diana ve ben aynı türde kan emiciler değildik ve hortlak halimizde yine birlikte olabileceğimizi düşünmem anlamsızdı. Ulrich'le işbirliği yapması, onu geri dönüşü olmayacak şekilde kötülerin arasına sokmuştu.

Şimdi beni rahatsız eden şey, oğlum Will'in hangi tarafta olduğu değildi. İnanılmayacak bir vahşet sergilediği doğrudu ama küçük, savunmasız bir insana karşı nazikliğini göstermişti. Onu dikkatle izlemem gerekiyordu.

Diğer "oğlum" Jack'e gelince; kan emici olsa bile insanlığa duyduğu sevgiyi koruyacağından hiç şüphem yoktu. Onu ilk gördüğüm gecedan beri geçen aşağı yukarı yüz elli yıllık süreçte, bu açıdan beni asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Yine çılgınlıklarını duyunca düşüncelerim bir kez daha Diana'ya döndü. Beş yüz yıldır onu koruyan vampir Hugo neredeydi? Savannah'dalarken öylesine ayrılmaz görünüyordlardı ki Diana'yla yalnız konuşmam bile çok zor olmuştu ama son zamanlarda yeni koruyucusu için onu terk etmiş gibi görünüyordu. Anlaşılan, eski karım gücünü artırmak ve hedeflerine ulaşmak için kendisine avantaj sağlayacak bütün erkeklere bacaklarını açıyordu.

Ulrich'in boşalırken çıkardığı sesler iğrenç çiftleşmelerinin sona erdiğini belli ettiğinde, karanlığın içine baktım. Bunun on dokuzuncu yüzyılın sonlarında neredeyse öldürmek üzere olduğum kan emici olduğu konusunda şüphelerim varsa bile, boynundaki derin yara izini gördüğümde tespitim kesinleşti.

"İşte" dedi Ulrich, pantolonunun fermuarını çekerken. "Bu sana Konsey'e sunduğun teklifin ikinci kısmı için fazladan gücü vermiştir. insanların dediği gibi, onları oldukları yere çakacağından şüphem yok."

"Teşekkür ederim, lordum" dedi Diana, tekrar giyinirken. "Her dokunuşunuz için minnettarım. Konseyin planıma olumlu yaklaşacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet, Diana. Bir vampir olarak Renee'nin voodoo kanının Konseye muazzam bir yarar sağlayacağını düşünüyorum. Bcüm -yani onların- kontrol edebileceğim gücü bir düşün. Üstelik de kehanetin keşfinden beri, daha fazla güç hayati önem kazanmışken."

İçimden ilk gelen şey, Diana'yla aramızdaki mesafeyi hemen aşmak ve onu çıplak ellerimle, dişlerimle paramparça etmektir. Renee'yi Konseye kurban etme fikrinin ondan çıkmış olması, beni bir anda deliliğe sürüklemişti. Bu düşüncenin dehşeti bana neredeyse diz çöktürecekti. Ama doğru zamanı beklemek zorundaydım. Bir defasında bu Ulrich denen yaratığı yenebilmiştim ama Diana'nın Savannah'da sergilediği gücünü görmüştüm ve voodoo kanına sahip olsam bile, ikisiyle birden başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

"Kehanet." Diana kollarını ovalarken bir şey onu rahatsız ediyormuş gibiydi. "Bu iğrenç şeyin ne zaman aramızda ortaya çıkması bekleniyor?"

"Kara lordlar kesin olarak bilmiyor. Bildiğimiz kadarıyla, Avcı şimdiden aramızda olabilir."

Jack

Nate, Wanda'nın dans pistinde Jerry'ye yapışıp durduğu yere doğru yürüdü. "Sen hangi cehennemdeydin kadın?" diye bağırdı. "Ve bu orospu çocuğunun yanında ne işin var?"

"Ben Jerry'yle birlikteydim. O, bir kadına nasıl davranması gerektiğini biliyor" dedi Wanda. "Senin gibi beni itip kakmıyor."

"Sen anneme orospu deme hakkını nereden buluyorsun?" diye çıkıştı Jerry. "O sizden biriydi ve ona pislik gibi davranıyordunuz."

"İstediğime istediğim şekilde davranırım ve bu, karım için iki kat geçerli!"

"Hayır, artık değil" dedi Wanda, kendini savunarak. "Seninle işim bitti."

Nate ona yaklaştı, Wanda'yı kolundan yakaladı ve kendine doğru

çekti. Sally arkasından bağırdı: "Hey! Benimle mi olmak istiyorsun, onunla mı?"

"Kes sesini, seni ucuz fahişe" dedi Nate.

Jerry, Nate'e doğru bir hamle yaptı ama daha bir adım atmadan, fedai Huey aralarına girdi, ağzını açabildiği kadar açtı ve Nate'in Wanda'yı tutan kolunu ısırdı.

Nate'e bakarken kendimi düşünmekten alamadım: Ucuz fahişe, elli dolar; bir gotik kulüpte içki, on beş dolar; bir kurtadam olmayan biri tarafından ilk kez ısırılmak? Paha biçilmez!

Nate'in yüzündeki ifade kesinlikle tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Normal bir kurtadam dövüşünde başka bir kurt tarafından ısırılmak bir şeydi. Ama öyle ya da böyle sıradan görünüşlü bir insanın son derece normal görünen *Homo sapiens* dişlerini üzerine geçirmesi, yepyeni bir deneyim olmalıydı.

Nate onu silkeledi ve Huey geriye doğru uçarken Nate'nin kolundan iri bir parçayı da beraberinde götürdü. Nate acıyla k'ikredi ve Huey üç-dört kişiyi bovvling lobutu gibi devirerek etrafa saçtı. Bu, onları da harekete geçirdi ve daha ne olduğunu anlayamadan bütün bar itişip kakışan ve yumruklar savuran insanlarla doldu.

Seth, Connie ve ben insanları birbirlerinin üzerinden çekmeye ve sakinleştirmeye çalışıyorduk. Göz ucumla Sally'nin Wanda'nın saçına yapıştığını, aynı anda Jerry'nin de Nate'in çenesine bir yumruk indirdiğini gördüm. Salonun diğer tarafında, Otis ve Rufus'un, Leydi Chianti'yi herhangi bir sevimsiz durumdan korumak için sahneye doğru koştuğunu fark ettim.

Aynı anda, bataklık harındaki kavgayı nasıl engellediğimi hatırladım ve aynı şeyi burada da yapıp yapamayacağımı merak ettim. Ama durumu analiz ederken iki şey dikkatimi çekti: Birincisi, bataklık barında kendim de katılımcı olmaktan korkuyordum. İkincisi, Werm'ün kulübünde, gözlemci olarak çok fazla eğleniyordum. Ayrıca, asıl kavga edenler kurtadamdı ve gücümün onlar üzerinde etkili olacağını sanmıyordum.

Otis ve Rufus sahneye tırmandı. Chianti ikisini de tutmak için elleri-

ni uzattı ama sarhoş olan Rufus uzatılan eli kaçırdı -iri ve güçlü olması- na rağmen- ve bunun yerine Chianti'nin uzun saçlarını yakaladı.

Chianti'nin peruğunu Rufus'uu kafasına geçirdiğini söylesem abartı olmaz. Peruk elinde kaldığında, Rufus bir turnuvayı kazandıktan sonra soylu bir bakire tarafından onurlandırılan bir şövalyeyi hatırlattı. Muhtemelen bir içki içme turnuvasına katılmış olabilirdi, çünkü ayakta sallanıyordu. O kadar sarhoş olduğu için, neden elinde bir avuç saç tuttuğunu hemen anlayamadı. Belki de o kargaşada Chianti'nin kafa derisinin bir grup vahşi Kızılderili tarafından yüzülmüş olduğunu bile düşünebilirdi. Otis daha hızlı davrandı; o zamana kadar sahnede ayaklarının üzerindeydi ve spotların ışığında Chianti'nin yüzünü daha yakından görmüştü.

Otis akılcıca davranıp bir bahane uydurarak sahneden aşağı atladı. Onu son gördüğümde, Chianti'yi -ve hesabı- daha iyi erkeklere bırakarak kapiya doğru yürüyordu.

Daha sonra asıl adının Eric olduğunu öğrendiğim Chianti, Rufus'u ayağa kaldırdı, peruğunu tekrar kendi başına geçirdi ve gerçek bir şovmenin yapacağı gibi gösterisine devam etti. Bacaklarını kaldıra kaldıra dansına başladığında, Rufus nihayet olayın içyüzünü kavramıştı ve nazik bir şekilde kaçmanın yollarını arıyordu. Daha önce sahneye dolmuş olan daha genç müşteriler, arkalarındaki kavgayla hiç ilgilenmiyorlardı bile. Bunun yerine sahnenin önünde toplandılar ve Rufus'u atlamaya teşvik ettiler.

Ve Rufus sahne dalışı yaptı. Ama o anda kalabalık fikir değiştirdi ve zavallı Rufus yüzükoyun yere yapıştı. Neyse ki hiçbir şey hissetmeyecek kadar sarhoştı.

Aynı anda Werm yanımda belirdi. "Jack, bir şeyler yap!" dedi.

"Ne?"

"Biliyorsun. İnsanları etkile. Bar taburelerini mahvediyorlar. Burada para kaybediyoruz. *Senin* paranı!"

Bu hemen beni kendime getirdi ve denemeye karar verdim. "Ah, tamam." İnsanlara yine dans ettirmeyi düşündüm ama yeni bir şey denemek istediğim için farklı bir emre odaklandım.

Endişelenmeyin. Mutlu olun.

DJ benim psişik önerimi hemen algıladı ve gerçekten de Bob Marley'in *Don't Worry, Be Happy* şarkısını çalmaya başladı. *Tanrım, gerçekten iyiyim*, diye düşündüm, insanlar hemen sakinleşmeye ve ritimle salınmaya başladı. O şarkının DJ'in koleksiyonunda olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Teşekkürler, Jack. Sana borçluyum" dedi Werm.

"Evet, hem de fazlasıyla" dedim.

Barın yanında Seth, Rennie ve Connie'ye tekrar katıldım. "Herkes iyi mi?" diye sordum.

"Ben iyiyim" dedi Connie. "Kavga biraz daha devam etseydi birilerini tutuklamak zorunda kalabilirdim. Kavganın o şekilde sona ermesi çok komik. Tıpkı bataklık harındaki kavganın da büyüme-ye fırsat bulamadan bittiği gibi." Bir açıklama beklentisiyle bana ve Seth'e baktı.

"Bana bakma" dedi Seth. "Hortlak büyüleri yapan ben değilim."

"Bu bir tür vampir numarası" dedim. "Daha önce sadece birkaç kez kullanmıştım. Aslında yapabildiğimi bile yeni öğrendim sayılır."

Connie bana hayranlıkla baktı. "Başka vampir numaraların da var mı?"

Kaşlarımla oynattım. "Kartlarını doğru oynarsan öğrenebilirsin."

Seth tiksinti yansıtan bir ses çıkardı. "Sanırım gitme zamanım geldi. Güzellik uykuma ihtiyacım var."

"Ah, doğru" dedi Connie, ciddileşerek. "Yarın gece bir dövüşün var. Seni aksine ikna edemeyeceğimizden emin misin?"

"Eminim" dedi Seth, barın üzerine bir banknot bırakırken.

"O halde iyi şanslar!" Connie parmak uçlarında yükselerek Seth'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir hâkimiyet dövüşünde şans getirmesi için ne yaparsınız bilmiyorum ama..."

"İyi şanslar' demen yeter. Umarım Jack seni gelmemeye ikna etmiştir." Seth bana bakınca omuz silktilim.

"Denedi" dedi Connie.

"Connie..." diye başladı Seth.

"Tamam, tamam" dedi Connie. "Gelmeyeceğim."

Seth rahat bir nefes aldığıında, onun Connie'yi benim yarım kadar bile tanımadığını anladım. Eğer Connie'nin yarın gece bataklıktan uzak kalacağına inanmışsa, benim de ona satacak ucuz ve güzel bataklık arsalarım olabilirdi.

"Jack, seninle biraz konuşabilir miyiz? Gitmeden önce birkaç şeyi gözden geçirmek istiyorum."

"Tabii." Kolumu Connie'nin beline doladım ve hafifçe sıktım. "Birazdan dönerim, sevgilim."

Seth'le birlikte dışarıya çıktım. Gençler ikili üçlü gruplar halinde otoparkta toplanmış, sigara içerek sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı. Seth beni kimsenin bizi duyamayacağı bir köşeye çekti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Jack?"

Seth'in tavrı beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ne demek ne yaptığını sanıyorsun? Neyden söz ediyorsun sen?"

"Connie'yle aranızdaki elektrikten söz ediyorum. Neredeyse kulübü ateşe veriyordunuz ve bir saat sonra ona diğer vampir numaralarını göstermekle ilgili şaka yapıyorsunuz."

"Ne demek bu?"

"Connie'yle aranızda neler oluyor bilmiyorum ama bana kalırsa kesinlikle ve kelime anlamıyla ateşle oynuyorsun. Aranızda potansiyel açıdan tehlikeli bir şey var. Hissedebildiğini biliyorum, çünkü ben bile hissedebiliyorum. Hatta insanlar bile hissetmiş olabilir, o kadar güçlü ki!"

"Elbette hissedebiliyorum. Connie'yle aramızda gerçekten özel bir şey var."

"Bana 'özel bir şey' saçmalığını anlatma. Her neyse, kontrol edemediğin ortada."

"Ne demeye çalışıyorsun?" İkimizin de sesi yükselmişti ve yakınlardaki insanlar başka bir kavga daha beklentisiyle bize bakıyordu.

"Mesele şu ki boyunu aşan bir şeye giriyorsun." Seth yine sesini kısıtı. "Dinle, Connie'yle ben arkadaşız ve ikinizin de fiziksel ya da zihinsel olarak incindiğinizi görmek istemiyorum. Henüz kendisinin... tam olarak ne olduğunu anlamadığını biliyorum ve belki de olanların bununla ilgisi var. Sanırım bütün söylemeye çalıştığımı... Tanrı aşkına, Jack, dikkatli ol."

O anda hortlak olmakla ilgili bütün sıkıntım, bütün huzursuzluğum yüzeye çıktı. Connie'yi güneş ışığında görememek, onunla uyuyamamak, onunla sevişememek... her şey. "Bütün bunlar gerçekte neyle ilgili, Seth?"

Seth sarı-yeşil gözlerini kısıtı. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Bir gün bana Connie'yle ilgili endişelenmeme gerek olmadığını söylüyorsun, ertesi gün gelip onunla benim neden birlikte olmamamız gerektiği konusunda bahaneler sayıyorsun."

"Ciddi *olamazsın*" diye hırladı Seth.

Kurtadamların dolunay yaklaşırken asabi olduklarını duymuştum. Buna inanabilirdim. Soğuğa rağmen, Seth'in üzerinde kısa kollu bir polo gömleği vardı. Kollarındaki tüylerin dikildiğini görebiliyordum.

"Sadece soruyorum" dedim.

Seth bana doğru teliditkâr bir adım attı. Göz ucumla, zaten güvenli bir mesafede olmalarına rağmen insanların gerilediğini gördüm. "Connie'yi geri alabileceğimi düşünseydim, şu anda onun yanında ben olurum ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmazdı."

"Saçmalık! O kendini bana kaptırmış durumda, dostum. Sen sadece kıskanıyorsun. Ona sahip olamadığın için, başka kimsenin sahip olmasını da istemiyorsun; özellikle de benim. Özellikle de bir *vampirin*."

Sanırım vampirlerle kurtadamlar hakkında önemli bir noktayı belirtmeyi unuttum: Genellikle iyi anlaşılamazlar. Jerry ve Seth'in benimle dost olması normal değildi. Nedenini bilmiyorum ama çoğu durumda doğal düşmanızdır. Ama o ana kadar Seth'le ilgili hiç öyle hissetmemiştim.

"Bunu söylediğini unutacağım" dedi Seth, hırıltılı bir sesle.

"Her neyse" dedim, dişlerimi göstererek.

"Pişman olacağım bir şey söylemeden gidiyorum. Ama şu kadarını söyleyeyim, dostum. Yarın gece sakın bataklığa gelme. Seni orada istemiyorum. Sırtımı kollaman konusunda sana güvenmiyorum. Bu yüzden evinde kal."

Zekice bir cevap yapıştırmak için bir nefes aldım ama kendimi tuttum. Bu ciddiydi. O kavgaya yanında kimse olmadan gidemezdi. Konuşmak, ona üzgün olduğumu, söylediklerimin bir anlamı olmadığını söylemek istedim ama yapamadım.

Bu erkekçe bir şeydi. Bunun yerine, belki de son kez arkadaşımın gidişini izledim.

"Pekâlâ" dedim, arkasından.

William

Kehanet mi? Avcı mı? Bir kehanette sözü edilen bir avcıyla ilgili araştırmacı Olivia'ya sormayı zihnime not ettim. Bir vampir avcısı sözü hoşuma gitmemişti ama bunu başka zaman düşünmek zorundaydım. Şu anda, Renee'yi geri almak birincil ve tek önceliğimdi.

"Hugo meselesine ne diyeceksiniz, lordum?" dedi Diana, yüzlerce yıldır duymadığım bir konuşma tarzına geçerek.

"Ondan kurtulmak istiyorsun sanırım?"

"Evet, lordum" dedi Diana, bakire bir kız gibi gözlerini indirerek.

"Konsey bir yiyecek sunumu bekleyecektir. Hugo'yu vereceğiz. Geleneksel kurban elbette ki bir insan bakiredir ama Renee'yi bir vampire dönüştüreceğimiz için yerine Hugo'yu geçireceğiz. Onların susuzluklarını giderecek kadar yaşlı ve güçlü. Konsey'dekiler hazır olduklarını söylediğinde gidip onu getireceğim. Senin önerdiğin bahaneyle gelecek."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, lordum."

Ulrich sarı dişlerini göstererek sırttı. "Ah, evet, biliyorsun."

Hugo'ya neredeyse acıyacaktım. Neredeyse. Diana için işe yararlığını nihayet kaybetmişti ve Diana onu doldurulmuş domuz gibi servis yapacaktı. Diana ve Ulrich mağaranın diğer tarafındaki bir geçitte gözden kayboldular. Tam onların peşinden gidecekken zihnim-

de bir yardım çağrısı cınladı. Sesler, Jack'in benimle zihinsel iletişim kurduğunda baba-yavru arasında olacağı şekilde güçlü değildi ama aile bağı ve voodoo kanı sayesinde onları duyabiliyordum. Belirgin bir korku vardı.

Geri gel hemen! Yangın! Yardım et! diye bağırdığını duydum Olivia'nın.

Hemen geliyorum, dedi Will.

Lanet olsun, neler oluyordu? Ne yapacağıma karar vermek için sadece bir saniyem vardı. Renee'yi bulma şansımın vazgeçemedim ama Olivia ve bana yardım edeceğini umduğum diğer vampirler tehlikede idi.

Renee'ye giden yol, kendilerini yer altına yerleştirmiş yaşlı lordlara uzanıyordu. Bu kadarını hissedebiliyordum. Aslında, onu o kadar güçlü hissediyordum ki yolun beni doğruca ona götüreceğinden emindim. Ama Diana ve Ulrich -ve belki de lordların kendileri- benimle onun arasındaydı. Desteğe ihtiyacım vardı ve güvenebileceğim vampirler şu anda tehlikede idi. Onlara yardıma koştuktan başka seçeneğim yoktu.

Will'in benimle daha fazla gelmemiş olmasına sevinerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde tırmandım. En azından o Olivia'nın evine daha yakındı. Kanalizasyon borularına ulaştığımda bacıklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum.

Yukarı ulaştığımda, vampirlerin evinin çatısından yükselen du-manları gördüm ve sirenleri duydum. Arka bahçeden yaklaşmanın en iyisi olacağına karar verdim. Ancak oraya ulaştığımda, ağzı açık izleyen bir düzine insanın arasından kendime yol açmak zorunda kaldım. Vampirlerden bazıları çimenlerin üzerinde öksürerek yatı-yordu ve daha önce hiç karşılaşmadığım insanlar, muhtemelen kom-şular, onlarla ilgileniyordu.

Will'in kapıdan koşarak çıktığını gördüm. Bir kolunu Donovan'ın omzuna atmıştı. Diğeriyse çılgın gibi kendi başına ve omuzlarına vuruyor, vücudundan ve giysilerinden yayılan alevleri bastırmaya çalışıyordu. Onu ve Donovan'ı yere fırlatıp pardösümü çıkardım ve

alevleri söndürdüm. Donovan baygındı. Hayattaydı ve nefes alıp veriyordu ama ciddi şekilde yanmış olduğunu görebiliyordum.

"Onu tabutundan çıkarmak zorunda kaldım" dedi Will, nefes nefese.

Oğluma döndüm. Saçlarının bir tarafı yanmıştı ve iğrenç bir koku yayıyordu. Başının, boynunun ve omuzlarının bir tarafı yanmış, kavrulmuş, kararmış haldeydi ve kan süzülüyordu. Çok büyük acı çekiyor olmalıydı ama hiç göstermiyordu.

"Donovan iyileşecek. Sen de öyle. Ama iyileşmek için kana ihtiyacın var."

"İçeride Olivia'nın grubundan başkaları da var. Tabut odasında olmalılar."

"Burada güvendesiniz. Elimden geldiğince çabuk dönerim." Will başıyla onayladı ve çimenlerin üzerine uzandı.

Arka kapıya ulaştığımda koridordaki alevleri gördüm ama aşağı uzanan merdivenin kapısı açıktı ve alev yoktu. Tabut odasına koştum ve kendimi dumanla sarılmış halde buldum. Odanın içinde koşturan vampirlerin siluetlerini görebiliyordum. Biri kucağı kitaplar ve kâğıtlarla dolu halde koşarak yanımdan geçti.

Dumanın arasından odanın karşısında duran Andrew'u gördüm. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Hemen çıkmanız gerek. Çatı her an çökebilir."

"Will, Donovan'ı çıkardı mı?" diye bağırdı, şiddetli öksürüklerinin arasında.

"Evet. Beni duydun mu? Hepiniz çıkmalısınız." Andrew köşedeki küçük bir alanı el yordamıyla taramaya devam etti. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Herkes dışarı!" diye emrettim.

Andrew dışındaki vampirler nihayet bana itaat etti. Kucakları kâğıtlar ve kitaplarla dolu halde merdivenden yukarı koştular. Bazılarının ellerinde düz taşlar da vardı. Bu, Olivia'nın daha önce sözünü ettiği tarihi araştırma olmalıydı. Onu kurtarmak için varlıklarını tehlikeye atıyorlardı.

"Olivia nerede?" diye seslendim. Andrew ağzına kadar kitap ve kâğıt dolu olduğu için kapağı bile düzgün kapanmayan bir sandığı sürükleyerek nihayet çıkışa yönelmişti.

"Yukarıda!" Sandıktan sarkan kâğıtlardan bir kısmı alev aldı. Andrew onları söndürmek için durmadı ve ilerlemeye devam etti.

Bir küfür savurarak antreye geri döndüm. Alevler üst kata çıkan merdiveni yalıyordu ama tam olarak sarmamıştı. Basamakları ikişer ikişer tırmandım. "Olivia!" diye bağırdım.

"Buradayım! Yardım et!" Olivia'nın çığlığı koridorun ucundaki yatak odasından gelmişti. Alevler yüzünden kapıyı zor görüyordum. Çömeldim ve kollarımı vücuduma doladım. Kapıyı itip açtığımda bir anda cehennemin derinliklerine dalmışım gibi sıcak beni sarı-verdi.

Vampirlerin keskin görüş yeteneği bile dumanın yoğunluğunu delemeydi. Olivia yerde öksürüyordu; onu görmekten çok hissetmişim. Ayağa kalkmasına yardım ettim ve yanlış yöne döndü. "Buradan!" diye bağırdım, onu çekerek.

Merdivenin tepesindeyken alevler arasında bir giriş yolumuza çıktı. Olivia yine çığlık attı. Onu kucağıma alıp alevlerin arasından sıçradım ve aşağıdaki kat aralığına indim. Arka kapının eşiğinden geçtiğimizde giysilerimiz alevler içindeydi.

Civar halkının merakla toplandığı ön bahçeye dolaştık, itfaiyeciler de gelmişti. Üzerimize battaniye örtüp su sıkıldılar.

Will, itfaiye kumandanı olduğu'belli olan bir adamı rahatlatmaya çalışıyordu; herkesin binadan çıktığını açıklıyordu. Görünüşe bakılırsa, Andrew vampirleri çimenliğin üzerinde düzgün bir grup halinde toplamıştı. Arkalarında az çok düzgün bir yığın halinde evden kurtardıkları şeyler duruyordu. Hâlâ baygın durumda olan Donovan, pardösümle örtülmüş halde çimenlerin üzerinde yatıyordu. Diğer vampirlerden birkaçı onunla ilgileniyordu.

Vampirlerin hepsinin yaralandığını görebiliyordum. Bir araya toplanmışlardı ve birbirlerinin yaralarıyla ilgileniyorlardı. Bazıları acıyla inliyordu. Saydığımda ikisinin eksik olduğunu fark ettim.

İtfaiyeciler çatıdaki büyük bir delikten içeri su sıkmaya başladılar. Ama yapının yine de pek kurtarılabileceğini sanmıyordum. Olivia titreyerek itfaiyecilerden ve sorularından uzaklaşarak yanıma geldi.

"Neler oldu?" diye sordum, sesimi hiçbir insanın duyamayacağı kadar kısarak.

"Hugo" diye fısıldadı. "Finn ve Joseph kısa bir süre önce sesler duydular ve araştırmak için çıktılar. Hugo elinde bir benzin şişesiyle arka bahçede idi."

"Bir molotofkokteyli. Kaba ama etkilidir" diye mırıldandım. Bir vampirin ateşten daha çok korktuğu çok az şey vardır, çünkü o da bir kan emiciyi öldürebilecek birkaç şeyden biridir. Duman solumak, tıpkı bir insanınki gibi bizim ciğerlerimizi de yakar. Elbette ki bir vampir çok daha hızlı iyileşebilir ama zaman, istirahat ve kan gerekir.

Yaralı kan emicileri izlerken, hiçbirinin işime yaramayacağını farkındaydım; Will bile Renee'yi geri almama yardım edemezdi. Olivia'nın karnında bir şeyi tuttuğunu gördüm. Bir kitap. Elbette. Onu ateşe girmeye zorlayanın ne olduğunu tahmin etmeliydim. Bir tür soyağacı kaydı tutuyordu; bütün kan emicilerin tarihi, hayatının çalışması.

Bakışlarımı izledi. "Onu kaybedemezdim, William."

"Anlıyorum." Başım la vampirleri işaret ettim. Kayıp olanların Finn ve Joseph olduğunu şimdi anlıyordum. "Anlaşılan Finn ve Joseph, Hugo'yla kapıştı."

"İkisini de kazıkladı. Artık geriye küllerinden başka bir şey kalmadı. Alger'ın evi gibi." Olivia'nın dudakları titredi.

"Molotofu attıktan sonra ona ne oldu?"

"Korkak kaçtı" dedi Olivia, tiksinti yansıtan bir sesle. "Önce Finn ve Joseph'in icabına baktı. Ama ev o zamana kadar ateş almıştı ve hepimiz kendimizi kurtarmak zorundaydık."

"Ve araştırmanızı" dedim. Olivia başıyla onayladı. "O eski kâğıtlar ve tabletler varlığınıza değer mi yani?"

Olivia gözlerimin içine baktı. "Evet" dedi. "Değer. Bir gün buna sen de inanacaksın."

Tam cevap verecekken, ambulanslardan sedyelerin indirildiğini gördüm. "Şimdi güçlü olmalısınız" dedim. "Sen ve vampirlerin, yetkililere sizi hastaneye götüremeyeceklerini söyleyin. Belki dini bir bahane filan uydurabilirsiniz."

Olivia isterik bir sesle güldü. Ama yarın vampirlerinden birinin güneşli bir hastane odasında uyanması düşüncesi onu harekete geçirdi. "Bir şeyler düşünürüm. Sonra da gündüz saatlerini nerede geçireceğimize karar veririz."

"Yani yedek bir yeriniz yok mu?" Bütün vampirlerin en azından bir -tercihen daha fazla sayıda- yedek inleri olurdu; böylece asıl inlerine bir şey olursa, gündüz saatlerini orada geçirebilirlerdi. Kendisi ve ailesi adına böyle önemli bir önlem almamış olmak, Olivia açısından çok büyük bir ihmalkârlıktı.

"Eski inimiz Alger gitmeden önce keşfedilmişti. Benden yeni bir yer bulmamı istemişti ama buna zamanım olmadı. Özür dilerim."

"Benden özür dilemene gerek yok" dedim. "Zor durumda bıraktığın kendi ailen."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu, sefil bir halde.

"Tek başıma gidip Renee'yi bulacağım. Gün doğana kadar yer altında kalırım. Sonra, diğerleri uyurken, ben de gidip Renee'yi kurtarırım. Eleanor'u da serbest bırakacağım ve ikisini de alıp özel jetimin beklediği havaalanına gideceğim."

"Sen... geri dönüp bizi kontrol etmeyecek misin? Güvende olduğumuzdan, kan bulduğumuzdan, sağlığınıza kavuştuğumuzdan emin olmak istemiyor musun?" Olivia duyduklarına inanamıyormuş gibi konuşuyordu. "Ya sana ihtiyacımız olursa? Ya Hugo geri dönerse? Daha da kötüsü, ya Ulrich ve Diana buraya, seni ve Renee'yi aramaya gelirse? Burada olduğumu biliyorlar, William. Senin de dediğin gibi, iyileşmek için zamana ihtiyacımız var. Bize yardım etmek zorundasın!"

"Öyle mi?" diye sordum, soğuk bir sesle. "Yakın zamanda benim

için yaptığın şeylerden sonra mı? Diana'nın varlığını kendi amaçların için gizledin. Ve şimdi kendi ailenin güvenliğini başışlanamaz bir şekilde ihmal ederken kendini ve onları benim için işe yaramaz hâle getiriyorsun."

Olivia'nın gri gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ya senin bana ve vampirlerime yaptığına ne demeli? Hugo'nun bizi nasıl bulduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir düşün. Eleanor'la ilgili dikkatsiz davranmış olmalısın. Bana ihmalkârlıktan nasıl söz edersin? Ortak bağınızla senin yerini arayıp buldu. Onu şimdi bile hissedebiliyorsun, öyle değil mi?"

"Eleanor ikinci defa Hugo için bana ihanet edecek kadar aptal olamaz." Ama daha bunu söylerken bile, kendi istediğim zaman kurtaracağıma söz vererek onu kontrol edebileceğime inandığım için ne kadar aptalca davrandığımın farkındaydım. Hugo onu taciz etmiş olsa bile, bir kez daha onunla anlaşmaya çalışarak yerimi ele verebilirdi.

Bana çağrılarındaki erotizmin tadını çıkarabilmek için Eleanor'un zihnine ulaşımımı açık bırakmıştım. Tabii ki o da benim varlığımı hissedebiliyordu. Bu zaafım, şehvet düşkünlüğüm, bana bir kez daha ihanet etmesi için ona fırsat vermişti.

Olivia arkasını dönerek yetkilileri ailesini rahat bırakmaları için ikna etmeye gitti. Kalacak bir yer bulup vampirlerini ve araştırma malzemelerini oraya taşımak onu yeterince meşgul edecekti. Ve bir de en iyi şartlarda bile bulunması zaten zor olan taze kan bulma meselesi vardı.

Will yaralı tarafını tutarak bana doğru geldi. Yaralarının acısını hissetmeye başlıyordu ve boynuyla omuzlarındaki yanıkların sadece başlangıç olmasından korkuyordum.

"Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Daha birkaç saat önce, kendi deyimiyle benim kurallarımınla oynamak zorunda kalacağından korktuğu için Savannah'ya gelmeyi istemediğini söylediğinden, bu sorusu beni şaşırttı.

"Olivia'nın yanında kal. Ona elinden geldiğince yardım et. Güneş

doğmadan önce vampirlerin kalabileceği bir yer bulmakla başla."

"Peki, ya Renee?" diye sordu. "Hiçbiri şu anda sana yardım edemez. Benden başka kimsen yok." Konuşurken, güçlü bir rüzgâr onu uçuruyormuş gibi ayakları yerden kesildi.

"Bana yardım edemezsin. Gündoğumuna kadar ayakta kalabilirsen şanslısın. Olivia'nın bu vampirleri güvenli bir yere götürmesine yardım etmelisin. Özellikle de Donovan'ın."

Will, ambulans görevlileriyle tartışan Olivia ve diğer vampirlere baktı. Sonra tekrar bana döndü. "Tek başına gitmene izin veremem."

"Gitmeliyim. Sonuçta bu benim savaşım."

"Ama yaşlı lordlar burada olduğunu biliyor. Hugo bu yüzden buraya gelmiş olmalı."

"Ayrıca, yangında öldüğümü veya sonrasındaki tantanayla meşgul olduğumu sanıyorlar. Planlarını bildiğimin farkında değiller." Will'in omuzlarına edindiğim diğer bilgilerin ağırlığını da eklememe gerek yoktu.

Will şiddetli bir şekilde sallandı ve yere devrilmeden onu yakaladım. Nazikçe bir taş banka taşıyıp oturttum. "Varlığın süresince bu şehirde Olivia'dan çok daha uzun süre yaşadın. Yer altındaki bütün kuytuları bildiğine bahse girerim. Diğerlerini güvenli bir yere götür. Tekrar hava karardığında seninle konuşuruz."

Will başıyla onaylarken, dikkatini korumakta zorlandığını görebiliyordum. Bileğimi ısırp onu kendi kanımla beslemek istiyordum ama etrafta çok fazla insan vardı. Yapacak o kadar önemli işleri varken, onları etkim altına da sokamazdım. Will beni izleyemezdi ve bu muhtemelen en iyisiydi.

Sisli karanlıklara daldım. Renee'ye elimden geldiğince yakın bir yerde, yer altında saklanacaktım. Sonra, sezgilerim bana doğru zamanın geldiğini söylediğinde harekete geçecektim. Benimle Yeni Dünya'nın en büyük *mambosunun* kızı arasına giren vampir, uzun varlığının en büyük ve son hatasını yapmış demekti.

Ama önce başka bir zorunlu meseleyi çözmeliydim. İnkâr hastalığımı ortadan kaldırmalıyım.

Jaek

Kulübe geri döndüm. İnsanlar hâlâ endişelenmiyor, mutlu oluyorlardı. Diğer yandan ben kendimi berbat hissediyordum. Büyüm nedeniyle aptal aptal sırttan Rennie yanıma gelerek omzuma vurdu. "Neyin var senin, dostum? En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun."

"Belki de öyledir" diye mırıldandım.

"Ha?"

"Boş ver." Connie, Werm ve Huey'le dans ediyordu ve kurtadamlar ortalıkta yoktu. Büyümle insan müşterilerin hepsini sakinleştirebilmeme rağmen, trans kurtadamlar üzerinde işe yaramamışa benziyordu.

"Hey, Ren, Jerry ve Wanda nereye gitti? Ve kavgayı başlatan Nate Thrasher'a ne oldu?"

Rennie omuz silkti. "Bilmiyorum. Dikkat etmedim."

"Sen dükkâna gidip Jerry ile Wanda'nın orada olup olmadığına baksana. Nate, karısıyla kıştırdığı için Jerry'yi benzetmeye kararlı ve daha fazla sorun yaşamadan ondan kurtulduklarından emin olmak istiyorum."

"Sorun değil" dedi Rennie, birasını bitirirken. "Geri dönüp dükkânı açmam gerek zaten. Ayrıca, Huey'nin de güzellik uykusuna ihtiyacı var."

"Sanki bunun ona yararı olacakmış gibi." Huey, Rip van Winkle kadar uzun uyuşa bile asla güzel görünemezdi ama uykusuz kalmış, huysuz bir zombiyle uğraşmayı da kimse istemezdi. Üzerinde düşününce, aslında kimse zombilerle uğraşmak istemezdi. Ama ben asla kendi başıma çorap örmekten geri kalmazdım ki.

Rennie, Huey'e kendisini izlemesini işaret etti ve küçük zombi

onun peşinden kapıya yöneldi. Werm'ün omzuna vurdum. "Araya girmemin sakıncası var mı?" diye sordum.

"Hanımefendi senindir." Werm gülümsedi ve tekrar bara yöneldi.

Keşke doğru olsaydı. Yüksek ritimli bir şarkı çalmaları iyiydi, böylece yine slow dans yapmak zorunda kalmayacaktım.

"Harika zaman geçirdim" dedi Connie, dans ederken.

"Geçirdim' mi? Gitmeye hazır gibi görünüyorsun."

"Yarın geceki kavgada güçlü olmak için dinlenmen gerekiyor mu?"

"Ah, evet. Sanırım öyle." Bunu düşündüm. Tartışmış olsak da Seth'e yardım etmek zorundaydım. Aslında şimdi her zamankinden daha çok mecburdum.

"O halde artık gidebiliriz."

"Evet, gidelim."

Herkesle vedalaştık ve Werm'ii tebrik ettik. Unutulmaz bir açılış gecesi olmuştu; kavgaya rağmen. Hatta belki de o yüzden.

"İtiraf etmeliyim, küçük dostum" dedim. "Başlangıçta şüpheliydim."

"Ciddi misin?" Werm şaşkınlık numarası yaptı ve güldü.

"Akıllı çocuk" dedim. "Ama burayı gördükten sonra etkilendim. Harika iş çıkarmışsın ve bence burası senin için güzel bir girişim olacak."

Werm gerçekten etkilenmiş gibiydi. "Teşekkürler, Jack. Bunları senin söylemen benim için çok anlamlı. Kim bilir, belki yatırımını geri alabilirsin bile."

"Alsam iyi olur. Oturduğun yeri biliyorum."

"Nerede oturuyor?" diye sordu Connie.

"Bu gecedен itibaren, buranın bodrumunda" dedi Werm.

"Dinle" dedim. "Yarın gece günbatımında seni buradan alırım. Bir kavgamız var."

Werm'ün yüzü biraz asıldı ama hemen kendini toparladı. "Anlaştık."

Connie'yle birlikte kulüpten çıkıp Corvette'ime yürüdük. Kapıyı kendisi açmak için uzandığında gürültülü bir şekilde boğazımı temizledim. Geri çekilip gözlerini devirdi. "Tanrım, tam eski moda bir beyefendisin."

"Adamı on dokuzuncu yüzyıldan çıkarabilirsin ama on dokuzuncu yüzyılı adamın içinden çıkaramazsın" dedim. "Eski alışkanlıklar zor yok oluyor sanırım."

Oturduğu binaya geldiğimizde Connie bana döndü. "Bu gece dans pistinde aramızda olanlar düşünülürse, bence şu anda benimle yukarı gelmesen daha iyi, hım?"

"Sanırım haklısın" diye itiraf ettim, hayal kırıklığına uğrayarak.

Başını koltuğa dayayarak gözlerini kapadı. "Ne yapacağız, Jack? Bunu... bu sorunumuzu nasıl çözeceğiz?"

Konuşamayarak başımı iki yana salladım. Onunla geçireceğim tek bir gece için sonsuza dek yanmayı göze alabileceğimi söylemek istedim. Ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Connie anlamış görünüyordu. Elimi tutmak için uzandı ama sonra durdu ve iç çekti.

"Bu gece için teşekkürler" dedi sonunda. "Gerçekten... unutulmaz bir geceydi." Kapısını açmak için arabanın etrafından dolaşmak üzere inmek için harekete geçtim ama benden hızlı davrandı.

"Kapımı açmana gerek yok" dedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu tekrar söylemek zorunda kalabilirsin" dedim, neredeyse gülerek.

"Sonra görüşürüz. Yarın gece yaralanmamaya çalış ve Seth'le Werm'e dikkat et."

"Ederim" diye söz verdim.

Parmaklarını dudaklarına bastırdı ve el salladı. Binaya girişini izledikten sonra kaldırımdan ayrıldım.

Dükânâ geri döndüğümde Rennie ve Huey'den başka kimse yoktu. Otis ve Rufus muhtemelen yüzlerini gösteremeyecek kadar utanmıştı. Ben daha çok Jerry ve Wanda için endişeleniyordum.

"Jerry'den haber aldın mı?" diye sordum, Rennie'ye.

"Almadım. Wanda'dan da" dedi Rennie. Bir Plymouth Fury'nin rölanti ayarını yapıyordu.

Yakınlardaki bir taburede oturan Huey çiğ bir domuz pirzolasını kemirirken duraksadı. "Üzgünüm, Jack" dedi, içtenlikle.

"Ne için, Huey?"

"Wanda'yı istediğin gibi koruyamadım. O ve Jerry gitti."

"Sen elinden geleni yaptın, dostum. Endişelenme. Bu gece dans pistinde gayet yürekli görüldüğünü belirtmeliyim."

Küçük adamın vücudunda kan dolaşımı olsaydı, eminim kızardı. "Bayan Connie benimle dans etmekle çok büyük incelik gösterdi. Kız arkadaşını çok sevdim, Jack."

"Kız arkadaşım olduğunu nereden biliyorsun?" Dansta birlikte olmamıza rağmen, dükkândayken Connie'yle asla şefkat gösterilerine girişmezdim.

"Ah, haydi. Yanındayken sana kendini ne kadar iyi hissettirdiğini anlamak zor değil."

Kendimi ne kadar kaybettiğimi bir zombi bile söyleyebiliyorsa, gerçekten şeffaf olmalıydım.

"Jerry ve Wanda hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Rennie. "Sence Nate onlara bir şey yapmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum" dedim. "Jerry ve Wanda bizimle bağlantı kurana kadar —kurlarsa- yapabileceğimiz pek bir şey yok. İlgiilenmem gereken başka bir sürü şey var. Eve gidip Melaphia'yla diğerlerini kontrol etmem gerek. Jerry ve Wanda'dan haber alırsanız bana da bildirin."

Rennie onayladı ve Huey el salladı. Çıkarken, Huey'in kemiği ısırarak ikiye böldüğünü ve iliğini emdiğini gördüm. Kurtadam Nate'e saldırdıktan sonra dişlerinin hâlâ gayet sağlam olduğunu görmek hoşuma gitti.

Alabama atlayıp William'ın evinin yolunu tuttum. Yolda Seth'le ilgili konu yine vicdanımı rahatsız etmeye başladı. Bir nedenle başı-

öpücük

ma bir örs düşse ve yarın gece planladığım gibi ona yardım edemesem, kendimi asla bağışlayamazdım, ikizler her zamanki gibi Mel'le iyi ilgileniyordu. Şimdi onları kontrol etmeye kalkarsam, uyandırıp rahatsız etmekten başka bir şey yapmış olmazdım. Ayrıca, cep telefonumun hep açık olduğunu ve gerekirse bana ulaşabileceklerini biliyorlardı.

Kendi yerime dönüp Seth'ten özür dilemeye, geceyi orada geçirmeye ve ertesi akşam bataklığa giderken Werm'ü almadan önce William'ın evine uğramaya karar verdim.

Bu planda ne terslik olabilirdi ki?

Vfr

William

Hugo'nun evinin önünde dururken zamana hayret ettim. Daha birkaç hafta önce varlığımın nasıl devam edeceği açık değil miydi? Sevgili Eleanor'umla -bana hem tapan hem de meydan okuyan dişimle- birlikte sonsuza dek erotik geceler yaşayacaktım. Beni heyecanlandıran kadınla.

Jack kendi ayaklarının üzerinde durabiliyordu; işletimle ve barışsever kan emicilere yardım çabalarımın ilgilenebilirdi. Sonunda uzun süren çalışmalarımın meyvelerini toplayacaktım. Sonsuz ölüm isteğim bir şekilde sona ermiş, insan karım ve oğlumu kaybetmenin acısıyla dünyaya duyduğum öfke yatışmıştı. Bu rahatlık ne kadar sürmüştü? Bir gün mü? İki mi? Sonsuza dek sürmesi gerekiyordu.

Sonra Reedrek, Şeytanın rüzgâra savrulan iğrenç nefesi gibi hayatıma girmiş, her şey bir ölümlünün kalp atışında küle dönüşmüştü. Kötülüğü uzak tutmaya çalışarak kaç yüzyıl geçirmiştim? Bu bana ne kazandırmıştı? Hiçbir şey.

Hugo'nun evine arka kapıdan girdim. Diana'nın hâlâ şimdiki sevgilisi ve öğretmeniyle yer altında olduğunu tahmin ediyordum. Hugo'nun yeriye umurumda değildi. Onu bir daha gördüğümde öldürecektim. Diana bir daha kurtarıcısı olamayacaktı. Diana artık

onun üzerine çıkmıştı ve Hugo onun hedeflerine ulaşmasını engellemekten başka bir işe yaramazdı.

"Diana, sen misin?" diye seslendi Hugo, kilerden. "Hemen buraya gel. Haberlerim var."

Sürpriz unsuruna ihtiyacım yoktu. İğrenç odaya girdiğimde, Diana değil, ben olduğumu kokumdan zaten biliyordu. Beni gördüğüne yine de şaşırdı. Diğer vampirlerin kendisinden korkmasına alışmış olduğundan, başka bir kan emicinin evine davetsiz girmesine asla beklemezdi. Kendini hemen toparladı. "Sen" diye hırladı. "Sanırım yangın için geldin. İntikamını almayı denemek için geldin, değil mi?"

Eleanor, Hugo'nun kaba ilgisi yüzünden göğüsleri kızarmış halde onun arkasında duruyordu. Beni gördüğüne Hugo'dan daha çok şaşırmış gibiydi ama Hugo'nun aksine, korkmuş görünecek kadar da akıllıydı. Oda seks kokuyordu ve durumu çok daha iyi gibiydi. Hugo ona gücünü vermiş, sonra da muhtemelen kanıyla beslemişti. Bana ihanetinin bedeli olduğu şüphesizdi. Odanın antik çağlardan kalma silahlarla dolu bir tür zindan gibi olduğunu gördüm. Bir şekilde uygun görünüyordu.

Ona aldırmadan Eleanor'a döndüm. "Anlaşılan Hugo seninle anlaşmasına sadık kalmış. Benim yerimle ilgili bilgiye karşılık seni güçlendirmiş. Bu alışverişteki başarından dolayı seni kutlarım."

"William, açıklayabilirim!" diye inledi Eleanor. Çıplaklığını gizlemek için bir hamle yaptı.

"Neden şimdi kendini benden gizliyorsun, seni küçük fahişe?"

Acıyla inledi. Bir genelev sahibinin ve profesyonel fahişenin, ne olduğu yüzüne söylendiğinde tokat yemiş gibi bakması tuhaftı. Ama ben o ana kadar Eleanor'u hiç yargılamamıştım.

Kalan saygınlığını toparlamaya çalışarak, çenesi dik bir şekilde ayağa kalktı. Hugo öne çıkıp ondan önce konuştu. "Sanırım bu akşam daha önce gönderdiğim mesaj yeterince açıktı. Bunu hâlâ yapabilecekken Londra'dan gitsen iyi edersin. Aptal nehir kasabana dön ve çağrılana kadar orada bekle."

"Çağrılana kadar mı?" diye sordum. "Kim tarafından?"

Hugo güldü; iğrenç, sinir bozucu, insanlık dışı bir sestti. "Yaşlı lordlar, elbette. Aslında, hemen gitmen gerek. Onlarla randevuma gecikiyorum."

"Oh?" dedim. "Ne amaçla? Eğlendir beni."

Hugo'nun dudakları öfkeyle titredi. Kendisiyle alay edilmesine alışkın olmadığı belliydi ve yaşlıların adı anıldığında neden korku göstermediğini anlayamadığını hissettim.

"Anlaşılan kimlerden söz ettiğimi anlamadın. *Vampir Konseyinden* söz ediyorum." İki kelimeyi, bir aptalla konuşur gibi vurgulamıştı. "Beni iyi taraflarına geçirecek ve korumaları altına sokacak bir plan sunmak için bu gece huzurlarına çıkacağım. Planımı öğrenmek ister misin? Belki *bu* seni eğlendirir."

Arkasında Eleanor'un bütün vücudu titredi ve çığlığını bastırdı. "Sessizlik!" diye emretti Hugo ve Eleanor hareketsiz kaldı. Hugo tekrar bana döndü. "Planım, şu paha biçilmez küçük Renee'ni kurban etmek. Bakirelerin kanı, yaşlı lordlar için özellikle besleyicidir; özel olarak takdir edilir. Büyülü kanının neler yapabildiğini öğrendiklerinde bana teşekkür edecekler. Aslında, az önce bir hortlak haberci gelip gitti." Benden tahmin ettiği tepkiyi alamayınca, Hugo'nun yüzündeki sırtış kayboldu.

"Oh? Nasıl biriydi?"

Hugo gerçekten şaşırmış gibiydi. "Uzun boylu, beyaz sakallı, antik bir kan emiciydi. Sen onun hakkında ne biliyor olab.

"Söylesene, Diana şu anda nerede?" diye sordum.

"Oğlun olacak sersemle birlikte avlanıyor sanırım. Ben nereden bileyim?"

"Ya sana Diana'nın şu planını yaşlı lordlara kendisininmiş gibi sunduğunu söylersem; bazı değişiklikler yaparak. Ve bunu, Konsey'de yeni sevgilisine bir koltuk ayarlayabilmek için yaptı."

"Yalan söylüyorsun! Her şey söyl..."

"Bu kadar değerli olduğu konusunda hiçbir fikrin yoktu, değil mi?"

Onlardan biri olmak için pazarlık yapabilecekken, Renee'yi 'korunma ve kayırılma' için kurban edecektin. Ne aptalsın!"

"Bütün bunlar saçmalık! Neden, ben..."

"Bu hortlak habercinin boynunda bir yara izi var mıydı?"

"Şey... evet." Hugo'nun yüzünde endişe belirtisi gördüm. Belki de sandığı kadar cahil olmayabileceğimi anlamaya başlıyordu.

"O yara izini yüz yıl önce ben bıraktım."

Hugo'nun ağzı açık kaldı ve dev bir balık gibi açılıp kapandı. Tepkisinin tadını çıkararak bir an durdum. "Ki-kim o?" diye sordu Hugo.

"Yaşlılar konusunda otorite olduğunu düşünüyor gibisin. Söylese-ne, Ulrich adında bir kan emici duydun mu hiç? Ah, tepkine bakılırsa duymuş olmalısın. Gelen ziyaretçi... oydu."

Hugo'nun zihninin çalıştığını, bir açıklama bulmaya çalıştığını neredeyse gözlerimle görebiliyordum. "Elbette" dedi sonunda. "Konseyin daveti göndermek için onun statüsünde birini kullanması çok mantıklı."

"Öyle mi? Dünya üzerindeki en korkulan kan emiciyi ofis-boy olarak kullanmaları mantıklı mı? Hiç sanmam. Sana doğru olduğunu bildiğim bir şeyi söyleyeyim. Diana, kendisi ilerlemek için Renee'yi piyon olarak kullanıp seni arkandan vurdu. Renee'nin yerini biliyor musun sen?"

"Diana, Renee için yer altında güvenli bir yer bulacağını söylemişti" dedi Hugo. "Ben çocuk bakıcısı değilim." Hâlâ kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama sevgilisine karşı duymaya başladığı şüphenin kokusunu alabiliyordum. Bana duyduğu korkuysa artıyordu.

"Renee'yi yaşlı lordların yaşadığı yere götürdü."

"Böyle bir şeyi neden yapsın ki?" diye sordu.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Planın sensiz devam ediyor. Ama küçük bir değişiklik. Renee'nin sadece insanlığını kurban etmeyi düşünüyorlar. Onu bir kan emiciye dönüştürecekler."

"Onlar?"

"Evet. Görünüşe bakılırsa, Ulrich, Diana'nın yeni sevgilisi."

Hugo neredeyse kekeleyerek konuştu. "Onunla nasıl karşılaşmış olabilir? Zamanının büyük bölümünde benimle birlikteydi ve Ulrich'le kendim de karşılaşmadım!"

"Bunu henüz bilmiyorum" dedim. "Cevabın nefes kesici olacağından eminim."

"Ulrich neden beni davet etti?"

"Yaşlılara seni yedirebilmek için." Yüzündeki korkunun tadını çıkararak, her kelimenin zevkine vararak yavaş yavaş konuşmuştum.

Hugo ilk kez ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Eleanor'a doğru gerilemeye başladı. "Kon-Konseyde gerçekten boş bir koltuk var mı?" diye geveledi. Bakışlarında korku ve öfkenin çatıştığını görebiliyordum.

"Ama o koltuğu sen değil, Diana'yı düzerek seni kazığa oturtan adam alacak."

"Dianayı öldürmeliydim" diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibi.

"Evet" dedim, "hâlâ gücün varken onu öldürmeliydin. Ama artık çok geç, değil mi?" Hugo aptal aptal bakarak başıyla onayladı. Ne gülünç bir görüntüydü. Olivia'yla ve vampirleriyle Hugo'yu nasıl yenebileceğimiz ve Renee'yle ilgili planlarının neler olabileceği konusundaki konuşmalarımızı hatırladım. Hugo'nun sadece bir piyon olduğunu bilselerdi...

"Önem verdiğim her şeyin senin elinde olduğunu düşünürken halinden ne kadar da memnundun. Diana, Will, Eleanor, Renee. Şimdi hiçbir şeyin kalmadı ve bu pazarlıkta bana bir iyilik yaptın. Diana ve Eleanor'un kesinlikle değersiz olduğunu görmemi sağladın."

Eleanor acı çığlığını boğmak için yumruklarını ağzına bastırdı. Bağışlamam için zihnime ulaşmaya çalıştı. Birlikte geçirdiğimiz mutlu anların, baş döndürücü seksin görüntülerini yansıtmaya çalıştı ama başından beri yapmam gerektiği gibi onu engelledim. Hugo şimdi onun yanında duruyordu. Ani bir hareketle Eleanor'u yakaladı ve kalkan olarak kullanmak için önüne çekti.

"Az önce dediğimi duydun mu? Eleanor'un değersiz olduğunu söyledim. Onu rehine olarak kullanmayı düşünüyorsan, sandığımdan daha da büyük bir aptalsın demektir."

Hugo onu itti ve kaçmak için döndü. Ne olduğunu anlayamadan üzerine çullandım ve omurgasını parçalayabilecek bir güçle yere devirdim. Eleanor çığlık attı.

"Will'e gelince" diye devam ettim, "o benim. Renee'yi tuttukları yere beni o götürdü. Diana'nın seninle ilgili planını öğrenmemi o sağladı. Renee birkaç saat içinde benim olacak. Görüyorsun ya, bana hiçbir zarar veremedin." Eleanor'a baktım. "En azından değerli bir şeye mal olmadın."

Hugo hamlesini yaptı ama bunu zaten bekliyordum. Güçlü kolunun bir hareketiyle beni kenara itmeye çalıştı. Göremeyeceği bir hızla ayağa fırladım ve gözlerini kırıştıtarak beni nasıl kaçırdığını anlamaya çalışırken, bir öğretmenin yaramaz bir okul öğrencisine yapacağı gibi kulağından yakaladım. Öfkelenerek dişleriyle bacağıma yöneldi.

"Bundan sıkıldım" dedim ve onu çekerek ayağa kaldırdım. "Eğer yapabiliyorsan bir kan emici gibi ayakta dur ve savaş."

Öfkeyle böğürerek üzerime saldırdı ve etli yumruğunu çeneme savurdu. Kenara çekildim ve yumruğu havaya gitti. İvmesi onu silahların ve işkence aletlerinin bulunduğu duvara savurdu. Bir balta kapıp duvara çarptı ve elinde sadece kırık tahta sap kaldı.

"Son beş yüz yıldır senin adını gereğinden fazla duydum." Yeni kazığını elinde tartarak gözlerime baktı.

"Seninle çiftleşirken karımın hâlâ beni düşünmesine şaşırmadım. Ama karşılaştırmamın bana pek gurur verdiğini söyleyemem. Will'e benden söz etmesini bu yüzden mi yasakladın?"

Hugo dişlerini sıktı ve sağa gidecekmiş gibi yaptı. Blöfünü yutmadım. "Babası hakkında sızlanmalarını dinlemek istemedim."

"Çocuğun, herhangi bir erkeğin senden daha iyi bir baba olacağını düşündüğünü tahmin edebiliyorum." Geri çekilip bana saldırdı ama ben kenara çekilince o hızla yere yuvarlandı. Acıyla kükrerken sesin-

de umutsuzluk vardı. Vampirler ne kadar hızlı iyileşirse iyileşsin, bir daha bütün olmak için hayatta kalamayacaktı ve bunu biliyordu.

Hugo, güçlü ve korku verici bir vampir olarak bütün Avrupa'da ün yapmıştı ama bu gece bana rakip olamazdı. Sonuçta seçtiği dışı bir parazit gibi bütün gücünü emmişti. Şimdi dışısı hiyerarşide yükselmek için onu kurban ederken, hayatta kalma şansı pek yok gibi görünüyordu.

Bir kez daha Eleanor'a bakabilmek için onun etrafından dolaştım. "Görüyor musun, hayatım? İkinci kez güvenme hatasına düştüğün kan emicinin kim olduğunu görüyor musun? Bana ait olan her şeyi mahvettiğini düşünürken Hugo'dan korkuyordun. Şimdi onun hakkında ne düşünüyorsun? Ona neden inandığını açıklayabilir misin? Neden varlığını ellerine teslim ettiğini?"

Solgun yanaklarından kızılımsı yaşlar süzülürken acıyla inledi. "Cevap ver bana!" diye bağırdım.

O zamana kadar Hugo ayağa kalkmıştı. Kalan son gücü gibi görünen bir gayretle elindeki tahtayı bana fırlattı. Bu umutsuzca bir hareketti. Kazığı havada kolayca yakaladım.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Hugo. Senden daha iyi bir mücadele beklerdim. Ama sonuçta, istediğini elde etmek için kadınları kullanan bir kan emiciden başka ne beklenir ki? Kendi türünden kişilere bombalar fırlatıp sonra da korkak gibi kaçtığını belirtmeye bile gerek yok." Sakince ona doğru bir adım atarken, Hugo bir kaçış umuduyla çılgınca etrafına bakmıyordu.

"Ve sen, hayatım" dedim, yine Eleanor'a seslenerek. "Jack'in diyeceği gibi, yanlış ata oynadığını görürken şimdi ne düşünüyor olabilirsin? Sığındığın kişinin ölmek üzere olduğunu bilirken?"

Hugo'yla aramdaki mesafeyi kapadım ve kazığı kalbine sapladım. Bir yenilgi çılgılığıyla vücudu toza dönüştü. Oda bir an ölüm sessizliğine gömüldü.

Kazığı elimde tutmaya devam ederek Eleanor'a baktım. "Küller küllere" dedim, felsefi bir şekilde. "Tozlar tozlara. Bu pislikten niha yet kurtuldum."

Eleanor şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Neden bana değil de ona güvendin?"

Eleanor'un sakinleşmeye çalıştığını görüyordum ama güzel göğüslerinin hızlı bir şekilde inip kalkması paniğini ele veriyordu. "Diana geldiğinde beni ihmal ettiğine öfkelendiğim içindi. O geldikten sonra sanki ben artık yoktum."

"Kabuklar bana uçakta seni ve Hugo'yu gösterdiğinde de böyle demiştin. Ya ikincisinde? Geri dönüp seni özgürlüğüne kavuşturacağımı söylememe rağmen, yerimi Hugo'ya açıkladın. Seni dövmesine, taciz etmesine ve Savannah'dan ayrıldığınızdan beri kanını emmesine rağmen."

Bir kez daha psikik farkındalığımı Eleanor'un düşüncelerine odaklayarak yalanlarını yakalamaya çalıştım. Ve bir kez daha onun zihninden bir şey hissedemedim. Eleanor derin bir nefes aldı. "Londra'da olduğunu biliyordu. Buraya geldiğin ilk seferinde üzerimdeki kokunu aldığını söyledi. Yavru-baba bağlantısıyla seni hissedip hissedemediğimi sorduğunda, ona yerini söylersem beni kurtaracağını söyledi."

"Kimden kurtaracağını?"

"Diana'dan. Diana'nın seni baştan çıkaracağını ve sonra da yokedeceğini söyledi. Sonra beni öldüreceğini ve böylece Hugo'nun ilgisi için rekabet etmesi gerekmeyeceğini düşünüyormuş. Beni ondan kurtaracağına söz verdi."

"Renee'yi kaçırdıktan, seninle ve oğlumla kaçtıktan sonra Diana'yla bir şeyler yaşayabileceğimi düşünecek kadar az mı tanıyorsun beni? Gerçekten bu kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"O güzel bir kadın ve sen de bir erkeksin." Omuz silkerek burnunu çekti. "Ve onu seviyorsun."

"Ne aptalsın!" O anda Eleanor'a acıdım; o kadar ki bir an gitmesine izin vermeyi bile düşündüm. Ama benim hakkımda çok fazla şey biliyordu ve benim için değerli olan kişileri tanıyordu. Üstelik zayıflığını, sadakatsizliğini ve yargı konusundaki beceriksizliğini iki kez

kanıtlamıştı. Yine de benim için taşıdığı anlamdan sonra ve bana tarif edilemeyecek kadar büyük zevkler verdiği bütün o zamanlar için, ona bir şans tanımaya karar verdim.

Elimde tuttuğum kazığı ona attım ve zihnimi açtım. Şansı fark eden Eleanor, her zamanki fırsatçılığını bir kez daha göstererek kazığı bir kolunun altına sıkıştırırken zihnime cinsel haz dalgalarını göndermeye başladı. Vücudumda dolaşan ellerinin anısı bütün benliğimi sarmıştı. Beni ağzına veya bacaklarının arasına aldığı her seferin birleşmiş duyguları ve acı verecek kadar yoğun zevki bir seferde içime doldu.

Eleanor'un kişinin zihnini açmasının, dışarı giden sinyaller yüzünden tehlikeli olabileceğini anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Bu iki yönlü bir yoldu.

"Yaklaşmadan önce" dedim, "bana Renee'nin değerini Hugo ve Diana'ya açıklamadığına dair bir kez daha yemin et."

"Yemin ederim." Dudaklarını yalayarak bana yaklaştı. Bir kol boyu mesafeye geldiğinde, dizlerinin üzerine çöktü, fermuarımı indirdi ve pantolonumu aşağı çekti. Yanağını çıplak tenime değdirerek aletimi yalayıp sertleştirdi. Yine ayağa kalkarak kazığı bir Flamenko dansçısının güle yapacağı gibi ağzına alarak, bir elini omzuma koydu ve bir bacağına belime sardı. Parmak uçlarında yükselerek diğer eliyle aletimi kavradı ve içine soktu.

Bacaklarını belime dolayarak üzerime tırmandı ve her darbesinde beni köküne kadar içine aldı. Duygu o kadar yoğun ve öfkem o kadar güçlüydü ki kazığı ağzından aldığını fark edemedim. Onu kendime çekip iştahla öptüm. Dudaklarını geri çekip ağzıma fısıldadı. "Lütfen beni bağışla, sevgilim. İstedğim tek şey, aramızdakilerin eskiden olduğu gibi olması. Beni Savannah'ya geri götür ve sonsuza dek mutlu yaşayalım."

"Çok baştan çıkarıcı" diye yalan söyledim. Etrafımı saran ipeksi sıcaklığının tadını çıkarırken boynundan aşağı öpücükler sıraladım. Sıcaklığı bana o hayattayken paylaştığımız seksi hatırlatmıştı. Bana tapıyordu. Onu ölümsüz yaptığımda eşit olacağımızı sanmıştım.

Elbette ki sonsuza dek eşim olursa, zamanla Diana'nın Hugo'yu geçtiği gibi o da benden daha güçlü hale gelecekti. Ama bunu umursamamıştım çünkü ona güveniyordum. Dişileri kendilerini tehdit edecek kadar güçlendiğinde birçok erkeğin yaptığı gibi onu öldürmek zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Benden daha üstün hale gelmesinden korkmayacağım birini beş yüz yıldır bekliyordum. Çatışma yaşanırsa, onun gücü benim için bir değer olacaktı. En azından öyle olacağını düşünüyordum.

Ama yaşlı lordlarla mücadele yoğunlaşmıştı ve hayatta kalmak istiyorsam, artık güvenemeyeceğim bir sevgiliye sahip olma lüksüm yoktu. Ya da bir durumu kavrayıp yıkımımız yerine hayatta kalmamıza katkıda bulunacak yargılarda bulunamayacak birine. Bana az önce söylediği yalan olmasa, Eleanor'a kendini temize çıkarması için bir şans verebilirdim. Renee'yi ibislere yiyecek olarak sunmuştu ve özsaygım yüzünden, çok sevmiş olmama rağmen onu öldürebileceğimi kendime kanıtlamak zorundaydım.

Kendi düşüncelerim geçici olarak Eleanor'un zihnime doldurduğu görüntülerin yerini almıştı. Ama umutsuzlukla karışıma yanlış bir görüntü eklediğinde dikkatimi tekrar çekti. Bizi tekne büyüklüğündeki yatağında akrobatik sevişmelerimizden birinde gördüm ve bu, bana oynamayı sevdiğimiz küçük oyunumuzu hatırlattı.

Beni öldürmeye çalıştığı oyunumuz.

Cinsel doruğa ulaşırken inlediğimi duydum. Her ilgili âşık gibi, Eleanor da doruğa ulaşmamın işaretlerini tanıdı ve sol omzumdaki baskının hafiflediğini hissettim.

Kazığı başımızın üzerinde olabildiğince yukarı kaldırdı ve dalga dalga tatmine ulaşırken aynı anda dişlerimi boynuna geçirdim. İnen kazıktan kaçmak için herhangi bir girişimde bulunmadım. Gerek yoktu. Dişlerim boynunun etini parçalarken ve bütün sistemini şoka sokacak şekilde damarlarına gömülürken, darbe omzumu sıyrıp geçti. Açlıktan ölüyormuş gibi kanını emdim; sanki yüz yıl boyunca hiçbir şey yememişim gibi.

Kısa bir süre önce ona can verdiğimi kendi kanımın tadını algı-

ladım ve büyüğü içime doldu. Vücudum kontrolsüzce yerden havalandırırken Eleanor'u da beraberimde sürükledim. Hem nazık hem de ölümcül bir dansa havada birleştik ve yaşam gücünün kesilmeye başladığını hissedene kadar emmeye devam ettim.

Dudaklarımı boğazından çektim ve kedinin dişlerinde kapana kısılmış fareninkiler gibi panikle bakan gözlerini gördüm. "Çok üzgünüm, canım" dedim ve öldürücü ısırtığımdan hemen önce ekledim: "Cehennemde görüşürüz."

Jack

Genellikle ev dediğim minik depo birimine ulaştığımda gündüzleri dinlenme yerimi koruduğu için cömertçe ödeme yaptığım bekçilerden biri olan Tom'a el salladım. Elini kaldırarak karşılık verdi, otomatik demir kapıyı kaldıran düğmeye bastı ve geçmemi işaret etti.

Birimimin önündeki her zamanki park alanına yanaştım ve Seth'in kamyonetinin tahmin ettiğim gibi orada olduğunu gördüm. Güçlendirilmiş metal kapıyı vurup içeri girdim. Seth televizyonun önünde oturmuş, elinde bir birayla geç saatte film izliyordu.

"Ne gösteriyorlar?" diye sordum.

"*Kurtcadam*" dedi.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kendin bak." Kanepede yanındaki yere oturmamı işaret etti ve parmağını televizyona doğru uzattı. Lon Chaney Junior, Claude Rains'le konuşuyordu. "Lon Chaney Junior, Claude Rains'in oğlu. Bu görüntüdeki terslik ne?"

"Sarhoş olduğunu anlamak için üstün vampir duyularıma ihtiyacım yok" dedim. "Görüntüdeki *ilk* terslik bu; özellikle de yarın gece bir dövüşün olduğu düşünülürse."

"Hayır, hayır. Filmi kastediyorum."

Kurtadam filmlerinin tutarlılığıyla ilgili uzun ve sıkıcı bir konuş-

ma içine dalmadığımı umuyordum. Ama istediği gibi, uzun zaman önce ölmüş aktörleri inceledim. Chaney, Rains'ten biraz daha uzun-
du ve yüzüne çok fazla yumruk yemiş bir boksöre benziyordu. Güzel
yüzlü Rains'in vücut yapısı Werm'ü andırıyordu.

"Burada pek fazla benzerlik yok" dedim.

"Dostum, aynı *tür* gibi bile görünmüyorlar" dedi Seth, kelimeleri
ağzında yuvarlayarak.

"Kaç bira içtin sen?"

Seth bulanık gözlerle bana baktı. "Endişelenme. Sana biraz daha
alırım."

"Konu bu değil. Yarın, akşamdan kalmayken ölümüne bir dövüşe
girişmek istediğinden gerçekten emin misin?"

"Sorun değil. Yarın sadece bir köpeğin tüylerini tarayacağım. Ya
da benim durumumda, bir *kurdun*." Hırıltılı bir sesle güldü ve ök-
sürük krizine tutuldu.

Boş bira şişesini elinden aldım. "Bu kadar yeter. Biraz dinlenmen
gerek."

İç çekti. "Sanırım haklısın. Ama Çingenelerin olduğu kısmı gör-
mek istiyorum. Sonra yatarım."

"Çingeneleri neden görmek istiyorsun ki?"

"Çingeneleri severim."

"Dostum, gerçekten..." İki yaşında bir çocukla konuşuyormu-
şum gibi hissediyordum kendimi. Seth'in çok sert adamlarla içtiğini
görmüştüm. Tür olarak kurtadamlar alkole dayanıklıydı. Gerçekten
çok içmiş olmalıydı.

"Sen Çingeneleri sevmez misin?" Bir elini uzatarak avucunu açtı.
"Avucuma bir gümüş para koy" dedi, kötü bir Doğu Avrupa aksa-
nıyla. "Sana bilmek istediğin her şeyi söyleyeyim. Ya da her neyse."

Mutfağın başladığı yerdeki bara gittim ve şişeyi çöp sepetine at-
tım. "Bak. Buraya senden özür dilemeye geldim. Daha önce söyle-
diklerimde samimi değildim. Sadece Connie'yle benim iyiliğimizi
düşündüğünü biliyorum."

Elini havaya doğru salladı. "Ah, bunu biliyorum. Unut gitsin!"

"Planladığımız gibi yarın gece seni destekleyeceğim."

Geğirdi. "Bunu da biliyorum."

"Dinle, umarım Savannalı'daki bütün biraları içmeye kalkışmanın nedeni kavgamız değildir. Çünkü eğer çift görürken bu dövüşe gidersen, hangi Samson Thrasher'la dövüşmen gerektiğini bilemezsin. Yanlış olana saldırırsan, kıcını paspasa çevirip eline verdiğinde kendimi sorumlu hissederim."

"Yo, dostum, mesele bu değil." Uzaktan kumandayı aldı ve Çingeler olsun ya da olmasın, televizyonu kapadı. "Mesele... Connie'yle ilgili."

"Az önce meselenin Connie olmadığını söylediğini sanıyordum" dedim, şaşırarak.

"Sarhoş olmak istememin nedeni Connie'yle ilgili kavgamız değil. Atlanta'da olanlar. Her şeyi tekrar yaşamaya başladım."

Kanepeye gidip yanına oturdum. "Atlanta'dayken aranızda ne oldu?"

"Sorun aramızdaki şey değildi" dedi, sefil bir halde. "Ama hâlâ onu benden uzaklaştıran şeyin o olduğunu düşünüyorum."

William

Diana ile Ulrich'in konuşmalarını duyduğum mağaramsı odaya ulaştığımda duvara yaslandım ve gözlerimi kapadım. Yakınlardaki vampirleri hissedebilmek için bütün gücümü topladım. Yaşlı lordların altımda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Yerin bu kadar altındayken güneşin ne zaman doğduğunu hissedemezdim ve diğer vampirler dinlenmeye çekilmişti.

Eleanor'un kanlar içindeki cesedini olduğu yere bırakmıştım. Şimdiden çürümeye başlamıştı bile ve bir zamanlar yavrum olarak doldurduğu yerdeki boşluğu hissediyordum. Kanını neredeyse sarhoş edecek ölçüde içmiş olmama rağmen kendimi boş hissediyordum. Nihayet bedeni ellerimin arasında çırpınmaktan vazgeçtiğinde, bütün benliğimi hüznün -uzun zamandır hissedemediğimi düşündüğüm bir duygu- kaplamıştı. Sevgili Eleanor'umu cehenneme göndermiştim ve şimdi o parçamın da onunla birlikte ölmek istediğini hissediyordum. Kendi yıkımına neden olan eski tutkum geri dönmüştü.

Bu gece Eleanor'la ilgili başka düşünce olmayacağına dair kendi kendime yemin ettim. Renee'ye bu kadar yakinken böyle bir lüksüm yoktu. Onu önceki gece olduğu kadar güçlü hissediyordum. Aslında, o sessizlikte ve vampirlerin hareketsizliğinde, bana seslenişini duyduğuma yemin edebilirdim.

William amca, diyordu. Lütfen, beni eve götür. Annemi istiyorum.

Geliyorum, tatlım, diye yansıttım zihnimle. Küçük sesi içimdeki boşluğu doldurmuş gibiydi.

Aşağı inen bir geçit buldum. Dar deliğin bir tarafında, asırlar boyunca sayısız elin ve ayağın dokunuşundan aşınarak pürüzsüzleşmiş taşlar toprağın içinden fırlıyordu. İsimsiz ricacıların kara lordlara ulaşmak için kullandığı yol bu muydu? Kaçının bir daha yukarı çıkmamak üzere buraya indiğini merak etmekten kendimi alamadım. Taşları ellerimi ve ayaklarımı dayayarak kullanıp aşağı doğru devam ettim.

Devam ederken, dipsiz karanlık yerini aşağıdan gelen çok hafif bir ışığa bırakmaya başladı. Başka bir oda benzeri bir yere yaklaştığımı anladım. Kendimi, toprak duvarlara oyulmuş deliklere asılmış meşalelerle aydınlatılan mağaramsı bir odada buldum. Meşaleler arasındaki çivilere her türde kılıçlar asılmıştı; geniş kılıçlardan ince kılıçlara, palalardan kamalara kadar. Küçük mağaranın ucunda Renee basit tahta bir sandalyede oturuyordu.

Havada ona doğru süzüldüm. "Renee, iyi misin?" Kıpırdamadı ve yaklaştığımda, sandalyeye bağlı olduğunu gördüm.

"Şimdi iyiyim" dedi. "Geleceğinizi biliyordum. Ya sen, ya Jack amca, ya da ikiniz."

Yırtılmış ve pislik içinde kalmış olsa da üzerinde hâlâ kaçırıldığında giydiği okul üniforması vardı. Saçları tokalarının ve renkli bantlarının arasından fırlamıştı. Ama kahverengi gözleri parlıyordu ve korkusuzca bakıyordu.

İpleri çıplak ellerimle kopararak kollarını kurtardım. "İyi misin?" diye sordum tekrar.

"Açım" dedi. Yüzünü buruşturdu ve kollarını öne uzatmaya çalıştı. Nazikçe masaj yaparak uyuşukluklarını giderdim ve bunu yaparken, kesikler ve diş izleriyle dolu olduğunu gördüm.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum, yaralı kollarını boynuma dolarken.

"Diana ve Ulrich denen vampir." O ismi söylediğinde küçük vücudunun titrediğini hissettim.

Ona sarılıp sessiz bir küfür savurdum. Diana'nın Renee'nin eşsiz kanını emdiği ve Ulrich'e içirdiği şüphesizdi. Will doğru yola dönmüşken, Hugo ve Eleanor cehennemde çürürken, öfkem yoğunlaşarak Diana'ya odaklandı.

Diana'nın kötülüğünün gerçek boyutları zehir gibi iliklerime kadar işliyordu. Sanki gerçekte ne olduğunu görebilmem için gözlerimin önünden bir peçe kalkmış gibiydi. İnsan eşim olarak onda değer verdiğim her özelliğin -iyilik, şefkat, sadakat ve sınırsız sevgi kapasitesi- bir kan emiciye dönüştürüldüğü gece yok olduğunu nihayet anlıyordum. Geride kalan şey, güzel ama kötü bir kabuktan başka bir şey değildi. Savannah'ya geldiğinde asırlar sonra onu tekrar görmenin mutluluğuyla o kabuğu insan hayatıma dair sevgi anılarıyla doldurmak istemişim.

Ben de Eleanor kadar aptalca davranmıştım. Sadece, Jack'in diyeceği gibi, onun kaderiyle karşılaşmamak için yeterince erken uyardığımı umuyordum. Ve Renee'yi de daha fazla acıdan korumak için. İntikamımı almam sonsuza dek sürse bile, Diana'ya bu yaptıklarının bedelini ödeteceğime yemin ettim.

"Annem nerede?" diye sordu Renee, geri çekilip gözlerime bakarak.

"O da gelmek istedi" dedim. "Ama ona Savannah'da beklemesini söyledim. Birinin Jack amcanla ilgilenmesi gerekiyor, biliyorsun."

Renee gülümsedi. "Deylaud ve Reyha'yla da."

"Doğru." Korkularımı ele vermeyeceğini umduğum bir şekilde gülümsedim. Sevgili Deylaud'un yaşayıp yaşamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Geldiğim yönden bir gürültü duydum. Başımı neredeyse yağmuru andıran sese çevirdim.

"Nedir bu, William amca?"

"Uçmamız gerek, ufaklık. Sıkı tutun." Renee cılız kollarını boy-

numa doladı ve yüzünü omzuma gömdü. Onu alıp yukarı tırmanan geçide koştum ama oraya ulaşmadan tıkırtılar gümbürtüye dönüştü ve toprakla kayalar geçide yağarak mağara zeminin o tarafını kapadı. Renee korkuyla inerken, ben başka bir çıkış görmek için tavanı taradım. Yoktu.

Ama aşağı uzanan bir çıkış vardı.

Aslında, biri o kısma basamaklar bile inşa etmişti. Bu noktaya kadar kaba tutacıklara asılarak gelmiştim ama buradan sonra yol daha düzgün ve belirgindi. Bu alt kata sadece seçilmiş birkaç kişinin gelmiş olması mümkün müydü? Bu kadar ayrıcalıklı olmadıkları halde Renee'nin tutulduğu yerde tutulan diğerlerine ne olmuştu? Bunları düşünecek zamanım yoktu. Yukarı uzanan geçit içeri yığılarak odayı kısmen molozlarla doldururken arkama baktım. Renee gürültüyü duyarak sızlandı.

Tek çıkışımız aşağı uzanan merdivendi ve cehennemden başka bir yere çıkmasını umuyordum.

Jaek

"Korkunçtu, Jack" dedi Seth, acıyla.

"Tanrım, neler oldu?" Urpermeye başlıyordum.

"Connie'yle ilk karşılaştığımda, kocası Alonso'dan yeni boşanmıştı."

Demek bir koca vardı. Melaphia'nın küçük bahçesinde Connie'nin katıldığı ve benim gizlice izlediğim töreni düşündüm. Çıplak tören. Connie'nin karnında bir sezaryen kesisinin izini gördüğümünden emindim. Bebeğe ne olduğunu hep merak etmiştim ama elbette ki soramazdım.

"Dört yaşında, çok tatlı bir oğlandı." Seth başını kanepenin arkasına yasladı ve derin bir nefes aldı.

Bundan hoşlanmamıştım. Bir parça bile. Ama geri kalanını dinlemek zorundaydım. "Devam et, dostum" diye teşvik ettim.

"Garajında karşılaştığımız gece söylediğimiz gibi, akademide tanışmıştık. Benim verdiğim kurstan sonra Atlanta Polis Teşkilatı na katıldı ve ben de şehirdeki işime geri döndüm. Ama onu kafamdan atamıyordum, Jack. Ona hayrandım."

"Çıkıyor muydunuz?"

"Evet. En azından birkaç hafta." Gözlerini ovaladı; uykusu varmış gibi değil, geçmişten gördüğü ve silinmesini istediği bir görüntüyü kovmak ister gibi. Çok, çok uzak geçmişten.

"Sonra neler oldu?"

"Alonso. Olan buydu. Kendisini terk ettiğinde Connie'yi tehdit etmişti. O zamanlar Washington'da yaşıyorlardı ve o da Georgetown'a gidiyordu. Latin Amerikalı ailesi zengindi ve hukuk fakültesine gitmesi konusunda ısrar etmişlerdi. Alonso'nun ailesi, Alonso'nun burada doğabilmesi için annesi hamileyken Birleşik Devletler'e gelmişti."

"O kadar zenginlerse, neden Birleşik Devletler vatandaşı olarak doğmasını sağlamak için bu kadar zahmete girmişler ki?" diye sordum.

"Connie, oğullarının ilk Latin Birleşik Devletler başkanı olmasını istediklerini söylemişti. Alonso'nun akıllı olduğunu ama Georgetown Hukuk Fakültesi'nin baskısı yüzünden -ailesinin baskısından söz etmeye bile gerek yok- yorulduğunu ve bir şey kullanmaya başladığını da söylemişti. Connie onun ne kullandığını hiç öğrenememiş. Adam çok iyi gizliyormuş. Connie onunla yüzleştğinde, sadece dayanmasına yardımcı olması için az miktarda kullandığını ve bağımlı olmadığını söylemiş."

Thrasher'ların metamfetamin ürettiğini söylediğimde Connie'nin nasıl tepki verdiğini hatırladım. Beni bile ürkütecek kadar öfkeli görünmüştü. "Devam et" dedim.

"Connie liseden mezun olduktan hemen sonra evlenmişler ve dokuz ay sonra, lisans öğrencisiyken, Connie bebeğini doğurmuş. Tam gün annelik yapabilmek için okula ara vermiş. Başlangıçta Alonso'yla evliliğinin iyi olduğunu söylüyordu. Sanırım bu oldukça yaygın ve eski bir hikâye." İç çekti.

"Taciz ne zaman başlamış?" Elimde olmadan yumruklarımı sık-tığımı fark ettim ve gevşemeye çalıştım. Connie'nin kurban olması düşüncesine dayanamıyordum.

"Sanırım Alonso diplomasını aldıktan ve hukuk fakültesine baş-ladıktan sonra uyuşturucuya karışmış. Çok berbat olduğu belli. Connie elbette ki uzun süre tahammül etmemiş. Yine de çocuğun hatırına dayanmaya çalışmış. Ne var ki Alonso onu hastanelik et-tiği gece son şansını da tüketmiş. Connie onu tutuklatıp Carlos'la birlikte Atlanta'ya taşınmış. Onunla o zaman tanışmıştım. Atlanta Polis Teşkilatı'na yeni katılmıştı."

Connie'nin sevdiği adam tarafından zalimce dövüldüğü düşünce-sini kafamdan atabilmek için gözlerimi ovaladım. Thrasher aile içi şiddet davasında o kadar hırslı davranmasına şaşmamak gerekirdi. Sanırım polis teşkilatına katılmasının asıl nedeninin aile içi şiddete karşı savaşmak olduğunu da bana söylemişti. Seth'in hikâyesi birçok şeyi açıklıyordu. Ona konuşmasını işaret ettim.

"Bir süre kızı rahat bırakmış. Sanırım ailesi içine biraz Tanrı kor-kusu salmış. Sicilindeki bir suçun kolayca temizlenebileceğini ama ikincisinin sorun yaratacağını biliyorlardı sanırım. Ailesi, tacizden kimseye söz etmemesi karşılığında çabucak boşanmalarını sağla-yacaklarına söz vermişler. İlgilendikleri tek şey oğullarının politik kariyeriymiş. Connie, Alonso'yu mümkün olduğunca hızlı şekilde hayatından çıkaracağı için memnunmuş. Böylece kurtulacağını dü-şünmüş. Sonra her ne oluyorsa, Alonso kontrolünü kaybetmiş. Belki de nedeni uyuşturucuydu. Belki başka bir şeydi. Connie'nin bunu öğrenebildiğinden emin değilim."

Araba kullanırken bir trafik kazasıyla karşılaştığınızda nasıl ol-duğunu bilirsiniz. Bakmak istemezsiniz ama kendinize hâkim ola-mazsınız. O anda ben de dinlemek istemiyordum; bunu gerçekten istemiyordum. Ama geri dönüşü yoktu. "Devam et" dediğimi duy-dum.

"Bir gece çıktıktan sonra evine döndük. Çocuk bakıcısı gitti; ben bir süre oyalandıktan sonra iyi geceler dedim. İkimiz de her şeyin

yolunda olduğunu düşünüyorduk." Seth yüzünü ellerine gömdü. "Ben gittikten hemen sonra Alonso zorla daireye girmiş."

"Sonra ne oldu? Bilmek zorundayım" dedim, nazikçe, devam edip etmeyeceğini bilemeyerek.

"Alonso'nun silahı varmış."

William

Kollarımda Renee'yle merdivenden aşağı koştum. Hiç bitmeyecek gibi gelen bir inişten sonra başka bir mağara odasına ulaştım. Eski ölüm kokusu burada daha kötüydü ama yüzüne baktığım şeyle karşılaştırıldığında bu bir hiçti. Daha doğrusu, yüzüne baktığım *kişiyle*.

"İyi akşamlar" dedi Ulrich. "Yıllar sonra seni tekrar görmek ne güzel. Bir asırdan uzun oldu, değil mi?" Boğazındaki yara izini kaşıdı. O kadar eski bir yara izinin beyaz olması gerekirdi ama koyu şarap rengiydi. Hiç şüphesiz nedeni yakın zamanda Renee'den beslenmiş olmasıydı. Diana her zamanki güzelliğiyle onun yanında duruyordu.

"Selam, William" dedi, şehvetli bir sesle.

"Bu çocuğa yaptıklarından sonra benimle konuşmaya nasıl cüret edersin?" dedim, Ulrich'e aldırmadan. "Bana ihanet ettikten sonra?"

"Bak, bak... Kabalık etme" dedi Ulrich. "Uygar davranabiliriz, değil mi?"

Bir çıkış bulabilmek için odayı taradım. Toprak tavan, önceki odakinden daha yüksekti ve duvarlarda çok sayıda meşale yanıyordu. Işık toprak zeminde ürkütücü gölgeler oluşturuyordu. Karşı köşede daha da aşağı inen başka bir geçit gördüm. Yukarıdaki toprak kaymasının gürültüsünü artık duyamıyordum ama bu, durduğu anlamına gelmiyordu.

"William çok mantıklı bir adamdır" dedi Diana. Sesindeki yağcı-

lık tonu beni hasta ediyordu. "Ve kendi tarzında hırslıdır da. Belki bir anlaşma yapabiliriz."

Renee kollarımda titremeye başlamıştı. "Yüzüme bak, ufaklık" dedim. Dediğimi yaptı ve korkuyla açılmış gözleri benimkilere baktı. "Şimdi uyuma zamanın; ben seni uyandırana kadar uyuyacaksın. Anlaştık mı?"

Zihnimi odaklayarak onu etkiledim. Voodoo kanının gücünü kullanmak istese, dünya üzerinde beni savuşturabilecek az sayıdaki insandan biriydi aslında ama elbette ki bunu yapmadı. Vampir büyü-süne karşılık vermesinin nedeni büyük ölçüde bana olan sevgisiydi.

"Tamam, William amca. Şimdi uyuyacağım; sen beni uyandırana kadar."

Saniyeler geçmeden uykuya daldı ve dikkatimi tekrar, bana meraklı gözlerle bakan büyükbabamın düşüncelerine kalkan oluşturmaya odakladım.

"Bu güzel bir hareketti" dedi. "İnsanlara karşı sevgini ve... duyarlılığını hatırlıyorum."

"Teklifinizi dinliyorum" dedim, elimden geldiğince rahat bir tavırla. Tiksintimi bir kenara atacak ve ikisinden birini planımı oluşturmama izin verecek kadar uzun süre konuşturacaktım. Ulrich'ırı bana açılmasını sağlayabilirsem belki bir zayıf noktasını yakalayabilirdim. "Ama önce bilgi istiyorum" diye devam ettim. "Kendimi aydınlatmak için, anlarsınız."

"Ah, elbette" dedi Ulrich, neşeli bir tavırla. "Biz vampirlerin zamandan bol neyimiz var ki? Bu bizim en zengin nimetimiz. Öyle değil mi, hayatım?"

Diana başıyla onayladı ve mütevazı bir tavırla gülümsedi. "Bize istediğini sorabilirsin, William. Kesinlikle."

"Beni yıllar boyunca rahat bıraktıktan sonra Reedrek neden Savannah'ya geldi? Soyunu güçlendirmek için beni daha fazla insanı vampire dönüştürmeye zorlamak istediğini söyledi. Ama bence geliş, WilTin batılı vampirler arasında yaydığı salgınla daha çok ilgiliydi. Bütün bunların arkasında sen mi vardın?"

"Evet, ben vardım, itiraf etmekten nefret etsem de" dedi Ulrich, tiksinti yansıtan bir ifadeyle.

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Çünkü başarısız oldu." İlk kez, yaşlı iblis öfkesini gösterdi. "O sersem Reedrek ve aptal Hugo, kasıtlı olarak Will'in hastalanmasına izin verdiklerinde planı berbat ettiler."

"Hugo daima oğlumu kıskanmıştı" dedi Diana. "Reedrek bu planla geldiğinde, Hugo, Will'den kurtulmak için bir fırsat gördü." Nazik ses tonuna rağmen, gözleri eski sevgilisine duyduğu nefretle parlıyordu. Öldüğünü sezip sezmediğini merak ettim. Sonuçta babasıydı. Yaşlı lordların yakınlığı algılarını bozmuş olabilirdi. Uykuda olmalarına rağmen, birleşmiş psişik güçleri benim zihnimde bile sık sık bir uğultu yaratıyordu. Şimdi çok yakındaydılar.

Ulrich, Diana'nın aile içi sorunlarıyla ilgilenmiyormuş gibi elini havaya doğru salladı. "Reedrek'in sana soyunu güçlendirmekle ilgili söyledikleri yalandı. Yavrunun yardımını alsan bile öyle bir şeyle elde edeceğin şey sadece... modernler nasıl diyordu?"

"Kovada bir damla" dedi Diana.

"Evet. Yaşlı lordlardan biri olmakla elde edeceğin güçle kıyaslandığında, kovadaki bir damladan farksız."

"Demek her şey bununla ilgili" dedim, onu daha fazla konuşmaya teşvik ederek.

"Alı, evet, oğlum. Bu hedefe ulaşmak için Reedrek'i görevlendirdim ama ne kadar beceriksiz olduğunu kanıtladı, senin de bildiğin gibi. Onu o yeni binanın temel taşına hapsedmen ne kadar akıllıca. Bir vampirin kendisine zarar vermeden babasından kurtulabilmek için bulduğu en yaratıcı yollardan biri."

"Teşekkür ederim" dedim, duygusuzca. "Demek Reedrek ve Hugo biyoterör planını kendileri yarattılar, öyle mi? Bunun onlar için fazla zekice olduğunu düşünürdüm."

"Çok akıllısın, oğlum" dedi Ulrich. "Ama o fikir için takdirleri ben toplayamam. O fikir, sevgili ve zeki Diana'mıza aitti."

Diana derin bir nefes aldı ve zorlukla gülümsedi. Ulrichin bu noktadan söz etmemesini istediği açıktı. Kasıtlı olarak beni düşman etmek istemeyecek kadar akıllıydı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Beni kendine can düşmanı yapmak için Renee'yi kaçırmış olmaktan daha fazla yapabileceği bir şey yoktu.

Bu nefreti ona yansıttım. Öfkemin gücü onu bir adım geriletti. Üzerimde hiçbir gücünün kalmadığını anladığı anın tadını çıkardım.

"Demek fikir Diana'nındı" dedim.

Diana zorlukla kendini biraz toparladı. "Biz Rusya'dayken, bir vi-rüs yapmayı kabul edecek eski bir nükleer bilimci aradım; bedeli karşılığında, elbette."

"Merak ettim. Sormamın sakıncası yoksa ne kadar fiyat biçti?"

"Kimlerle ve neyle uğraştığını anladığında, hayatının bağışlanma-sıyla yetinmeyi kabul etti."

"Eminim öyledir. Öyle bir biyolojik silah için bir pazar olduğunu biliyor olmalısınız" dedim.

"Yaşlı lordların böyle bir silaha değer vereceğini biliyordum, evet. Ama onlara nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum."

"Ya da onlarla nasıl pazarlık yapacağını." Anlamalı gözlerle Ulrich'e döndüm.

"Rusya'daki grubumuz arasında beni Ulrich'le bağlantıya geçirebi-lecek eğitilmiş ve antik bir vampir vardı" dedi Diana.

"Adı Vanya olabilir mi acaba?" Katliam saldırımdan neredeyse kurtulacak kadar zeki olan vampiri düşündüm.

Diana'nın yüzünde belli belirsiz bir... Ne? Şok? öfke? "Sanırım onu öldürdün." Bu bir sorudan çok bir çıkarımdı.

"Doğru tahmin ettin. Aslında, hepsini öldürdüm" dedim. "Ve malikâneyi ateşe verdim. Ama istersen hikâyene devam et. Kesinlikle nefes kesici. Bu küçük projenin ardındaki kişinin sen olduğun gerçeğini Hugo'dan gizlediğinden eminim."

"Doğru tahmin ettin" diye alay etti. "*Kendi* planımın meyvelerini neden Hugo'yla paylaşıyordum ki?"

"Doğru. O sadece babandı ve çoğu dışının başarabileceğinden çok daha uzun süre hayatta kalmanı sağlayıp sana güç veren oydu."

"O bir canavardı" dedi Diana. "Hem beni hem de oğlumu taciz etti. Düşünmeye değmezdi."

Ona aldırmadım. "Sonra bir noktada Hugo'yu da plana dâhil ettin. Ama hikâyenin akışını bozmayayım. Ulrich'le bağlantı kurduktan sonra ne oldu?"

"Yavrum Reedrek'in yardımını aldım" dedi Ulrich, hikâyeye Diana'nın kaldığı yerden devam ederek. "Bu yüzyıllar içinde benim için çok az şey yapmıştı; dolayısıyla kendini temize çıkarabilmesi için ona bir fırsat sundum."

"Reedrek'in yavrusu Hugo'ya yaklaşıp yardımını istemesine karar verdim. Reedrek ve Diana, Hugo'ya Reedrek'in fikir babası olduğuna ve Diana'nın hiçbir şey bilmediğini düşündürdü."

"Reedrek, işbirliği karşılığında Hugo'ya ne önerdi?" diye sordum, öldürmeden önce bu sorunun cevabını Hugo'nun kendi ağzından öğrenmiş olmama rağmen.

"Sadece yaşlı lordların koruması ve kayırması" dedi Diana.

"Bir konsey koltuğu değil" diye tamamladım, Hugo'nun oyunda ki gerçek değerleri öğrendiğinde nasıl şoka girdiğini hatırlayarak.

"Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini aklına bile getirmemişti ki" dedi Diana. "Ne olursa olsun, Hugo'nun Konsey'e uygun olmadığı da açıktı; eminim bunda hemfikirsindir."

Konsey'e uygun olmak için neler gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama cehaletimi itiraf etmeye de niyetli değildim. "Yani Hugo'yu arkadan vurdun; Hugo'yla Reedrek de Will'in kendisine de bulaştırdığı bu virüsle yolculuk yapmasına izin vererek seni arkadan vurdu."

"Evet" dedi Diana, öfkeyle. "Gemiyle Savannah'nın yolunu tuttuk. Will batıdakileri hasta ettikten sonra bizimle orada buluşacaktı."

"Bunu da yaptı."

"Evet" dedi Diana, tersçe.

"Elbette" dedi Ulrich, "babasının ve büyükbabasının her şeyi böyle mahvedeceği, sevgili çocuğunu tehlikeye atacağı ve Reedrek'in bu süreçte bir granitin içine hapsedileceği Diana'nın aklına gelmemiştir."

Sevgili çocuğu mu? Neredeyse, Diana'nın hiçbir şeyi sevmeyeceğini vurgulayacaktım ama düşüncelerimi kendime sakladım. Will onun için sadece bir eşya ya da maşaydı.

Savannah'dayken Diana'nın amacına uyduğu sürece nasıl bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyormuş gibi davrandığını hatırlayınca midem bulandı. Şimdi burada, Londra'da Ulrich'le işlerini yoluna koymuşken, bu sahteliği sürdürmeye artık gerek duymuyordu. Bunun için neredeyse -ama sadece neredeyse- ona saygı duyabilirdim.

"Savannah'ya girdiğiniz gece senin ve sevgilinin niyetlerinizi nasıl gizlediğinizi merak ediyorum. Reedrek'in limana ulaşmanızdan önce Hugo'yu uyardığını tahmin ediyorum" dedim, Diana'ya.

"Gelişimiz, Yeni Diinya'daki vampirlere karşı kazandığımız zaferin kutlaması olacaktı. Bunun yerine, Hugo blöf yapmak zorunda kaldı ve Reedrek'in ortadan kaldırıldığından emin olmak için geldiğimizi söyledi."

"Savannah'da benimle, ölümlü kocanla karşılaşacağını ne zaman öğrendin?" diye sordum, olabildiğince ifadesiz bir yüzle.

"Reedrek önümüzden yola çıkmadan hemen önce. Yaşlı lordların yenilmesini istediği efsanevi vampirin ismini nihayet açıklamıştı. Şaşkınlığımı tahmin edersin."

"Edebileceğimden emin değilim" dedim. "Öylesine uzun bir ayrılıktan sonra insan Diana'mın benimle yeniden birleşme düşüncesine nasıl tepki vereceğini hayal edebilirdim. Ama sen? Dönüştüğün yaratık benim için tam anlamıyla bir muamma."

Cevap vermek için ağzını açtı ama Ulrich'e bakarak vazgeçti.

"Yaşlı lordların bir biyolojik saldırıyı başarı olarak düşünmesinin nedeni, California'daki koloniyi ortadan kaldırmış olmanız mı?"

"Başlangıçta öyleydi, evet." Ulrich acı acı gülümsedi. "Ama bilim

adaminizin çok kısa süre içinde etkili bir panzehir geliştirerek bizimkini yendiği haberi gelince, eh, bunun kara bir leke olduğunu belirtmekle yetinelim. Diana bunu biliyordu, dolayısıyla onların gözünde beni aklamak için yeni bir plan buldu."

"Sanırım bu kısmını biliyorum" dedim. "Aşının Renee'nin mistik kanına dayandığını öğrendiğinde, onu kaçırıp buraya sana getirmeye karar verdi. Renee'yi yaşlı lordlara ender bir hediye olarak sunarsanız, sadece küçük başarısızlığınızı görmezden gelmekle kalmayacak, aynı zamanda sizi tahmin edilemeyecek ölçülerde ödüllendireceklerdi."

"Elbette ki Hugo hâlâ benim varlığımı bilmiyordu. Bütün takdirleri kendisinin toplayacağını sanıyordu." Ulrich coşkuyla güldü.

"Bunun yerine, onu vampir konseyine yemek olmaya davet ettin."

"Eh, sonuçta kara lordlarla karşılaşmak istiyordu" dedi Diana. "Bir açıdan, şimdi onların bir parçası haline gelecek."

"Mantık becerin kesinlikle hayret verici, hayatım" dedim.

"Alaycılık sana yakışmıyor" dedi, dişlerini göstererek. "Bence bizi kendine düşman etmeden önce içinde bulunduğun durumu düşünsen iyi edersin."

"Tavrımın ne önemi var ki? Hugo'nun yerine Konsey'e beni vereceksiniz zaten."

"Seni sadece yemek olarak kullanmayız, William. Bu düşünceyi kafandan at" dedi Ulrich. "Sen çok daha değerlisin; bir savaş esiri diyebiliriz. Diana, sunumu nasıl yapalım? Sonuçta bütün parlak fikirler senden çıkıyor, aşkım."

Diana bana bakarken, bu kez son derece tatlı ve neşeliydi. Beni büyülemeye çalıştığını bir an sonra anlayabildim. Bütün olanlardan sonra bana hâlâ eskiden tanıdığım ve sevdiğim insan Diana gibi görünmeye çalışıyordu. Beni baştan çıkarmak istiyordu. Gözleri safir gibi parlıyor, saçları altınmsı renklerle ışıltıyordu. Ah, gerçekten iyiydi. Yanakları herhangi bir sıcakkanlı insan bakireninki kadar kırmızı görünüyordu.

"William'ı Konsey'e bir hediye olarak nasıl sunmamız gerektiğini kesinlikle biliyorum" dedi.

Jaek

"Lanet olasıca piç, Carlos'u uykusunda vurmuş" dedi Seth, başını eline dayayarak. "Zavallı ufaklık kendisine neyin çarptığını bile anlamamış. Sonra Alonso silahı kendine çevirmiş. Connie, her şeyin saniyeler içinde olup bittiğini söyledi. Haberi kamyonetindeki telsizden duyduğumda hemen oraya döndüm ama yapabileceğim bir şey yoktu. Carlos ve Alonso ölmüştü."

"Kendi oğlunu mu öldürdü?" dedim, dehşete kapılarak. "'Ben oğlumu alamıyorsam, sen de alamazsın' şeklindeki şu çirkin velayet sorunlarından biri miydi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Çocuğu istediğini sanmıyorum. Sanırım sadece Connie'nin, kendisini terk ettiği için acı çekmesini istiyordu."

"Yani bu yüzden gözlerinin önünde çocuğunu öldürdü." Zavallı Connie. Sanırım hâlâ bir kalbim vardı çünkü onun için kan ağlıyordu.

Bir şeyi hatırladım. Connie ölümler dünyasından kiminle görüşmek istemişti? İyi bir yerde olduğunu ve cehennemde olduğunu düşündüğü iki kişi. Artık neyden söz ettiğini anlayabiliyordum. Oğlunun cennette olduğundan ve katilinin sonsuza dek ateş çukurunda işkence gördüğünden emin olmak istiyorsa, onu kim suçlayabilirdi?

"Ah, dostum" dedi Seth. "Bütün bunları sana boşalttığıma inanmıyorum. Dinle, sana Atlanta'da olanları anlattığımı Connie'ye söyleyemezsin, tamam mı?"

"Tamam" dedim.

"Yemin eder misin?"

"Bir vampirin yemininin değeri nedir bilmiyorum ama kendini daha iyi hissettirecekse, ederim."

"İstavroz çıkar."

"Hey!"

"Hep unutuyorum."

"Çok bitkinsin."

"Öyle mi dersin?"

ıç çektim. "Artık biraz uyumazsak, yarın gece kurt maması olacagız." »

"Tamam, tamam. Kanepeyi ister misin?"

"Hayır, çatı kırışlerinin arasında yedek bir tabutum var. Ben orada uyurum. Ah, sana bir şey daha sormam gerekiyor. Yarın gece Mel ve ikizleri kontrol etmek için William'ın evine gitmem gerek. Günbatımından sonra dönüşüp ben gelene kadar kavgayı erteleyebilir misin?"

"Zorlanacağım ama ay tepeye çıkana kadar dönüşmek zorunda değilim" dedi Seth. "Sen gelene kadar onları oyalarım."

"Mükemmel." Bir bar taburesinin üzerine sıçrayıp tavandaki karolardan birini ittim. Sonra, Seth'in anlattığı hikâyeyle ilgili beni rahatsız eden başka bir şey daha aklıma geldi.

"Seth" dedim. "Cinayet ve intihardan sonra ne oldu? Yani, ilk anlatmaya başladığında, ilişkinizi bitiren buymuş gibi görünüyordu."

"Öyleydi" dedi Seth, acıyla. Çizmelerini sarhoşlara has bir zorlukla çıkardı.

"Neden? Bir süre genel olarak erkeklerden nefret etmesine filan mı neden oldu?"

"Hayır, öyle değildi. Daha çok... Ona acımadığıma ikna etmek için ne kadar uğraşsam da bana bir türlü inanmadı. Herkesin olanlar yüzünden ona acıdığından emindi. Bu yüzden Savannah'ya taşındı; kimsenin kendisini tanımadığı ve oğlunun nasıl öldürüldüğünü bilmediğı bir yerde her şeye yeniden başlamak için. Sana anlattığımı bilmesine izin vermemeni istememin bir nedeni de bu. Seninle ilişkisini de mahvedebilir."

İşte dost diye buna denirdi. "Beni kolladığın için teşekkürler, dostum. Gerçekten minnettarım."

"Lanet olsun" dedi Seth. "Sanırım ayıldım artık. Bir biraya daha ihtiyacım var."

"Hayır, ayılmadın. Ve hayır, ihtiyacın yok."

"Ah, tamam" dedi Seth, aptal aptal bakarak.

Gündüzleri çok güzel ve ılık olan, teneke çatı altındaki kirislere tırmanırken, Connie'yle ilgili o korkunç hikâyeden sonra nasıl uyuyabileceğimi merak ediyordum. Eh, vampirler bile kâbus görür.

Seth'in televizyonu tekrar açtığını duydum. Yedek tabutuma yerleşirken, Çingene kemanlarının gıcirtısı bana kadar geldi. Kapağı kapamadan önce sarhoş Seth'in bir diyalogla birlikte mırıldandığını duydum:

"Safkalbi olan ve geceleri dua eden

bir insan bile

kurtboğınlar açtığında ve sonbahar ayı parladığında

bir kurda dönüşebilir... "

William

"Söylesene, fikrin ne, hayatım? Duymak için sabırsızlanıyorum" dedi Ulrich, hâlâ Victoria döneminden kalma bir İngiliz beyefendiymiş ve Diana da Şeytanın yarı iblislerine bir kurban vermek yerine az önce bir bahçe partisi vermekten söz etmiş gibi.

"Belki de William'ı bizim düşünce tarzımıza çekip bizden biri olmaya ikna edebiliriz."

Zihnim Ulrich'le ilk karşılaştığım geceye gitti ve onu, Karındaşen Jack'in son kurbanı Mary Jane Kelly'yi zalimce parçalarken gördüm. Asırlar boyunca başka ne iğrençlikler yapmıştı? Gazetenin icadından önce bu tür hikâyeler ancak kâbus ve efsane konusu olabilir, kamp ateşlerinin başında babadan oğluna, anneden kızına aktarılırdı. Eski zamanların umacısının çok çeşitli isimleri vardı. Uzun zaman önce ölmüş birçok köylü için bu isimlerden birinin Ulrich olduğuna kalıbımı basardım.

Ben o türde bir canavar olmayı hiç ister miydim? O suç sahnesinin kanlı anısı öylesine canlıydı ki düşüncelerimin kontrolünü kaybettim ve Ulrich doğruca ona yansıtmışım gibi algılayıverdi. Hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı. Hatta tam aksine, yüzünde kılıç gibi dişlerini gösteren iğrenç bir sırıtsı belirmişti.

"İşte bu, sevgili oğlum. O harika anının tadını çıkar. Ben çıkardığı-

mı biliyorum. Biz vampirler bunun için yaratıldık. Yaşamdan mahrum edilmiş olan bizler, kendimizi tam bir yıkıma odaklamalıyız. İnsanlığın kalbine dehşet saldık. Bizler, kâbusların mimarlarıyız."

Büyüsünün baştan çıkarıcı ve çekici bir dalga gibi üzerime aktığını hissettim. Diana'nın büyüü çok az etki etmiş olmasına rağmen, Ulrich'inki iliklerime işliyordu. Antik gücü Diana'nınkinden çok daha güçlüydü ve büyü becerisi hiç şüphesiz binlerce yıldır en uç noktasına kadar bilenmişti. Uyumakta olan Renee'ye bir tılsımış gibi sarılmıştım. "A-ama kötülük yapmamıza gerek yok ki" diye keledim.

"Beni yanlış anlıyorsun, oğlum" diye mırladı Ulrich, bana yaklaşıırken. "Kötülük, yaptığımız bir şey değil. Kötülük, *olduğumuz* şey. Reedrek'ten bağımsızlığını kazandığından beri içinde yaşadığın şu saçmalığın hiçbir anlamı yok."

"Anlamsız" dediğimi duydum. Düşüncelerim bana ait değildi. Ulrich zihnime canlı görüntüler ve zevkli duyular gönderiyordu; hepsi kovalar dolusu kanla ilgiliydi. En son ne zaman beslendiğimi hatırlamaya çalıştım. Eleanor'dan mı beslenmişim? Hatırlayamıyordum.

"Açlığını hisset" dedi Ulrich. "Zevkini çıkar. Açlığın senin nime-tindir."

Şimdi tam önümde duruyordu. Nefesi mezar gibi kokuyordu. Neden açlığımı bu şekilde körüklüyordu? Bu ona ne kazandırırды ki?

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun" diye fısıldadı kulağıma. Sonra Renee'nin saçlarını okşamak için uzandı.

Renee'yi vampire dönüştürmemi istiyordu.

J a c k

Güneş batır batmaz duş alıp giyindim ve kapıdan fırladım. Seth çok fazla aspirin aldığı için uyuyakalmıştı ve bir sürü enerji içeceği içmişti. Kesinlikle formda olduğu konusunda bana garanti verip el salladı.

"Partiye sakın bensiz başlamayın" dedim, dışarı çıkarken.

"Evet, evet" dedi.

William'ın evine ulaştığımda mutfakta kimse yoktu. Endişelene rek ine girdim. Orada da kimse yoktu. Tam tedirgin olmaya başlamışken, Melaphia'nın küçük evine bakan arka verandadan gelen bir gürültüyü duydum. Belki de eşyalarını almak için eve gitmişti ve ikizleri de yanında götürmüştü. Fransız kapılarından verandaya çıktığımda, Deylaud ve Reyha'yı izledikleri sahne karşısında büyülenmiş halde buldum.

Verandanın yüksekliğinden Melaphia'nın küçük bahçesi görülüyordu. İkizlerin şaşkın şaşkın baktığı şeyi görünce olduğum yerde donup kaldım. Melaphia vahşi bir yaratık gibi kıvranıyordu. Üzerinde sayısız renkle dolu ipek bir elbise vardı ve başına mavi bir bez bağlamıştı. Kötü ruhları kovan mavi tonuydu; voodoo mavisini.

Bir mangalda ateş yakmıştı ve alevler üzerine attığı bir sürü şeyi yalıyordu. Yanan bitkiler mavi bir duman ve baş döndürücü bir koku yayıyordu. Melaphia, sadece kendisinin duyabildiği bir ritimle ileri geri dans ediyordu. Her hareketinde duman onu dinliyor ve itaat ediyormuş gibi vücudunu takip ediyordu. Hem İngilizce hem de bilmediğim dillerde dua edip ilahi söylüyordu. Birçoğu, Melaphia'nın bile bildiğini sanmadığım -en azından bilinç seviyesinde- dillerdi. Her nasılsa, onları kanından biliyordu.

Duraksayıp başını yana yatırdı ve sonra isterik bir kahkaha patlatarak yine dans etmeye başladı. Kimi ya da neyi dinlediğini bilmiyordum ve bilmediğime memnundum. Sinirlerim o kadar gerilmişti ki önceki gece dinlediğim trajik hikâyenin üzerine bir de böyle karanlık bir bilgiye dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim.

Deylaud ve Reyha verandadaki yerlerine mihlanmış, bakışlarını gösteriden ayıramıyorlardı. Birbirlerine sımsıkı sarılmış, korku içinde izliyorlardı ama ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlardı. Benim gibi onlar da gücü hissedebiliyordu. Mel hangi cini çağırmışsa, işi bittiğinde çıkardığı lambaya geri sokmayı bildiğini umuyordum.

Tanrım, dün gece onları kontrol etmemiştim. Bu ne kadar süredir

devam ediyordu? İkizler o kadar korku içindeydi ki beni arayamamışlardı.

Melaphia o kadar şiddetli hareketlerle dans ediyordu ki çöküp kalmasından korkuyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bayılmadan veya ateşe yuvarlanıp kendini yaralamadan oraya gidip onu durdurmalı mıydım? Yoksa onu sakinleştirmeye çalışmak sadece her şeyi daha mı kötüleştirirdi? İzlemeye ve beklemeye devam ederken, bu ayin bitene kadar gitmekten korktuğumu fark ettim.

Seth'in arkasını kollayacaksam, dövüşe gitmek için çok fazla zamanım yoktu. Bana güveniyordu. Ama Mel'i de yalnız bırakamazdım. İkizlerin yardım edemeyeceğini görebiliyordum; muhtemelen hipnotize olmuş olmalıydılar. Lanet olsun, ne yapacaktım?

Connie'yi ara. Aklıma gelen tek şey buydu. Onun Mel'le ilgilenmediğini biliyordum. Üstelik Connie'nin kurtadam dövüşüne gelmesini de sağlardı ve bu iyiydi çünkü Seth ve benim dikkatimizi dağıtmaktan öteye gitmezdi. Ama bataklığa gitmek için yola çıkmadan önce ona ulaşabilmeyi umuyordum.

Hemen cep telefonumu açıp Connie'nin numarasını tuşladım. "Alo?" diye cevap verdi.

"Connie, benim. Mel'le ilgili korkunç bir terslik var ama ben Seth'i desteklemek için hemen gitmek zorundayım. William'ın evine gelip Mel'le ilgilenebilir misin? Deylaud ve Reyha işe yarayacak durumda değil. Sanırım korkmuşlar ya da transa filan girmişler."

"Jack, bu beni dövüşten uzak tutmak için bir numara mı?"

"Hayır. Maman Lalee'nin mezarı üzerine yemin ederim. Gelir misin?"

Connie tereddüt etmedi. Ciddi bir yemini duyduğunda tanırdı. "Elbette geleceğim. Hemen çıkıyorum."

Verandaya geri döndüğümde bütün vücudum ürperiyordu. İkizler öncekinden de korkmuş görünüyordu. Her ne oluyorsa, onlar da farkındaydı.

Melaphia olduğu yerde dönüyor, renkli elbisesinin eteği her dö-

nüşünde kabarıyordu. Sonra aniden hareketsiz kaldı. Başını kaldırıp yukarı baktı, elini elbisesinin cebine soktu ve bir şey çıkardı.

Bu tuhaf, küçük boncuk bebektir.

Connie birkaç dakika sonra geldi. Onu ön kapıda karşıladım ve beni izlemesini işaret ettim.

"Jack, neler oluyor?"

"Gel de kendin gör."

Benimle birlikte verandaya geldi ve donup kaldı. Onu elinden tutup, daha iyi görebilmesi için kenara çektim. İkizler hâlâ onları bıraktığım yerdeydiler ama şimdi tüyleri ürperten bir şekilde uluyorlardı.

Connie bana baktı. "Jack, bu da ne?"

"Neler olduğunu bilmiyorum" dedim. "Bildiğim şu ki Mel tehlikede olabilir."

"Birinin tehlikede olduğundan eminim." Mel'i işaret etti. "Yanlış tahmin etmiyorsam, bu bir voodoo bebeği."

Mel bebeği kaldırdı ve diğer elinde tuttuğu sivri bir şeyi gördüm. Bebeği yaparken kullandığı iğnelerden biriydi. Gözlerini sımsıkı kapadı ve bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Sonra gözlerini açıp çılginca bir kahkaha attı.

Ve iğneyi bebeğe sapladı.

William

Ulrich, Renee'nin alnına dokundu ve küçük kızın kollarımda kıpırdandığını hissettim. "Sakın" dedim, zayıf bir sesle, "ona dokunma." Sahip olduğum güçle, büyüye karşı savunmasız kalabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama Ulrich kadar yaşlı bir kan emiciyle de daha önce hiç karşılaşmamıştım. Diana'yla güçlerini birleştirdiklerini ve beni daha hızlı etkilediklerini o an fark ettim.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, oğlum" diye mırıldandı Ul-

rich, baştan çıkarıcı bir sesle.

"Hayır. Yapmayacağım." Renee'yi bağışlamalarını sağlayacak bir mazeret uydurmaya çalışıyordum. "Anlamadığınız bir şeyi öldürüyorsunuz. Sizler sadece antik Avrupa'nın mistik yöntemlerini biliyorsunuz. Renee, sizin asla gitmediğiniz yerlere ait güçlü bir büyüye sahip. Voodoo kanının korunması gerek."

"Elbette" dedi Diana. "Ama bir vampir olduğunda o gücün ne kadar artacağını da bir düşünsene."

"Bunu biliyorsunuz" diye ısrar ettim. "Altın yumurtlayan tavuğu öldürüyor olabilirsiniz." Renee'ye bakarken, onu bu şekilde tanımladığım için kendimden tiksindim. "Onu hayatta tutun, yetişkinliğe ulaşmasına izin verin ve kanını dayanması için idareli kullanın." Umutsuzca, aklıma gelen her şeye tutunuyordum ve Diana ile Ulrich de bunun farkındaydı.

"Saçmalık. Kendisi bir kan emiciye dönüşmeli. Böyle bir melezin dünya üzerinde yaratabileceği yıkımı bir düşünsene. Ama artık sabrım taşmaya başladı." Ulrich bakışlarını gözlerime odakladı. Gözlerimi kapamaya çalıştım ama gayretime rağmen açık kaldılar. Giderek daha zayıf düşüyordum.

"Beni ikinci kez hazırlıksız yakalayamayacaksın" diye mırıldandı Ulrich. Renee'yi benden almak istemiş gibi beni kollarımdan yakaladı. Bunu yaparken yukarıdan bir gümbürtü koptu ve Renee'yle birlikte indiğimiz basamaklardan toprak yuvarlandı.

"Deprem şimdiye dek durmuş olmalıydı" dedi Diana.

"Mağaranın çökmesine siz mi neden oldunuz?" diye sordum.

"Yaşlı lordlar kaçmamanı garantilemek istedi. Ulrich ve ben bunu yapabildik ama güç gösterisiyle seni kendileri etkilemek istedi. Asırlar boyunca elementleri kullanmayı öğrendiler."

"Demek bir deprem yarattılar" dedim.

"Evet" dedi Diana. Ancak, özgüveni sarsılmaya başlamıştı ve büyüdeki kendi payını geri çekmişti. Bir terslik vardı. Başımızın üzerinden gök gürültüsü gibi bir ses geldi ve Diana yüzünü buruşturdu.

"Ama bu onların işi değil." Ulrich yukarı bakarken kendi odağını da kaybetti. Renee'yi kucağımdan bırakmadan avantajdan yararlandım ve onlardan olabildiğince uzaklaştım. Merdivenden de öyle.

Üst kattaki geçitten kurt uluması gibi tiz bir ses geldi. Tuhaf ama tanıdıktı. Renee uyumaya söz vermiş olmasına rağmen kıpırdandı. Ses onu çağırıyordu.

"Anne! Deylaud! Reyha!" diye bağırdı, gözlerini iri iri açarak.

Yukarıdan dökülen toprak bir nehre dönüşmüştü. Bir kaya duvarlardan sekerek doğruca Diana'nın üzerine geldi. Diana bir çığlık atarak kayadan kaçarken dengesini kaybetti. Ulrich onu düşmeden kollarına aldı. Kaya doğruca aşağı inen girişi tıkadı ve tek çıkışı da kapadı.

Renee'nin güvenliği için o kadar korkmasam, Ulrich'in ve Diana'nın yüzlerindeki panik ifadesine gülebilirdim. Ulrich, Diana'yı bir kalkan gibi tutarak uç taraftaki duvarın dibine doğru korkuyla geriledi. Birçok toprak kaymasından çıkacak kadar güçlüydüler ama şimdi kendilerini bile aşan bir güçle karşı karşıya olduklarından korkuyorlardı.

Tam o anda ilkel bir çığlık duyuldu. Renee'nin yüzü neşeyle aydınlandı. O ana kadar bir şeyler döndüğünün farkındaysam da yarım binyıllık hayatımda böyle bir mistik güç gösterisine tanık olmamıştım. Ve bunun Lalee'nin işi olmadığını iliklerime kadar biliyordum. Bu muhteşem felaketin kaynağı Melaphia'ydı.

Dökülen kayaların ve toprağın arasında, üst kattaki duvarda asılı olduğunu gördüğüm kılıç döne döne bana geldi. Ağır çekimdeymiş gibi gelirken bana Excalibur'u hatırlattı. Kabzası mağara zeminindeki bir taşla takıldı ve yön değiştirip doğruca Ulrich'le Diana'nın üzerine uçtu. Metal havada uçarken bir siren gibi öttü.

Diana kaçmak için eğilince, kılıç bir asır önce açtığım yara izinin tam üzerine saplanarak Ulrich'i duvara mıhladı.

Dökülen toprak ve molozlar aramızdaki boşluğu doldururken Diana bağırdı: "Canın cehenneme, Thorne! İstedığimi elde etmemi engelleyemeyeceksin!"

Gördüğüm son şey, eskiden güzel olan ama şimdi dehşet ve nefretle çarpılmış olan yüzüydü. Bilincimi kaybetmeden önce düşündüğüm son şey, büyülu kabukların okyanusun diğcr tarafından işe yaramadığı ama bebeğı çalınmış bir *mambonun* büyüsunü hiçbir mesafenin durduramayacağıydı.

Jack

"O bebeğın temsil ettiğı kişi olmayı istemem" dedi Connie, yüzünü buruşturarak.

"Ben de. Birinin üzerinde güçlü bir voodoo büyüsu yapıyor gibi. William, Mel'in bu yarımküredeki en güçlü *mambo* olduğunu söylüyor. Belki de tüm dünyadaki. Gerçekten kızdığında inanılmaz bazı şeyler yaptığını görmüşüm ve hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Öyle mi?" Connie, elbette ki Melaphia'nın bir *matnbo* olduğunu biliyordu. Ama şimdi ona daha büyük bir saygıyla bakıyordu.

"Bak, ben Mel'e göz kulak olurum" dedi. "Sen bataklığa git. Seth'le tek parça halinde geri dönmeye de dikkat edin."

"Sorun değil" dedim. "Birkaç saat içinde dönerim." Bir kurtadam dövüşü önemli bir şey değilmiş gibi rahat görünmeye çalışıyordum ama bu geceki kavganın sonunda Samson Thrasher ya da Seth Walker canlı çıkamayacaktı.

"Tamam, Jack, anladım. Üç kez anlattın. Bu roket bilimi sayılmaz" dedi Werm.

"Aşırı dikkatli davrandığım için başışla. Ama bu planda Seth'in hayatı söz konusu" dedim, Werm'e. Onu kulüpten almışım ve bataklığa giderken yolda ona yapmasını istediğim şeyi anlatmış ve anladığından emin olmak için kendisine de tekrarlatmışım.

Werm bu gece o kadar çok gümüş takmıştı ki kötü bir Mr. T kopyasına benziyordu. Bir kurtadam ona yaklaşırsa bunun yardımı olacağından bile emin değildim ama... kim bilir?

"Boynunda yirmi kilo gümüşle koşabilecek misin?" diye sordum.

"Endişelenme. Bir kurtadam peşime düşerse, tüyleri dağlanmış it gibi koşarım" dedi Werm.

"Görünmezlik egzersizi yaptın mı?"

"Evet. Artık gayet iyi kontrol edebiliyorum."

"Lütfen bana kızların soyunma odasında egzersiz yaptığını söyleme."

"Bunu hiç yapar mıyım?" Werm gücenmiş gibi bir tavırla baktı. "William'ın diyeceği gibi, kan emici olmak beyefendi olmamayı gerektirmez."

"Hı-hım."

Werm, utandığında -genellikle bir kadın tarafından utandırıldığında- görünmez olabildiğini kazayla öğrenmişti ama şimdi bunu istediği zaman yapabiliyordu. Bütün vampirlerin belli ölçüde özgün güçleri vardır ama voodoo kanı taşıyanlarımız, William'ın dediğine göre, gerçekten süper güçlerimiz var. William bir sürü şey yapabiliyor; örneğin Lalee'nin kendisine verdiği büyüdü deniz kabuklarıyla uzaktan istediği yerleri izleyebilmek gibi. Benim de uçma becerimi çalışmam gerekiyordu ki bunu son zamanlarda bir hayli ihmal etmiştim. Tahmin edeceğiniz gibi, bütün bu yetenekler fazlasıyla yararlı olabilirdi.

Seth'le birlikte barına gittiğimiz ve sarhoş olduğumuz gece bana parlak fikrimi veren de Werm'ün görünmezlik yeteneği olmuştu. Bu yeteneği sayesinde Werm'ün bana ve Seth'e kavgaya pek girmeden yardımcı olabildiğini umuyordum. Yani, küçük adamın bir ara dövüşmeyi de öğrenmesi gerekiyordu elbette ama bunu tercihen kimse hayati söz konusu değilken yapması daha iyiydi.

"Geldik" dedim.

"Burası neresi ki?" diye sordu Werm.

"Oraya arabayla gidemeyiz. Gizlice yaklaşmamız gerek."

"Ah, tamam. Tabii."

"Çok sessiz ol. Seth onları olabildiğince oyalayacağını söyledi ama

geç kalıyoruz, dolayısıyla kurtlar çoktan dönüşmüş olabilir. Hepsi kavganın yapılacağı açıklıkta olmalı, bu yüzden görünmezliğine ihtiyaç duymayabilirsin ama orada değillerse, duyularının ne kadar keskin olduğunu unutma."

"Ah, koku duyularını düşünmemiştim. Görünmez olsam bile kokumu almayacaklarından emin misin?" Werm nihayet olması gerektiği kadar endişeli görünüyordu.

"Olabilir." Yolum kenarında iki servi ağacının arasında bulduğum bir yere Corvette'imi park ettim.

Werm arabadan inip benim tarafıma dolaştı. Ona verdiğim çantayı bir omzuna asmıştı. "Bu olursa ne yapacağım?"

"Dişlerin böyle zamanlar için." Sırtını sıvazladım. "Bu kadar konuşma yeter. İştme duyuları da çok güçlü ama gece görüşleri bizimkiyle kıyaslandığında sıfır. Gece görüşünden söz etmişken, şuradaki patikayı görüyor musun?" Bir sürü kurt patisi izinin görüldüğü küçük patikayı işaret ettim. Werm başıyla onayladı. "O patikayı izlersen gitmemiz gereken yeri kaçırmazsın."

Bana döndü. "Şans dile."

"İyi şanslar, dostum. Üstesinden geleceksin. Sen kendi kısmını bittirdikten sonra hemen arabaya geri dön. Her şey bittiğinde burada buluşuruz."

"Ah, Jack?"

"Evet?"

"Ya birimizin başı derde girer ve gündeğümünden önce Savannah'ya dönemezsek?"

Werm'e becerikli ve kendi başının çaresine bakan bir vampir olmayı öğretmek konusunda ihmalkâr davrandığımı fark ettim ama öfkeli büyükbabalarla, haydut vampirlerle, salgın hastalıklarla, kaçırılmalarla vs. uğraşırken fırsatım olmamıştı ki. "Işık geçirmez bir barınak bulamazsan, korkarım kendine toprakta bir yatak kazıp içine girmen gerekecek. Biz buna eski okul deriz, evlat."

Werm bataklık ortama şüpheyle baktı, çarpık bir şekilde gülüm-

sedi ve patikaya yöneldi. Gözden kaybolduğunda burnumu havaya kaldırarak kokladım ve bataklık ormanda ilerlemeye başladım. Çok geçmeden uzaktan gelen bir ışık fark ettim. Dövüş alanında bir kamp ateşi yakılmış olduğunu tahmin ettim. Yönümü ayarladığım anda rüzgâr değişti ve yakınlardaki kurtadamların kokusunu aldım. Hem de *çok* yakında.

Çalıların arasından iki çift altın göz göründü, iri olanı kısık bir sesle uludu. Ufak olanı -dişi olduğunu tahmin ettim- bana büyük bir ilgiyle baktı. Kurtadamlar karşısında sayıca zayıf olmak zaten yeterince kötüydü. Ama asıl dikkatimi çeken şey, kurtların arkasında bataklıktan yükselen karanlık şeydi.

Çalıların ve ağaçların bataklığın sularına yerini bıraktığı noktadaydım. Dolunayın ışığı suyun üzerinden yansıyor servi ağaçlarının üzerine düşüyor, diğer her şeyin üzerinde tuhaf ve ürkütücü gölgeler oluşturuyordu. Ama bana yaklaşan şey gölge değildi.

Gözlerimi kırıştırdım. Lanet olsun, kara lagündeki yaratık gibi görünüyordu. Üzerinden çamur ve bataklık suyu damlıyor, bana doğru gelirken uzanmış kollarından çürümüş bitkiler dökülüyordu.. Kurtlar aldırmamıştı bile. Bu varlığın sahip olduğu güce karşı bağıştı olmalıydılar.

Vampirlerle, cadılarla, her türde biçim değiştirenlerle savaşmıştım ama bu şeyle nasıl savaşacağımı bilmiyordum çünkü ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Isırırsam neyi ısırması olurdu? Bir vampirin bu tür şeyleri bilmesi gerekir. İnsanüstü güçlere ve bir çift sivri dişe sahip olmanın sizi her türlü durumdan kurtaracağını sanabilirsiniz ama her şey görecelidir. Bilinmez güçlere sahip bir yaratıkla karşılaştığımızda işler ilginçleşebilir.

Yaratık yaklaşırken olduğum yerde kıpırdandım. Dişlerimi çıkarıp gerçekten korkunç görünmekten ve en kötüsüne hazırlanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Sen misin, Jack?" dedi yaratık, tanıdık bir ses tonuyla.

"Huey?"

"Seni pek iyi göremiyorum. Gözlerime çamur kaçtı."

Huey kendi başına dönüp duran gözleri yüzünden normalde de bir şeyi iyi göremezdi ki. Ama şimdi çamurla kaplanmışken, görüşü gerçekten kötüleşmiş olmalıydı.

"Bunu görebiliyorum" dedim. Huey'e yaklaşıırken, dostluk adına kurtlara ellerimi uzatıp koklamalarına izin verdim. Sonra elimi cebime sokup bandanamı çıkardım ve Huey'in gözlerindeki çamuru temizledim.

"Teşekkürler. Kazayla bataklığa düştüm ve boğazıma kadar gömüldüm. Wanda'yla Jerry beni çekip kurtardı."

İri erkek kurt dostça *havladt* ve dişi olan da kuyruğunu salladı. Bunların Jerry ve Wanda olduğunu tahmin etmeliydim. Aynı zamanda Wanda'nın koruması olarak bildiğimiz Bataklık Canavarı da aslında benim sadık zombimdi; Huey sırtıttı. Onun da kim olduğunu tahmin etmeliydim. Ama vampirler bile arada bir korkar yahu.

"Jerry ve Wanda danstan sonra dükkâna gelmekten korkmuş" dedi Huey. "Jerry, artık kendisiyle kaldığını bildiği için Nate'in Wanda'nın yerini tahmin edebileceğini düşünmüş. Jerry bir süre önce dükkâna gelip seni aradı ve bu gece kendisiyle ve Wanda'yla birlikte gelebileceğimi söyledi. Wanda'yı koruyacağım ve kötü kurtlara karşı Jerry'yle sana yardım edeceğim."

"Gerçekten çok iyisin, Huey" dedim. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi." Bu mantıklıydı da. Sonuçta Huey zaten ölü olduğundan öldürülmesi de pek mümkün görünmüyordu. Biraz zarar görürse, muhtemelen iğne ve iplikle eski yaralarına yaptığımız gibi yine onarabilirdik.

"İşte" dedim. "Sana yardım edeyim." Bandanayla ve çam yapraklarıyla çamurlarını temizledim. "Şimdi daha iyi görünüyor."

"Her şey iyi" dedi Huey.

Jerry havlayarak patisini yere vurdu.

Huey ona baktı. "Evet, gitsek iyi olur."

"Onu anlayabiliyor musun?" diye sordum, Huey'e.

"Tabii. Sen anlamıyor musun?"

"Bir *havım* bile anlamıyorum. Ama senin anlayabildiğine sevin-

dim." Demek zombiler kurtadamca konuşabiliyordu. En azından Huey bunu yapabiliyordu. Kimin aklına gelirdi ki? "Jerry, sen ve Wanda bizi dövüş alanına götürün."

Jerry ve Wanda önden giderken, ben de koşarak onları takip ettim. Huey yetişmeye çalışıyordu ama sadece peşimizden geliyor ve elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu. Koşma becerisi de dans becerisinden daha iyi değildi.

Yarım mil kadar sonra bir açıklığın kenarında durduk. Dev gibi iki kurt -biri Seth ve diğeri buz mavisi gözleriyle Samson- birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Seth ve Samson'ın etrafında diğer kurtlar halka olmuştu; altı dişi ve sekiz erkek. Kimin kim olduğunu merak ediyordum. Sally'nin hatırına Nate'i ciddi şekilde ısırarak istiyordum ve bu arada Leroy'a da bir-iki ders vermekten geri kalmayabilirdim.

Seth bana doğru baktı ve dev başıyla onayladı. Ve ardından, aniden mavi gözlü kurdun boğazına atıldı. Samson olduğu yerde döndü ama Seth dişlerini ensesine geçiriverdi. İki kurt birbirine girerek yerde yuvarlanmaya başladıklarında, hangisinin nerede bitip diğeri- nin nerede başladığından emin değildim.

Samson nihayet kendini ölümcül tutuştan kurtarmayı başardı; sırtından akan kanla sendeleyerek ayağa kalktı. Halkadaki iri erkeklerden biri ulumaya başladı. Nasıl anladığımı bilmiyordum ama bunun Nate olduğundan emindim. Muhtemelen babasını teşvik ediyordu.

Seth hâlâ avantajlı durumdayken tekrar saldırdı. Samson ondan kurtulmaya çalıştı ama Seth bir kez daha dişlerini geçirdi; bu kez Samson'ın boynunun önüne daha yakın bir yerden yakalamıştı, *işte böyle, tüylü dostum, bastır*, diye kutladım arkadaşımı sessizce.

Seth bu kez Samson'ı daha güçlü yakalamış olmalıydı çünkü başını şiddetle iki yana sallarken diğer kurdu bez bebek gibi sarsmıştı. O anda Nate ve diğer iri erkeklerden biri, kızıl tüylü bir kurt halkanın içine doğru adım attı. Halkadan ayrıldılar ve kızıl tüylü kurt Seth'in arka ayak bileklerinden birine uzandı. Hareket Seth'in dikkatini dağtınca Samson'ı tutan ağız gevşedi ve Samson kendini kurtardı.

"Partiye katılma zamanı geldi" dedim, Jerry ve Wanda'ya. Üçümüz aynı anda ormandan açıklığa fırladık. Kurtların hepsi durup bize baktı. Bu duraksama anında Seth yine Samson'ı ısırdı ama Büyük Kızıl hemen oyuna geri dönerek Seth'in kalçasını vahşice ısırdı.

Büyük Kızıl'a saldırarak başını boyunduruğa aldım. Beni silkelemek için havaya sıçrarken, kendimi bir boğaya binmeye çalışır gibi hissettim. Sıçradığı ikinci defasında sırtımı gerdim ve ayaklarım üzerine inerek onu önümde iki ayak üzerine kalkmaya zorladım. Dişlerimi boynunun yanına geçirdim ve kanının akışını hissettim.

Kurtadamin vahşi, cesur tadı dilime değdiği anda beni geçici olarak sersemletti ve zihnim ilkel düşüncelerle doldu. Tıpkı kendi türüm gibi insanlığın başlangıcından beri kâbusların ana malzemelerinden biri olan bu mitolojik yaratığın tadını neredeyse unutmuştum. Dişlerimi daha da derine gömerken artık ağızımdaki tadı hissediyordum ve kendimi ilkel duygularda kaybetmiştim.

Jerry'nin iniltisi beni kendime getirdi. Çoktan ölmediyse bile yanında ölecek olan kızıl kurdu bıraktım ve Jerry'ye baktım. Samson'ın yanına ulaşmaya çalışan Nate'in yanına geçmeye çabalıyordu. Wanda, halkadan gerilemiş olan altı dişinin hepsini uzak tutuyordu. Görünüşe bakılırsa kavgaya pek istekli değillerdi.

Samson ve Seth yine birbirlerine girdiler. Samson'ı desteklemek için dövüşe girmeye çalışan iki kurda saldırdım. Biri kaçtı ve diğeri sızlandı ama benimle göz temasına giremedi. Görünüşe bakılırsa Samson erkeklerin hepsi tarafından sevilmiyordu; en azından, onun için kanlarını akıtmaya istekli değillerdi. Dişlerimi göstererek elimden geldiğince güçlü bir şekilde hırladım ve ürkek olan dönüp kaçtı.

Samson ve Seth'e daha fazla yaklaştırmaya çalışırken, geri kalan diğer iki erkeğin de aynı şeyi yaptığını gördüm. Diğer kurt aniden dönüp Jerry'ye saldırdı ve Nate boşta kalarak eski eşi Wanda'ya saldırarak fırsatı buldu. Nate'in talihsizliğine, tam o anda Huey nihayet açıklığa girdi. Onu temizlemeye çalışmama rağmen Huey hâlâ bir Japon korku filminden fırlamış gibi görünüyordu. Nate bir an tereddüt

ederken, Huey ona saldırdı ve önceki gece yaptığı gibi dişlerini geçirdi.

Nate öfke ve acı çığlıkları atarak ormana dalarken, kulaklarının arkasındaki ete dişlerini geçirmiş olan Huey bir rodeo kovboyu gibi üzerindeydi. Jerry kendisine yönelen kurdun etrafında dönüyordu ve dişilerden nihayet kurtulmuş olan Wanda da şimdi yeni eşine katılmıştı. Seth'e saldırmaya çalışan kurdu yakaladım ve kürek kemiklerinin arasını bütün gücümle ısırdım. Kendini dişlerimden ve kollarımdan kurtarıırken kürkünün bir parçasını ağızımda bıraktı. Tekrar hızla bana döndüğünde, bu kez gerçekten kızgındı. Bir boğa gibi patisiyle yeri dövdü. Cüruf briketi kadar iri ve sağlam görünen burnundan köpüklü salyası aktı.

Göz ucumla Nate'in nihayet Huey'i bir yere silkelemiş halde ormandan geri döndüğünü gördüm. Doğruca Seth'in üzerine koşuyordu.

Werm hangi cehennemdeydi?

ir

William

Kendime geldiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Toprak kokusu bana anavatanımı hatırlatıyordu. Ama içinde kötü bir şeyler de vardı. O anda bir insanın varlığını hissettim ve kan kokusu aldım. Renee.

Birden hatırlayarak gözlerimi açtım. Onun güvenliği için duyduğum endişeyle etrafımı hissetmeye çalışırken hâlâ kollarımda olduğunu anladım; etrafımızda bir hava boşluğu vardı ama karanlığın içine gömülmüştük. Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğimden, bu küçük alanda Renee için ne kadar oksijen kaldığı konusunda da hiçbir fikrim yoktu. En azından ben oksijene ihtiyaç duymuyordum. Renee'nin nefesi düzenliydi ve zarar görmemiş halde uykuda olduğunu anladım.

Uyanırsa onu bu korkunç durumdan korumak için bir kez daha hipnotize edecektim. Doğal dürtüm kazmaya başlamaktı. Çok uzun da sürse toprağı kazabilir ve açlıktan ölmek üzere olan bir yaratık olarak yüzeye ulaşabilirdim. Yavaş yavaş iyileşirdim. Ama bu kadar derindeyken kazmamın Renee'ye hiçbir yararı olmazdı.

Ama son nefesine kadar onu kollarımda tutacak ve böylesine sevdiğim insan kollarımda ölürken ağlayacaktım. Sonra onun kalıntısıyla birlikte sonsuza dek dinlenmek için ben de burada, toprağın bu

kadar derinliklerinde kalacaktım. Ne trajik bir ziyan. Renee, yarım binyıllık varlığım boyunca karşılaştığım en umut vaat eden mistik yaratıktı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Gözlerimi kapadım ve vücudumdaki kanın her damlasındaki, bütün kemiklerimdeki ve bütün iliklerimdeki güçle zihnimi odakladım. Bu kıtadaki türdeşlerime seslendim; özellikle de Will'e. Çağrımın toprağı aşır dışarı fırladığını hissettim. Titreşimleriyle toprak zonkladı.

Voodoo kanının gücüyle, bu çocuğu kurtarın.

Jack

Karşımdaki kurt yere eğildi ve sıçradı; aynı anda toprağı sarsarı bir patlama beni yere devirdi. Kurt da yuvarlanarak arkama inmişti. Diğer kurtlar sarsıntının etkisiyle sersemlemiş gibiydi. Samson'ın kulübesi bir mil ötede olmasına rağmen, onu saran alevlerin ışığı açıkça görülüyordu. Bu görüntü dikkatini dağıtarak, Seth'e boynuna öldürücü ısırığını yerleştirme fırsatını vermişti.

Nate ve diğer kurtlar dehşetle geriledi.

Jerry, Wanda ve Seth, açıklıkta nefes nefese yatıyordu. Huey sendeleyerek ormandan geri döndü. "Neler oldu?" diye sordu. "Ne kacırdım?"

Alevler arasındaki kulübeyi işaret ettim. "Werm yardımımıza koştu" dedim. "Samson'ın kulübesini havaya uçurdu."

"Hmm, köpekler" dedi Huey.

Üç kurt kuyruklarını yere vuruyordu. Wanda, Jerry'nin omzundaki yarayı yalarken o da başını Wanda'ya yasladı.

"Ah, köpeklerin aşkı. Haydi, Huey. Kurtadamları rahat bırakalım da dolunaylı gecelerde ne yapıyorlarsa yapsınlar. Sen ve ben, Corvette'imın yanında Werm'le buluşup eve dönelim."

"Arabanın üstünü açabilir misin?" diye sordu Huey, umutla.

"Soğuk olacak ama biraz soğuk iki vampire ve bir zombiye ne zarar verebilir ki?" dedim.

Huey eliyle çamur içindeki başına vurdu ve son derece ciddi bir tavırla sordu: "Sence saçlarımı mahveder mi?"

"Dostum" dedim, "pek fazla saçın yok ki zaten, dolayısıyla endişelenme. Ama gözlerine hâkim olsan iyi edersin."

Werm ve Huey'i bıraktıktan sonra William'ın evine döndüğümde her şey son derece sakin görünüyordu. Antredeki ışık yanıyordu. Üst kata çıktığımda, Deylaud ve Reyha'yı konuk yatak odasında huzurlu bir şekilde uyuyan Melaphia'nın başında buldum.

"Mel iyi mi?" diye sordum.

"İyi" diye fısıldadı Deylaud.

"Ben gittikten sonra neler oldu?"

"Connie ayın bitene kadar kalıp Melaphia'ya göz kulak oldu" dedi Deylaud.

"Ya da yaptığı şey her neyse" dedi Reyha, iirpererek.

"Sonra Mel biraz sakinleşti" dedi Deylaud, "ama hâlâ büyü durumundaydı. Connie'yle oldukça uzun bir süre bahçede konuştular."

"Sonra Mel biraz daha sakinleşti" dedi Reyha. "Buraya çıkıp uykuya daldı. Connie, Mel'in iyi olacağını düşündüğünü söyleyip kendi evine döndü."

"Güzel" dedim, rahatlayarak. "Görünüşe bakılırsa Connie, Mel'i uğraştığı şu voodoo şeyinden vazgeçirmeyi başarmış. Sanırım voodoo bebeği, Renee'yi kaçıran kişi içindi."

"Sormaya korktuk" dedi Deylaud. "Tekrar öfkelenmesini istemedik. Ama sanırım bu iyi bir tahmin."

"Connie, geri döndüğünde ne kadar geç olursa olsun gidip evinde onu görmeni istedi" dedi Reyha.

"Tamam" dedim. Sanırım dövüşün nasıl geçtiğini öğrenmek ve Seth'le hayatta kaldığımızdan emin olmak istiyordu. Gündoğumuna daha çok vardı zaten. "Herhangi bir sorun olursa beni cebimden ararsınız."

Başlarıyla onayladılar ve ikizlere iyi geceler dileyip oradan ayrıldım. Tünellerden Connie'nin evine yönelirken bir hayli rahatlamıştım. Dövüş tam istediğim gibi gitmişti. Savannah'nın diğer insan dışı varlıklarının bir sorun yaratması olasılığı uzunca bir süre için görünmüyordu.

Melaphia'yla yaşadığımız son kriz de geçmişti; en azından şimdilik. Voodoo bebeğiyle yaptığı şey her neyse, William'ın Renee'yi kurtarmasına yardımcı olmasını bütün varlığımla umuyordum.

William

Çağrım, Renee'yle birlikte içinde gömülü olduğumuz küçük hücrede yankılandı. Toprağın derinliklerini aşarak dışarı çıkmasını ve Olivia'yla Will'e ulaşmasını, onları harekete geçirip bir mıknatıs gibi bulunduğumuz yere çekmesini umuyordum. Ama çağrı aynı zamanda aşağı da uzanmıştı. Yolunu kontrol etmek mümkün değildi. Altımızdaki toprağın kıvrılıp büküldüğünü hissediyor, Olivia'yla Will acele etmezse başka bir şeyin Renee'yle beni almak için aşağıdan geleceğini biliyordum.

Gözlerimi kapadım ve uzun varlığında bir kez daha dua edebileceğim biri veya bir şey olmasını diledim.

Gürültü nefes gibi başlayarak fısıltıya dönüştü. Çok geçmeden kükrete dönüştü. Bir şey bize yaklaşıyordu.

Ama aşağıdan mı, yoksa yukarıdan mı geliyordu?

Jack

Connie kapıyı açtığında yalınayaktı. Üzerinde sadece siyah saten bir sabahlık vardı. *Güzel*, "içeri gel." Bana kanepeyi işaret etti. Oturdum ve aslında ne kadar yorgun olduğumu ancak o zaman anlayabildim.

"Eh, dövüş nasıl gitti?" diye sordu. "Bir sıyrık bile almadan at-

latmış gibi görünüyorsun." Yanıma oturarak bir kolunu kanepenin sırtlığında arkama attı ve bir bacağı da altına topladı. Sabahlığın kumaşının bir tarafı düşerek pürüzsüz, biçimli kalçasını gözlerimin önüne serdi. Centilmence davranıp bakmamaya çalıştım ama ölmüş olsam bile sonuçta bir erkeğim.

"İyiymi. Ah, şey, ceketimi çıkarmamın sakıncası var mı? Burası bir hayli sıcak."

"Lütfen" dedi. Deri montumu geniş koltuklardan birinin dirsekliğine attım. "Seth iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Artık sürü lideri oldu. Samson'ı öldürdü."

"Sanırım onu tutuklamalıyım."

"Seth'in bir insanı öldürdüğünü düşünme. Bunu bir kurdun başka bir kurdu öldürmesi olarak düşün; doğal hayatın bir parçası olarak."

"Çok basite indirgiyorsun."

"Basit değil." İç çektim. "İnsanlara ait bir dünyada insan dışı olan hiçbir şey basit değildir."

"Bunu anlamaya başlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Jack, bu gece Melaphia'dan çok şey öğrendim." Connie'nin gözleri öyle bir parladı ki olduğum yerde doğruldum.

"Ben de sana bunu soracaktım. Ben gittikten sonra neler oldu?"

"Melaphia voodoo bebeğiyle ayinini bitirdi. Sonrasında iyiymi ama tam olarak normale dönmemişti. Hâlâ büyü durumundaydı. Ona kendimle ve ne olduğumla ilgili sorular sormaya başladım."

"Bunun üzerinde zaten çalıştığınızı sanıyordum. Bir insandan daha fazlası olduğunu öğrendiğinde, ne olduğunu öğrenmek için en azından bir ayın yaptığınızı sanıyordum."

"'Bir insandan fazlası.' Bu oldukça nazik bir ifade. Benimle birkaç kez çalıştı ama sonra tek kelime bile etmedi. Sanki artık bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi."

"Şey, Renee kaçırıldıktan sonra her şeyden ve herkesten uzaklaştı."

"Bu, Renee kaçırılmadan önce başlamıştı. Ama nedeni her neyse, bu gece bana daha önce hiç olmadığı şekilde açıldı. Bana kısacık bir sürede bir sürü bilgi verdi. Sanırım geçmişimle ilgili olaylar konusunda huzur duymak için ne yapmam gerektiğini artık biliyorum."

Seth'in bana anlattıklarını düşününce, Connie için memnun oldum. Connie'nin öyle bir trajedinin kalıntılarıyla uğraşması fikri hoş değildi. "Melaphia her ne yaptıysa, sana iyi bir terapi olmuş."

"Evet. Çözmem gereken birkaç şey daha var ama sanırım yaşamı deneyimlemenin yeni bir yolunu bulacağım. Hepsi bu da değil. Mel bana gücümü geliştirmem ve kontrol etmeyi öğrenmemle ilgili bazı önerilerde bulundu."

"Ah, anladım. Sanırım bir tanrıça olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmen gerek. Gücü kontrol edebilmek çok önemlidir. Yani sonuçta sen ve ben bu yüzden..." Doğru kelimeyi bulamayarak tereddüt ettim.

"Birlikte olamıyoruz?" dedi Connie.

"Evet." O sabahlığın altında nasıl bir muhteşem beden olduğunu düşünerek huzursuzca kıpırdandım. Sadece eteği bir kenara sarkıp kalçasını açığa çıkarmakla kalmamıştı, aynı zamanda göğüslerinin çatalı da görünüyordu.

"Ah, Connie, hazır konu açılmışken. Seni tanımasam şu anda benimle dalga geçtiğini düşünürdüm. Alev almadan sana dokunamadığım düşünülürse... sana dokunmadan yarı çıplak halini izlemeye dayanmadığını da düşünülürse... sence bu biraz haince değil mi?"

Boştaki bacağını ileri geri sallayarak hafifçe kıkırdadı. "Hayır, asıl bu haince olur."

"Ama sen hain değilsin" dedim. "Benimle bu şekilde dalga..."

Bana bakarken gözlerindeki pırıltı beni iliklerime kadar heyecanlandırdı. "Şimdi bildiklerimle, sanırım yapabiliriz, Jack. Sanırım sevişebiliriz. Ben bazı... hazırlıklar yaptım." Hâlâ kırmızı bir mumun

yandığı sunağını işaret etti. Bize yardım edebileceğini düşündüğü ilaha sunumda bulunmuştu.

Bana iki kez söylemesi gerekmedi. Eğer yanılıyorsa, canlı canlı yanmak bile umurumda değildi. "Yapalım" dedim, ona uzanırken.

"Bir dakika" dedi. "Duaların ve ilahilerin işe yarayacağından emin olmam gerek. Seni incitmek istemiyorum. Bu benim için önemli."

Connie kanepeden kalkarak önüne geçti. Sonra saten kuşağını çözdü ve sabahlığını yere bırakarak cırlıçıplak, muhteşem vücudunu gözlerimin önüne serdi. Gerçek bir tanrıça olmasaydı bile kesinlikle tanrıça olduğunu düşünürdüm; sanırım ne demek istediğimi anladınız. Venüs bile Consuela Jones ile kıyaslanamazdı. O anda nefesimi kesmişti.

"Tahrik oldun mu?" diye sordu.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Beni baştan aşağı süzdü. "Tamam. Sanırım kesinlikle oldun. Başlıyoruz."

Connie yavaşça elini kaldırıp açık avucunu uzattı. Ben de aynısını yaptım. Ellerimiz temas ederken ikimiz de nefesimizi tuttuk. Dokunduğumuzda sıcaklığını, gücünü ve tutkusunu hissettim. Ama Tanrı'nın gazabı yoktu.

"Elektriklenmedim" dedim.

"Ve alev almadın" dedi Connie.

"En azından kötü anlamda."

Hiç konuşmadan diğer elimizi de kaldırıp avuçlarımızı değdirdik ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Daha önce kadınlara daha yakın şekilde dokunmuştum ama hiç bu kadar derin duygular hissetmemiştim. Şimdiden birleşmiş gibiydik.

Bir an sonra ona yaklaştım, kucağıma aldım ve yatak odasına taşıdım. Onu yatağa yatırıp gömleğini çıkarırken, o da kemerimi çözüp pantolonumu indirmeye çalışıyordu. Çizmelerini bir kenara atarken, karnıma kondurarak beni iliklerime kadar ürperten öpücüklerini hissettim. Korumu indirdikten sonra, uzun süredir aradığı

bir hazineyi bulmuş gibi iki eliyle aletimi kavradı.

Bana hızlı bir bakış attıktan sonra ağzına aldı ve kendimi kontrol etmeye çalışırken sırtımın gerildiğini hissettim. "Bir dakika, hayatım. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki kendi adıma biraz kontrol sorunu yaşayabilirim."

Onu sırtüstü yatağa uzattım ve kollarını boynuma doladı. "Jack" diye inledi, fısıltıyla. "Daha sonra her ne olursa olsun, bir terslik olsa bile, kendini suçlamayı istemiyorum. Söz mü?"

"Tabii. Söz" dedim, onu öpmeye başlamadan önce. İç çekti ve onu kendime daha da bastırdım. Dudaklarını bırakıp öpücüklerle boynundan köprücük kemiğine indim. Sırtını gererek göğüslerini bana sundu. Göğüslerini nazikçe ovalarken meme uçlarından birini başparmağım ile işaretparmağımın arasına aldım. Diğerini ağzıma alıp ucunu emdim ve keskin bir şekilde inlediğini duydum.

Elini aşağı uzatıp ne yaptığını bilen hareketlerle bana dokundu ve sonunda ona olan arzumu dayanılmayacak ölçüde arttı. Kollarından uzaklaşarak aşağı kaydım ve bacaklarını açtı. Bacaklarının arasını yalamaya başladığımda kalçasını hafifçe sıktım ve inilti arasında kıvranışını hissettim.

"Şimdi" dedi, birkaç dakika sonra.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi." Bir dahaki sefere daha fazla keşfe zaman olacaktı. Ve bir sonraki sefer. Ve sonrasında yine. Sanırım beni bu kadar mutlu eden şey sadece aldığım zevk değil, aynı zamanda bu düşünceydi de.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim ve yavaşça, önce çok hafifçe içine girerken gözlerine baktım. Gözleri karanlıkta iri iri açılarak parladı. Bacaklarını belime dolayarak beni kendine bastırdı ve daha derine girmemi sağladı. Elimde olmadan inlediğini duydum ve köküne kadar içine girdim. İkimiz de hareket etmeye başladık. İtişlerini her seferinde karşılıyor, birbirimiz için yaratılmışız gibi vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Gerçekten birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmeye başlıyordum.

Sanki bir anda savrulup gitmekten korkuyormuş gibi bana sarıl-

mişti. Sanki çılgın dalgalarla dolu bir okyanusta onun için can simidiymişim gibi. Bana gelince, yine sıcakkanlı, canlı bir erkektim; sadece o an için olsa bile.

Birlikte bir tür cennete doğru yükseldiğimizi hissediyordum. O anın uzun sürmesi için yavaşlamaya çalışıyordum ama Connie izin vermiyordu. Vücudunun sessiz diliyle beni teşvik ediyordu.

Birlikte bindiğimiz zevk dalgası bizi yükseklere taşıırken ikimiz de çığlık attık. Bu, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kıyıya geri sürüklenirken birbirimize sımsıkı sarıldık.

İkimiz de bir süre konuşamadık. Connie'ye sarıldım ve parmaklarıyla göğsümü okşadı. "Bu yara izi 11e?" diye sordu, işaretparmağını göğüs tenimde kaydırırken. "Göğsünün ortasındaki?"

Minik merminin göğsümü parçalayarak beni öldürdüğü yer, dernek için ağzımı açtım. Ama hareket eden bir ceset olduğumu ikimize de hatırlatmamak için sustum. Sonuçta gerçek, canlı bir çocuk değildim. Kesinlikle.

"Bir şey değil" dedim. Parmaklarını tutup serin dudaklarıma götürerek öptüm. Vücudunun geri kalanı gibi parmakları da sıcak ve canlıydı.

"Jack, bu..." dedi ama sustu.

"Biliyorum. Benim için de." Parmaklarını bırakıp burnunun ucuna parmağımla dokundum. "Bir daha sefere daha yavaş hareket edeceğiz. Söz veriyorum."

"Bir daha sefere" diye tekrarladı. Bana öylesine güçlü bir hüznle baktı ki bir an korktum.

"Ne? Sorun ne?"

Hafifçe güldü. "Hiç. Sadece... bunu o kadar uzun süre bekledik ve o kadar harikaydı ki... hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor."

"Gerçek" dedim, hissettiğimden daha büyük bir inançla. "Ve geldiği yerde daha çok var." Ona yaramazca göz kırptım ve o da menie uçlarımdan birini hafifçe sıktı.

"Olsa iyi olur" dedi, oyuncu bir tavırla.

"Ama şimdilik... William'ın evine dönsem iyi olur. Nerdeyse güneş doğmak üzere."

"Son bir öpücük" dedi ve bana sıkıca sarıldı.

Onu bir daha asla öpemeyecekmişim gibi öperken vücutlarımız öylesine birleşmişti ki tek bedenmişiz gibi hissettim. Beni yavaşça bırakırken ve ben yataktan kalkarken, kolumdan parmak uçlarıma kadar öpücükler dizdi. Oturma odasından giysilerimi alıp çabucak giyindim ve yumuşak yatakta uzanmış güzelliğine bakmak için tekrar yatak odasına döndüm.

"Bu gece seni görebilir miyim?" diye sordum.

Uyuyormuş gibi yaptı ama uyumadığını biliyordum. Soruma cevap vermemek için numara yapıyordu. Ya da zor kadını oynuyordu. Bazı kadınlar kovalanmayı sever ve Connie onlardan biriye, onu istediği kadar kovalar ve gittiği her yere peşinden giderdim.

William

Ses giderek yaklaşıyor ve daha sinir bozucu oluyordu. Renee kıpırdandı ve yüzündeki toprağın bir kısmını silkelemek için uzandım.

Gürültü kesinlikle yukarıdan geliyordu. Renee'yle gömülü olduğumuz yerin birkaç adım ötesinde toprak ve çakıl taşları dökülmeye başlamıştı. Küçük bir açıklık belirdi ve bir ışık huzmesi içeriye aydınlattı; bir an sonra tuhaf bir yüz görüldü. Uzun, parlak burunlu bir yüz. Ne biçim bir yaratıktı bu? Başında sarı sert bir baret olduğunu o zaman fark ettim.

Uzun burnunun aslında bir oksijen maskesi olduğunu da o zaman anladım. Yüz geri çekildi ve onun yerinde oğlumun yüzü belirdi. "İyi misiniz?" diye seslendi.

"Artık iyiyiz" dedim.

Adamlar Renee'nin başına kendilerinininki gibi bir solunum aleti yerleştirdikten sonra hemen -ve akıllıca bir şekilde- gözden kayboldular.

Renee'yi taşıyarak, arkamda Olivia ve Will'le tırmanmaya başladığımda, toprağın açlığını hissettim. Altındaki şey her neyse, bizi bırakmaya istekli değildi.

Will, Hugo'nun artık boşalmış olan evini klan için ayarlamıştı. Oraya yürürken, oğlum ve Olivia bizi nasıl bulduklarını açıkladılar.

"Olivia'yla ben herkesi yerleştirdikten sonra, bize seslendiğini hissettik" dedi Will. Yaralan şimdiden iyileşmeye başlamıştı ve gücünün büyük bölümünü geri kazanmış gibi görünüyordu. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde buraya koştuk ve c k nt  yerinde ellerinde oksijen maskeleri ve tipleriyle oraya toplanmış görevlileri gördük. C k nt  başladığında patlayan boruları onarmak için gönderilmişler."

Hik yeye Olivia devam etti. "Delme makinelerini kullanarak sizi çıkarmamıza yardım etmeleri ve çenelerini kapalı tutmaları karşılığında onlara bir tomar para verdik."

"Kendileri bunu yapamazken sizin kanalizasyonlarda neden nefes alabildiğinizi sormadılar mı?"

"Paranın hatırı için sormadılar" dedi Will. "Ya para için ya da ölmekten korktukları için."

Renee başlangıçta sarsılmıştı ama Hugo'nun evine döndüğümüzde gayet iyiydi. Banyo yapıp Olivia'nın kendisine uzun gelen g ml klerinden birini giyerken, vampirlerden biri Renee'ye pizza almaya gitti; en sevdiği yiyecekti. O kadar yorgundu ki bir dilim yedikten sonra başı tabağa düştü ve uykuya daldı. Yanaklarındaki ve çenesindeki sosları temizleyip onu bir yatağa yatırdım.

Güneş doğmuştu ve benim de dinlenmem gerekiyordu. Günbatımında kiralık u ağımla eve dönecektik. Normal şartlar altında denizden yolculuk yapmayı tercih ederdim ama bunların normal şartlar olduğu söylenemezdi. Renee'nin güvende olduğunu söylemek için Melaphia'yı aramayı denedim ama kimse cevap vermedi ve telesekreter takılı değildi. Bu bana tuhaf gelmişti. Jack'ın cep telefonunu da cevap vermiyordu.

Will şarap mahzenine dalmıştı ve -tahmin edeceğim gibi- bir kırmızı şarap şişesi seçmişti. "Yatağa gitmeden önce kutlama yapalım" dedi.

Olivia'nın ikilemde olduğunu görebiliyordum. Beni ve Renee'yi kurtardığı için memnundu ama hâlâ önceki gece öldürülen iki vampirin yasını tutuyordu. Buna yangından sonraki tartışmamız da eklenirse...

Bütün bu nedenlerle -ve belki daha fazlasıyla- kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Yine de bir kadeh alıp kurtuluşumuza kaldırdı.

"Diğerlerinin durumu nasıl?" diye sordum.

"Will sayesinde iyileşmeye başladılar bile" dedi Olivia.

Will başıyla onayladı ve şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey söylemedi. Alçakgönüllülük onun tarzı değildi. Aralarında farklı bir sıcaklığın gelişmeye başladığını hissediyordum. Belki de arkadaş olabilirlerdi. Will benimle birlikte Savannah'ya gelmeyi kabul etmediği için buna sevinirdim.

"Donovan nasıl?" Bildiğim kadarıyla Will onu yangından kurtardıktan sonra baygındı.

"Donovan burada bulduğumuz tabutlardan birinde" dedi Olivia, Will kendi şarap kadehine bakarken. "Sanırım neredeyse iyileşti."

Olivia'nın güzel yüzüne baktım ve ne kadar ilerlediğini düşündüm. Klanını ve paha biçilmez çalışmalarını korurken becerikliliğini ve cesaretini kanıtlamıştı. Hatalar yapmış olabilirdi ama sonuçta iyi iş çıkarmıştı.

Diana'nın kötüiliğiyle ilgili düşüncelerim, Olivia'nın ihaneti olarak algıladığım şeyi tekrar gözden geçirmemi sağlamıştı. Artık Olivia'yı tamamen bağışlayıp bu konuyu geride bırakmanın zamanının geldiğini biliyordum. Yanlış karar vermiş olabilirdi ve yakında tekrarlamayacağından emindim, ancak nedenlerinde son derece iyi niyetli hareket etmişti.

"Donovan tamamen iyileştiğinde" diye başladım, "sanırım sizi ve diğer vampirleri Savannah'ya götürme konusunu konuşmamız gerekecek."

Olivia düşünceli gözlerle kadehine bakarak içindeki şarabı çevirdi. "Bunu düşünüyordum, William. Bunun klanım için doğru bir hamle olacağından o kadar da emin değilim."

"Ah, neden olmasın?"

"Artık kara lordların yerini, tam altımızda olduklarını bildiğimize göre, onları kontrol altında tutmak için bize ihtiyacın olacak."

"Bu seviyede kirli işlerini yaptırmak için kullanabilecekleri güçlü vampirlere karşı gözümüzü ve kulağımızı açık tutmamız için de" diye ekledi Will.

"İkiniz takım olmuşsunuz galiba" dedim.

Bir an birbirlerine baktılar. "Olivia, eğer istersem grubuna katılabileceğimi söyledi" dedi Will. "Sen Hugo'yu kazıkladığına ve sevgili annem de kendini kazdığı çukurdan çıkarmaya çalışmakla meşgul olduğuna göre, sanırım bu gruba katılmamda bir sakınca yok."

"Diana ve içinde bulunduğu durumdan söz etmişken, sizce Ulrich nihayet öldü mü?" diye sordu Olivia.

"Bunu kestirmek zor. Onu son gördüğümde başı neredeyse kopmuştu ama daha önce de onu aynı biçimde bırakmıştım ve yine de iyileşmeyi başarmıştı. Bence ikisini de son kez görmedik. Ne acı."

Şarabımızı bitirdikten sonra devam ettim: "Artık uyuyacağım. Günbatımında Renee ve ben gidiyoruz. Gitmeden önce, ikinizden de ne kadar etkilendiğimi söylemeliyim. Sadece Renee'yle beni kurtarmak için birleşmeniz değil, Olivia'nın klanını kurtarmanız, onları yeni ve güvenli bir yere taşımanız, çatışmalarınızı çözerek geleceğinizi planlamanız... hepsi bir gün ve gecede. Buradan sonra neler başarabileceğinizi tahmin bile edemiyorum. Ve kendi adıma, Will, güvende olabileceğin böyle uygun yeni bir ev bulduğuna memnunum."

"Ben de öyle" dedi Will, Olivia'ya bakarak. "Babam bana Birleşik Devletler'de benim öldüğümü görmek isteyen en az dört kişi olduğunu söyledi."

Tam o anda mahzenin kapısı açıldı ve kızıl saçlı bir vampir göründü. Donovan tabutundan tekrar çıkmıştı ve Will'e öfkeyle bakıyordu.

"Sen! Tanrıçaya yemin ederim ki kanını kurutana kadar içeceğim, seni orospu çocuğu!"

Olivia hemen Donovan'ın yanına geçerek zayıf durumdaki vampiri yatıştırmaya çalıştı. Will'e öfkeyle baktı. "Arkadaşın mı?"

"Asla." Will ayağa kalkarak savunma pozisyonuna geçti ama Donovan daha fazla dayanamayarak Olivia'nın kollarına yığılırken rahatladı. "Uzun zaman önceydi."

Donovan'ın Olivia'nın evine ilk geldiğimizde Will'e dikkatle bakmadığını ve Will onu yangından kurtarıırken baygın olduğunu hatırladım. "Ona ne yaptığını bilmek bile istemiyorum" dedim. İçimden bir ses bana Will'in Avrupa'daki vampirlerin birçoğunun canını yaktığını söylüyordu. "Belki de Olivia dün gece onun hayatını kurtarışını anlattığında aranızdaki mesele de çözülür."

"En iyi dostlar olacaklarından eminim" dedi Olivia. "Haydi bakalım, seni tabutuna geri götürelim" dedi, Donovan'a. Will'in hayatını kurtarışıyla ilgili kısmı duymamış gibiydi.

"Kendimi daha iyi hissediyorum" diye mırıldandı Donovan.

"Ben yatmaya gidiyorum" dedim ve Olivia'nın peşinden mahzene girdim.

Jack

Rüyamda Connie üzerimdeydi. Üzerimde hoplayıp zıplarken kalçalarım her hareketini karşılamak için yukarı kalkıyordu. Başını arkaya atarak gözlerini kapamış, siyah saçları omuzlarından aşağı dökülmüştü. Güzel göğüsleri her darbeye zıplıyordu ve teni iyice kızarmıştı. Boynunda atan şahdamarını görebiliyordum.

Doğrulup oturarak ona sımsıkı sarıldım ve vücuduma bastırdım. Bir çığlık attı. Bunun zevkten mi, yoksa acıdan mı olduğunu bilmiyordum. Duyabildiğim tek şey, ılık teninin altında atan siren şarkısıydı ve dişlerim uzamıştı. X ışıklı gözlerim varmış gibi, teninin altındaki mavi damarı ve nehir gibi akan kanını görebiliyordum.

Dişlerim damarın üzerinde bir an duraksadıktan sonra derinlemesine tenine gömüldü. Connie bir çığlık attı.

Soğuk ter dökerek uyandım ve o kadar hızlı kalkmaya çalıştım ki başımı tabutumun kapağına çarptım. Kapağı hızla ittim ve men-

tefelerinden sekip neredeyse tekrar kapandı. Gözlerimi ovalayarak tabuttan dışarı çıktım. Bir kâbus görmüştüm. Sadece kâbus. Ama çığlık çok gerçekçi gelmişti.

O anda bir gök gürültüsü çelikle güçlendirilmiş mahzenin duvarlarından yankılandı. Riiyamdaki çığlığın sadece gök gürültüsü olduğunu düşünerek rahatlamaya çalıştım.

Sersem gibiydim. Dışarıda hâlâ gündüz olduğunu hissediyordum ama kâbusla elektrik fırtınasından sonra tekrar uyuyamayacağımı biliyordum. Giyinip köşedeki bara yürüdüm ve buzdolabından bir kan torbası çıkardım. O kâbus beni iliklerime kadar sarsmıştı. Hayatlarında nihayet iyi bir şey bulduklarında onu kaybetmekten ölesiye korktukları için bilinçaltına sızan korkularla kâbuslar görenlerden biri olduğumu anlamıştım.

Kan torbasını dişlerimle yırtıp açtım ve büyük bir kadehe doldurdum. Doktor Phil eminim bu içsel analizimle gurur duyardı. Bunu çok istememe rağmen, Connie'yle aşk yaşamamın kolay olmayacağını itiraf etmeliydim. Ben doğuştan katildim ve o da bir polisti. Ben kötü hayalettım, o ilahi iyilikti. Bunun pek uygun bir eşleşme olmadığı açıktı.

Ama önceki gece onun yatağındayken cennette değilsem, o zaman cennet diye bir şey yoktu.

William'ın koltuğuna oturup çizmelerimi puf tabureye dayadım ve önceki geceyi düşünmeye başladım. Her dokunuşuyla, ateşli bakışlarıyla ve fısıltılarıyla beni neredeyse çıldırtmıştı. Sonunda elde edilmesi zor dişiyi oynaması, onu daha da çok istememe neden olmuştu.

Sonuçta bir erkek her zaman sahip olamayacağı şeyi ister.

Bir gök gürlemesi daha beni irkiltti. Sinirlerimi gevşetmek için kana biraz Jack Daniels katmayı düşündüm ama Connie'nin daha sonra nefesimdeki viski kokusunu almasını istemiyordum. Dün gece Connie başka neler demişti? Her şeyi en küçük detaylarına kadar hatırlamak istiyordum.

Sanırım geçmişimle ilgili olaylar konusunda huzur duymak için ne yapmam gerektiğini artık biliyorum, demişti. Bu konuda biraz ça-

lışması gerektiğini de söylemişti. Yer altı dünyasına inme fikrinden nihayet vazgeçmiş olmasını umuyordum. Bu plandan vazgeçmiş olmalıydı. Bunu söylemiş miydi, yoksa ben mi bunu diliyordum? Birden, huzur duymak için ne yapması gerektiğini bildiği konusu beni rahatsız etmeye başladı.

Connie'nin bana söylediği şeyleri daha fazla hatırlamak için beynimi zorluyordum. O kadar tahrik olmuş durumdaydım ki bana Gettysburg Seslenişi'ni okusa bile fark etmezdim. Sonra aniden kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılanan başka bir şey aklıma geldi:

Daha sonra her ne olursa olsun, bir terslik olsa bile, kendini suçlamam istemiyorum.

Hâlâ sevişirken beni incitmekten korktuğunu sanmıştım. Ama ya başka bir şeyden söz ettiyse? Olacak bir şeyden? Vücudum korkuyla ürperdi.

Dün gece haddinden fazla varsayımla hareket etmiş olduğumu o zaman anladım. Kendimi sersem gibi hissediyordum.

İlk kez, Reyhanın nerede olduğunu merak ettim. Kesinlikle hâlâ gündüzdü ve köpek biçiminde, tabutumda değilse bile mahzende uyuyor olmalıydı. Ve her yer fazla sessizdi. Genellikle erken uyanır, evin üst katından gelen hareketleri duyardım.

Ama şimdi üst kattan hiç ses gelmiyordu. Sadece rüzgârın uğultusu ve ağaç dallarının hışırtısı. Bu fırtına tahmini bildirilmemişti. Önceki gün kurtadamların dövüşü sırasında havanın nasıl olacağını görmek için *Savannah Morning News* un meteoroloji sayfasına bakmıştım. Haftanın geri kalanı boyunca soğuk ve açık hava tahmininde bulunulmuştu.

Bir terslik vardı. Connie'yi aramak ve iyi olduğundan emin olmak için cep telefonuma uzandım. Şarjı bitmişti.

Gök gürültüsü beni bir kez daha yerimden sıçrattı. Arka bahçeye yıldırım düşmüş gibi bir sestti. Mel'in evine bakan pencereye koştum. Metal jaluzilerin iki dilimini ayırıp renkli camdan dışarı baktım.

Telefon elimden yere düştü.

Metal kapıdan dışarı fırlayıp arka bahçeye koşarken yanıp kül olmak umurumda bile değildi. Ama yoğun bulutlar yüzünden hiç güneş ışığı yoktu. Gökyüzü gece kadar karanlıktı.

Connie'nin yanına koştum; yakılmış bir mum çemberinin ortasında, beyaz bir gecelik içinde yerde yatıyordu. Yoğun rüzgâra rağmen, mumlar hâlâ açıklanamaz bir şekilde yanmaya devam ediyordu. Melaphia onun yanında traus halinde ayakta duruyordu.

Bu sahnenin ne anlama geldiğini gördüğüm anda anlamıştım. Melaphia, Connie'nin vücudunu koma durumunda arkasında bırakarak yer altı dünyasına girmesine yardım etmişti. William bunu yaptığında neredeyse ölüyordu. *Son ölümden* bahsediyorum. Bu boyuta dönüş yolunu bulamasaydı, vücudu küle dönüşecek ve ruhu sonsuza dek cehennemde kalacaktı. Connie, beş yüz yaşında bir kan emicinin gücüne ya da bilgisine sahip değildi. Ruhu bana nasıl geri dönebilirdi ki?

Connie'nin yanına çökerek onu kollarıma aldım. Kulağımı göğsüne koyduğumda, çok zayıf kalp atışlarını duydum. O anda elektroşok aleti bile Connie'nin vücuduna yarardan çok zarar getirirdi ve vücuduyla ruhunu birleştirmekte yardımcı olamazdı. Melaphia'yla dönerek öfkeyle bağırdım. "Neden? Tanrı aşkına, bunu yapmasına neden izin verdin?"

Mel gözlerini açtı ve bana cevap son derece açıkmiş gibi baktı. "Senin için yaptım. Ve William için."

"Neyden söz ediyorsun sen?"

Melaphia uzandı ve iki eliyle birden yakama yapıştı. Sahip olduğunu bile bilmediğim bir güçle beni ayağa kaldırıp Connie'yi bırakmaya zorladı. "Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye bağırды, yüzümü kendininkine yaklaştırarak.

"Bana bir Maya tanrıçası olduğunu sen söylemiştin."

"Bundan çok daha fazlası" dedi Melaphia. Sesi bile değişmişti. Tıpkı Melaphia ve Renee için yaptığım gibi birçoğunun yetişmesine katkıda bulunduğum, kendi kızlarım gibi sevdiğim atalarının sesiyle konuşuyordu.

"Ne?" diye sordum. "Nedir o?"

"O... Avcı!" Melaphia beni bıraktı ve aramızdaki zemine tükürdü.

"Bir avcı" diye tekrarladım. Yakınlara bir yıldırım daha düştü ve Sullivan'ın cenazesinde Connie'nin nasıl görüldüğü aklıma geldi; Will'i öldürüp Sullivan'ın intikamını almadığım için bana nasıl kızdığını hatırladım. Vampir öldürmeyi kendi başına öğrenmesi gerekeceğini söylediğini hatırladığımda bütün vücudum sarsıldı... sanki bu kez kendi başımdan aşağı yıldırım yemişim gibi. içimdeki bir şey, Connie'nin ölümüm olabileceğini başından beri biliyordu. Ama ona karşı duygularım yüzünden bu bilgiyle yüzleşmemiştim.

"O biliyor mu?" diye sordum, Melaphia'ya.

"Hayır. Ve tanrıların yardımıyla da asla öğrenemeyecek. Bebeğimi kurtardım. Şimdi babalarımı kurtaracağım." Mel'in kendi sesi geri dönmüştü.

Melaphiayı omuzlarından yakaladım. "Bununla neyi kastediyorsun?"

"Geri dönmeyecek, Jack. Asla."

"Bunda ciddi olamazsın!" Mel'i sarsarken, aklını bir kez daha kaybettiğinden emindim. "Ruhunu geri getirmem için bana yardım etmelisin!"

"Asla! Geri dönerse seni öldürür. William onu yenecek kadar güçlü olabilir ama sen ondan kurtulamazsın çünkü onu seviyorsun. Anlamıyor musun?"

O anda anladığım tek şey, Melaphia'nın bana yardım etmeyeceği idi. Connie'yi geri getireceksem, oraya girip bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Connie'nin yanına çıktım ve Loa Legba'ya nasıl dua edeceğimi hatırlamaya çalıştım. Neydi o? Yer altı dünyasına açılan bir kapı gibi bir şey? Ona ilk duamda o kadar kötü çuvallamıştım ki kazayla Huey'i ölümden geri getirmiştım. O zaman sarhoştum; şimdiyse son derece kendimdeydim. Ama o kadar sinirliydim ki hiçbir şey hatırlayamıyordum. El yordamıyla ilerlemem gerekecekti.

İki mumu birer elime aldım. "Loa Legba, duamı duy!" diye bağırdım, uluyan rüzgârın arasında.

"Jack, ne yapıyorsun sen?" diye sordu Melaphia, kolumu çekişti-rerek.

"Yer altının kapısını aç bana!"

"Jack! Hayır!" Melaphia'nın tiz çığlığı fırtınanın uğultusuna karıştı.

VWilliam

Jetin motoru sobanın önünde yatan kedinin mırıltısı gibiydi. Renee yanımdaki koltuğa gömülmüştü ve ben saçlarını düzeltirken iç çekti. Londra'dan ayrılırken aldığım kitapları kucağına dizmişti.

"Bu bende zaten var" dedi, *Alice Harikalar Diyarınddy* kaldırarak.

"Evet ama bu birinci baskı. Çok enderdir ve çok değerlidir."

"Oh" dedi, dikkatle kitaba bakarak. "Sanırım ben kendi kitabımı daha çok seviyorum."

"Neden?"

"Çünkü küçüklüğümden beri sen ve Jack bana onu okuyorsunuz" dedi, dokuz yaşındaki Renee.

"Anlıyorum." Jack'ten *amca* diye söz etmediğini ilk kez o zaman fark etmiştim. Sanırım küçük kızım büyüyordu. Hep büyürler.

Yaşadığı onca şeyden sonra dikkat çekecek ölçüde sakindi. Yine de yaşadıklarının zihinsel ve psikolojik izlerinin kalacağından korkuyordum; bazıları hakkında hiç konuşmak bile istemeyebilirdi. Renee için en iyisinin unutulmasına yardım etmek olacağına karar verdim.

"Renee, bana bak!"

Sevgili çocuğum bana döndü ve kaçırılmasıyla ilgili olanları unut-

ması için zihnine odaklanmaya başladım. Bir an sonra kaşlarını çat-tı, annesininki gibi ince kahverengi elini kaldırıp nazikçe gözlerimi kapadı.

"Yapma" dedi. "Ama anneme yaptığını söyleyebilirsin."

"Neden?" diye sordum. Odaklanmaktan vazgeçip elini tuttum ve parmak uçlarını öptüm. "Çünkü hatırlamam gerek. Unutması gereken annem. Anladın mı?"

Bir çocuğun vücudundaki mistik yaşlı ruhun derin, koyu renk gözlerine baktım ve soyunda bin yıl geriye uzanan kadınların bilgeliğini taşıdığını anladım. Ne kadar sevimsiz olursa olsun, her küçük bilgi parçası o bilgeliğe ekleniyordu. Sonuçta hayatta kalmasına yardımcı eden de o bilgelikti.

"Evet" dedim. "Anladım."

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapayarak Renee'yi kitaplarıyla baş başa bıraktım. Eve dönmekten mutlu olacaktım ama Eleanor olmadan hiçbir şey aynı olmayacaktı. Renee artık güvende olduğuna göre, kendi yasımı tutabilirdim.

Evdekilere telefonla hâlâ ulaşamıyordum ve Jack'in cep telefonu sesli mesaja bile yönlendirmiyordu. Zihnimin derinliklerinde bir terslik olabileceğini düşünüyordum ama Renee'yi kurtarışımın mutluluğunu hiçbir şeyin bozmasına izin vermemeye kararlıydım.

Özel şoförlü limuzinimle, karanlıkta havalimanından eve döndük. Kâhyam ve arada bir şoförlüğümü yapan Chandler tesis evindeki personelin iyi olduğunu ve Houghton Meydanı'ndaki evden de herhangi bir sorun haberi almadığını açıkladı.

Chandler bizi kaldırımda indirdiğinde, bir an durup evime baktım. Renee kapıya koştu. Gittiğimden beri geçen birkaç günde o kadar çok şey değişmişti ki. Bir zamanlar sevdiğim, bu evin hanımı olarak sonsuza dek yanımda kalmasını istediğim Eleanor'u kendi ellerimle öldürmüştüm. Yıllardır yanımda olan başka bir yoldaşımın hayatta olup olmadığını henüz bilmiyordum. Normalde, depodaki ofisimde geçirdiğim bir gün veya uzun bir yurt dışı yolculuğu olsun,

Deylaud eve dönüşümü hevesle bekler ve beni karşılardı. Şimdi neredeydi?

Kapının iki yanındaki pencerelerde iki ince yüz belirdiğinde, Renee neşeli bir çılgılık attı. Biri Reyha, diğeri sevgili ikizi Deylauddu. Kollarımı iki yana açarak gülmeye başladım. On kapı açıldı ve Melaphia üzerinde geceliği, ayaklarında terlikleriyle dışarı fırladı. Renee'yi kollarına alıp olduğu yerde dönerken ikisi de kahkahalarla gülüyordu. Melaphia, Renee'nin kollarındaki yara bantlarını neredeyse fark etmemiş gibiydi. Şimdilik sadece bebeğini geri aldığı için mutluydu ama sonunda Melaphia'ya çocuğunun yaşadığı zorlukları anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Reyha ve Deylaud bana koştular. Reyha sadece hafifçe topallıyor-du ve Deylaud da zayıf ve solgun görünmesine rağmen neredeyse iyileşmiş gibiydi. Üzerime atılıp yanaklarımdan öptüler. Onlara sarıldım ve başlarını göğsüme bastırdım. "Renee iyi mi?" diye sordu Deylaud, küçük kıza bir bakış atarak.

"Kesinlikle iyi" dedim, bir sonraki sorusundan korkarak. Bakışla-rını gözlerime odakladı ve sorusunu sessizce sordu. Kuşaklar boyunca yaşamış yaratıkların bizimle kelimeye ihtiyaç duymadan iletişim kurabilmesi çok ilginçti.

Deylaud'a bakarak ipek gibi saçlarını okşadım. Eleanor'a duyduğu sevgi en az benimki kadar güçlüydü. Neredeyse bana olduğu kadar ona da sadıktı. Üzgün bir tavırla başımı iki yana salladım. "Çok üz-günüm, Deylaud" dedim. "Eleanor geri dönmeyecek."

Başıyla onayladı, yüzünü göğsüme gömdü ve hıçkırıklara boğul-du. Reyha beni bırakıp onu kollarına aldı ve ancak onunla aynı rah-mi paylaşmış olan birinin yapabileceği şekilde teselli etmeye çalıştı.

"Sana eve hoş geldin hediyeleri hazırladım" dedi Melaphia, Renee'ye gülerek. "Salona gidip kendin bak." Renee annesini tekrar öptü ve basamakları koşarak tırmanıp eve daldı. Mel'in ona hazırla-dığı hediyeleri tahmin edebiliyordum ve bu hediyeler, Renee'yi eve geri getireceğim konusundaki güvenini yansıtıyordu. Muhtemelen açılmaları ve incelenmeleri saatler sürecekti.

"Şımaracak" dedim. Melaphia'ya sarılıp başının üzerine bir öpücük kondurdum.

"Ve her dakikasından zevk alacağım" dedi Mel. "Teşekkür ederim. Bebeğimi geri getireceğini biliyordum."

"Evet" dedim. "Bana olan inancın paha biçilmez."

İkizler bize katıldı ve hep birlikte içeri girip kapımızı kapadık. Antrede bavulumla pardösümü Deylaud'a verdim. "Reyha" dedim. "Jack'i garajdan arayıp geldiğimi söyle. Kutlamaya onun da katılmasını istiyorum."

Bu kez gözyaşlarına boğulan Reyha oldu. Ciddi görünüşlü kardeşi bakışlarını yere indirdi. Melaphia'nın tavrı öylesine bir değişim gösterdi ki bir adım geriledim. Gülümsemesi silindi ve gözlerinde daha önce görmediğim bir uzaklık belirdi.

"Benimle gel, Kaptan" dedi. Bu, büyükannesinin büyükannesinin bana İç Savaş zamanında verdiği isimdi; o zamanlar taze kan arayışıyla ay ışığının aydınlatığı savaş meydanlarından geçerken kolaylık sağlaması için bir Konfederasyon süvari subayının üniformasını giyiyordum.

Reyha ve Deylaud'a baktı. "Siz salona gidip Renee'nin yanında kalın. Aşağı inmesine izin vermeyin."

İkizler Renee'ye katılmak için koşarak uzaklaşırken içim korkuyla doldu. Bana neler olduğunu anlatmasını söylemek için Melaphia'ya döndüm ama çoktan merdiveni yarılamıştı ve onu takip etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Merdivenin iki tarafındaki sunaklarda bütün mumlar yanıyordu. Tabutların durduğu odanın kapısını açan gizli elektronik düğmeye bastı.

Merdivenin dibinde beni karşılayan görüntüye kesinlikle hazır değildim. Çılgılık atmamaya çalışırken korku içimde dalga dalga yükseldi.

Jack ve Consuela Jones'un cansız bedenleri yerde yan yana yatıyordu; etrafları yanan mumlarla ve otlarla sarılmıştı. Mezar kadar sessiz

ve huzurlu bir şekilde yan yana yatarlarken onlara bakan birinin ilk düşüneceği şey Romeo ve Juliet olurdu.

"Oğlum..." diye fısıldadım. "Sana ne oldu böyle?"

Şaşkınlıkla Melaphia'ya döndüm ve gözlerinde daha önce fark etmediğim bir şeyi gördüm. Tam anlamıyla delirmişti. Bir zamanlar kızını tekrar gördüğünde düzeleceğini umduğum zihni hâlâ bozuktu. Burada neler olduğunu ancak tanrılar bilirdi.

Düşüncelerimi okumuş gibi bana güvence vermeye çalıştı. Uzanıp elimi tuttu. "Her şey yolunda, Kaptan. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Konseyden Son Bir Söz

İblisler ateş yanan bir mangalın etrafında halka halinde oturuyordu. "Ulrich bizi bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı" dedi biri.

"Uzlaşma da öyle" dedi bir diğeri.

"Yeni bir savunucuya ihtiyacımız var" dedi bir üçüncüsü, taze kan dolu bir kadehten içip kadehi sağında oturan arkadaşına uzatırken. "Özellikle de şimdi. Beş yıllık son dönem başladı ve Avcı aramızda. Kehanet edildiği gibi."

Bir düzine kadar kan emici mırıltılarla onayladı; hepsi o kadar yaşlıydı ki tenleri yağlanmış ve kızarmıştı.

"Bir ricamız var" dedi bir vampir hizmetkâr, toprak duvarlardan birinin önünde durduğu yerden.

"Vampiri içeri al ve acele et" dedi yaşlılardan biri, pullu çenesini dalgın bir tavırla kaşıırken.

Hizmetkâr geriledi ve dışarıda duran genç bir vampirin kukuletalı uzun pelerinin kenarını tutup çekti. Genç onu silkeledi ve hizmetkâr gölgelerin arasındaki yerine geri çekildi.

"Ne var orada, bir sunum mu?" diye sordu ilk iblis. "Getir bakalım."

Kukuletalı vampir, genç bir kadının baygın bedenini çembere

doğru fırlattı. Omzundaki bir dövmede SID V. SONSUZA DEK yazıyordu.

"Pekâlâ" dedi ikinci lord. "Yaptıklarını duyduk. Ama bizim adı-mıza çalışması gerekenin neden sen olman gerektiğini bize kendi kelimelerinde açıkla."

Pelerinli vampir kukuletasını indirdi ve konuşmaya başladı.

Okyanusun diğer tarafında, deneyimli, yaşlı bir vampir, Savannah'nın altındaki granit mezarında kapana kısılmış olmaktan delirmiş halde kahkahalara boğuldu.